

Một Chút Cũng Không Giống Chàng Jack Sue Trong Mary Sue

Contents

Một Chút Cũng Không Giống Chàng Jack Sue Trong Mary Sue	1
1. Chương 1: Họ Tô Đều Là Thụ – Căn Cứ Vào Thống Kê Vô Cùng Không Trọn Vẹn	2
2. Chương 2: Em Là Hồng Trà Của Tôi – Như Vậy Tôi Có Thể Nâng Em Vào Trong Lòng Bàn Tay Của Mình (nôn Ra Sau Đó Uống Cạn)	8
3. Chương 3: Trời Mưa Phải Nhớ Không Được Che Dù – Cầm Mạo Chính Là Yếu Tố Mấu Chốt Để Thúc Đẩy Gian Tình!	15
4. Chương 4: Vườn Trường Thập Đại Bí Ẩn Chi Nhất – Tại Sao Hội Trưởng Hội Học Sinh Luôn Rảnh Rỗi Không Lên Lớp Bây Giờ Lại	20
5. Chương 5: Đi Học Thì Mong Nghỉ Hè, Nghỉ Hè Rồi Lại Mong Đi Học, Đó Là Trạng Thái Của Đám Người Không Thể Ở Yên Một Chỗ -	27
6. Chương 6: Hai Thằng Con Trai Có Quan Hệ Tốt Nhất Định Là Gay – Chị Em Phụ Nữ Có Sở Thích Đặc Biệt Là Nhận Định Như Vậy	33
7. Chương 7: Sau Náo Nhiệt Lại Càng Thêm Trống Vắng – Đã Thành Thói Quen Hai Người Ở Chung, Sau Chỉ Có Một Mới Biết Cô Đơn Quạnh	41
8. Chương 8: Người Giống Như Không Hay Nóng Giận Khi Tức Giận Lên Thật Sự Rất Đáng Sợ – Cho Nên Phải Biết Quý Trọng Mỗi Một N	48
9. Chương 9: Bao Che Khuyết Điểm Có Lý – Tại Vì Đối Thủ Cũng Không Phải Là Hạng Tốt Đẹp Gì Cho Nên Khi Được Che Chở Cầm Thắt	55
10. Chương 10: Từ Nhỏ Ba Mẹ Đã Dạy Chúng Ta Không Được Ăn Thức Ăn Do Người Lại Đưa Cho – Có Uống Cũng Không Được!	62
11. Chương 11: Hiệu Ứng Bướm Bướm Vô Cùng Đáng Sợ – Có Người Nói Lốc Xoáy Được Sinh Ra Từ Đó	70
12. Chương 12: Bệnh Gay Thật Sự Sẽ Truyền Nhiễm – Bằng Không Thẳng Nam Thế Nào Lại Bị Bê Cong Mất Rồi	76
13. Chương 13: Tuyên Bố Cuối Cùng Không Chỉ Là Anh Yêu Em Em Thích Anh – Tình Hình Cụ Thể Và Tỉ Mỉ Mời Tham Khảo Sách Văn Học Dành C	83
14. Chương 14: Phiên Ngoại 1, Không Muốn Bỏ Sức Nỗ Lực Giảng Giải Đạo Lý Cho Một Tên Bị Hội Chứng Cuồng Shotacon Khổng Chế	90
15. Chương 15: Phiên Ngoại 2, Tác Giả Kéo Hệ Liệt Nam Phụ Chi Nhất – Tình Yêu Lãng Mạn Đây Có Sự Của Nam Hai Và Nam Ba (nôn)	93

Một Chút Cũng Không Giống Chàng Jack Sue Trong Mary Sue

Giới thiệu

Thể Loại: Xuyên thư, vườn trường, ôn nhu mạnh mẽ trung khuyến công x mặt than bình tĩnh phun tào thụ, công sủng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chut-cung-khong-giong-chang-jack-sue-trong-mary-sue>

1. Chương 1: Họ Tô Đầu Là Thụ – Căn Cứ Vào Thống Kê Vô Cùng Không Trọn Vẹn

Tô Nghiêu xuyên vào bên trong một bộ Mary Sue văn. Mary Sue văn vườn trường.

Ngày đó, tác giả của Mary Sue văn vẫn hơi có chút thường thức, cũng không cấp cho vai nữ chính đôi mắt bảy màu, có một người cha nắm giữ mạch máu kinh tế toàn cầu, người mẹ là đại mỹ nhân đệ nhất thế giới các loại, coi như là thiên kim nhà giàu dạng phổ thông, chỉ có điều, đáng thương là nữ chính từ nhỏ đã bị chị gái ghen ghét đố kỵ hãm hại, sinh hoạt hằng ngày cũng không phải rất tốt – kỳ thực chính là nữ chính có chứng vọng tưởng bị hại mà thôi →_→

Sau đó nữ chính dựa vào năng lực của bản thân tiến vào ngôi trường quý tộc nhất nhì thế giới, sau đó tại trường học quý tộc đã gặp được nam chính lạnh lùng khóc soái cuồng bá duệ, bắt đầu lữ trình Mary Sue.

Nội dung vở kịch đặt ra chính là như vậy, mà nữ chính xuất thân từ gia đình có tiền dạng phổ thông, cho nên tiến vào trường học như vậy, kỳ thực cũng là chỉ là một con chim sẻ mà thôi.

Tô Nghiêu vừa văn cũng xuyên qua trở thành thiếu gia của một gia đình có tiền bậc trung, thiếu gia này vừa hay cũng bị mang đến trường học quý tộc này, mà còn cùng lớp với nữ chính nữa chứ!

Dựa theo nguyên tác đã đặt ra, bên trong bộ Mary Sue này cũng có mấy cái pháo hôi. Thật bất hạnh, đứa con trai khả ái bị Tô Nghiêu xuyên qua chính là một người trong số đó.

Đúng, con trai khả ái – xấu xí như thế sao có thể xứng với nữ chính?! Nguyên chủ không chỉ có yếu đuối, hơn nữa còn rất nhu nhược, lại là một người đáng yêu, một người không có bối cảnh lại thiếu nam tính như vậy, ở tại trường học này cũng chỉ có thể bị người khác khi dễ. Dựa theo kế hoạch là một ngày nào đó, đúng lúc cậu bị người khác khi dễ, nữ chính điều khiển bảy sắc cầu vồng từ trên trời giáng xuống đánh đuổi đám người xấu bắt nạt cậu, từ đây cậu liền nhất kiến trung tình với nữ chính...Ai da, bảy sắc cầu vồng cái gì chứ, thật ra là do cậu tự tưởng tượng ra mà thôi, đại khái là bị đánh đến hoa mắt chóng mặt cho nên mới nhìn lầm đó mà, từ trên trời giáng xuống là thật, nhưng mà là do nữ chính không biết bị cái gì ngáng chân, sau đó bay đi, sau đó liền đè trúng đám người xấu đang bắt nạt thân thể mà Tô Nghiêu xuyên qua, sau đó đám người xấu đó đã bị đè bẹp, cuối cùng là người đã được cứu.

Thế nhưng nội dung ở chỗ này xảy ra sai lệch một chút xíu, thân thể nguyên chủ của Tô Nghiêu cũng bị đè, hơn nữa lại còn bị đặt ở phía dưới cùng, đại khái hình như là cũng “thăng” luôn, sau đó bởi vì không thể phản kháng lại các nhân tố đồng dạng nên Tô Nghiêu đã xuyên qua luôn.

Lúc Tô Nghiêu tỉnh lại, là đang ở phòng y tế của trường học, vai nữ chính đang ngồi ở một bên chăm sóc, cơ mà lúc này đã nằm nhoài lên giường nằm ngủ. Theo lý (định lý Mary Sue), lúc này Tô Nghiêu cần phải vô cùng cảm kích vai nữ chính, đồng thời cũng yêu vai nữ chính luôn. Thế nhưng nét mặt bây giờ của Tô Nghiêu là như vậy: = =

Đầu tiên cậu cảm thấy rất là TMD, cậu cư nhiên đã xuyên việt.

Tiếp theo, cậu biểu thị rất may mắn, ký ức của nguyên chủ vẫn còn ở đó.

Sau đó, cậu cảm thấy không thể nói nên lời, dựa theo ký ức của nguyên chủ, hình như cậu đã xuyên vào bộ truyện Mary Sue rồi.

Tại sao cậu biết hả? Bởi vì mấy ngày trước cậu đã vừa vặn đọc qua bộ truyện này chứ sao! Ấn tượng khắc sâu – bởi vì quá Mary Sue, hơn nữa dĩ nhiên cậu xem xong rồi mới thốt lên “mẹ nó”! (đừng hỏi cậu vì cái mao* gì mà đi đọc hết, cậu cũng rất khó hiểu là vì cái mao gì mà lại đọc xong bộ này.)

*Mao: Lông, t cảm thấy để mao nó moe hơn:3

Sau đó cậu biết, dựa theo nguyên tác đã đặt ra, cậu nên yêu nữ chính.

Tô Nghiêu liếc mắt nhìn nữ chính, tiếp tục cái biểu tình này: = =

Tô Nghiêu cảm giác mình là người bình thường, đối mặt với ân nhân nhưng thật ra là hung thủ đè chết mình này, rất muốn hạ thủ.

Hoàn hảo là phần diễn của nhân vật tốt thí này không nhiều, tiếp xúc với nữ chính cũng không nhiều, từ đầu tới đuôi, phần diễn chủ yếu của cậu là thăm mền nữ chính, tôn thuộc tính của nữ chính này lên hàng vạn nhân mê.

Đã như vậy, thì cứ làm một thiếu gia có tiền hảo hảo hưởng thụ cuộc sống sinh hoạt của ngôi trường đẳng cấp nhất trong thế giới Mary Sue truyền thuyết này thôi.

Tô Nghiêu yên lặng nắm tay làm một cái thủ thế “yes” trong lòng.

– Ê, cậu tiếp thu cũng quá nhanh rồi đó!

Thế là Tô Nghiêu bắt đầu “sinh hoạt vườn trường trong Mary Sue”.

Không có một ai phát hiện, nguyên bản là một đứa con trai con nhà phổ thông, tính cách ngại ngùng, độ tồn tại gần như trong suốt. Sau khi bị nữ chính đè bẹp như vậy, độ tồn tại lại càng thêm trong suốt, xuất quỷ nhập thần giống như ma trơi. Đám người trước đây thường hay bắt nạt cậu bởi vì không tìm được người, qua một thời gian, cũng không tiếp tục bắt nạt cậu nữa... Hoặc có thể nói là quên đi bắt nạt cậu.

Bởi vì nguyên nhân là truyện đã được định sẵn, cho nên thỉnh thoảng nữ chính cũng sẽ quan tâm cậu một chút, bắt quá bởi vì còn vỏ những đã đổi “ruột”, cho nên cậu không có dù chỉ một chút cảm giác thụ sủng nhược kinh, trái lại cảm thấy... = = thật là phiền mà, phiền như thế sao nam chính có thể yêu được chứ hả? Tô Nghiêu có chút buồn lo vô cơ.

Đại khái là bởi vì nguyên tác chịu ảnh hưởng quá lớn từ người Nhật Bản, cho nên trong trường học trồng rất nhiều cây anh đào. Tô Nghiêu tiến lại gần một cái cửa sổ sát mặt đất nhìn ra bên ngoài, có thể ngược mắt nhìn thấy, mọi vật cơ bản đều bị nhấn chìm ở trong biển hoa, hồng hồng nguyên một vùng, đẹp không sao tả xiết.

Tô Nghiêu đứng ở bên cạnh cửa sổ sát đất, lấy kính mắt xuống, xoa xoa mũi, lúc nâng mắt lên chợt sững sốt một chút – tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm tư làm một người con trai khả ái, mà quả nhiên lúc nhìn thấy bóng người hiện lên cửa sổ, vẫn có chút không quen... Tô Nghiêu ngậy ngẩn với chính bản thân một lúc (nhưng thật ra là ngấm đến ngu người rồi), sau đó đeo kính mắt lên, làm bộ như không có chuyện gì mà rời khỏi cái cửa sổ. Nhưng trên thực tế, biểu tình trong lòng của Tô Nghiêu lúc này là: (////////////////////)

Cho nên, kỳ thực Tô Nghiêu vẫn có chút không thể khống chế. Hiện tại cậu đang cố gắng thích ứng với thân thể mới của bản thân, kiềm chế để cho mình không làm chuyện gì biến thái đối với cái thân thể này. Đến nỗi ngay cả kính mắt, bởi vì phát hiện thân thể này bị cận thị nhẹ, liền đeo theo một cặp kính để đối phó, nhất thời biến thành một con mọt sách!

Sinh hoạt trong trường học cũng dần dần thích ứng. Giờ chỉ còn sinh hoạt trong gia đình... Căn cứ vào ký ức được để lại, thì ra thân thể này cũng không phải rất thân với cha mẹ, cho nên cũng không có khó khăn gì quá lớn.

Tô Nghiêu thở dài, không có việc gì làm lại bắt đầu nhớ đến những người bạn ở kiếp trước... Được rồi, cũng không có mấy người bạn, vậy thì nhớ cha mẹ vậy... Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu nằm ngủ luôn....Chuyện phía sau, cậu bị lão sư bắt đứng hành lang không cần nhắc đến.

Sau đó, nếu thời gian không sai biệt lắm thì đã đến lúc nam chính xuất hiện.

Lại phải nhắc đến thời điểm nam chính xuất hiện, Tô Nghiêu cũng có ở đây. Bởi vì lúc đó, cậu và nữ chính đồng thời được nam chính “anh hùng cứu mỹ nhân”... Thôi được rồi, cứu cậu chỉ là tiện tay mà thôi.

Nguyên nhân của sự việc bắt đầu từ buổi lễ văn hóa của trường, bởi vì nữ chính được phân công đóng vai công chúa, nên bị nữ phụ ghen tỵ, sau đó đã bị chặn ngay vào góc tường. Căn cứ vào khởi đầu đã được đặt ra, vào lúc này, người thăm mến nữ chính - bạn học Tô Nghiêu đi ngang qua thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, nhưng mà bởi vì quá yếu nên cũng bị chặn ngay vào góc tường... Bất quá tình huống bây giờ là, bạn học Tô Nghiêu chỉ là đi ngang qua, đã bị bạn học nữ chính gọi lại cầu hỗ trợ, sau đó không có cách nào phản kháng, nên cũng bị kéo lại chặn vào góc tường.

Vào lúc này, khuôn mặt của nữ chính tràn đầy áy náy nói với cậu: “Xin lỗi, đã liên lụy cậu.”

Tô Nghiêu rất muốn đánh cô ta một cái: Mẹ nó, vậy cô còn gọi tôi làm cái quái gì!

Ngoài đứa con gái vây chặt hai người họ còn có thêm mấy tên vệ sĩ giúp đỡ, nhìn ra là học trưởng của câu lạc bộ nhu đạo. Tô Nghiêu còn nghĩ, đến lúc đánh người, các cậu tuyệt đối đừng làm mất mặt nhau đó nhé.

Bởi vì bên trong nguyên tác, Tô Nghiêu tựa hồ là đã bị đánh bầm dập rồi thì nam chính mới xuất hiện, cho nên Tô Nghiêu cũng không ôm bất cứ mong đợi gì với nam chính.

Sau đó, Tô Nghiêu liền ôm cái đầu bị hành hung một trận – không phải như vậy mà, rõ ràng là các người đi bắt nạt nữ chính, vì cái gì mà con tốt thí như tôi lại thê thảm như vậy!... Cứ như vậy, Tô Nghiêu bị đánh đến ngất đi. Trước khi ngất, mờ mờ nhìn thấy, một đôi mắt khốc soái cuồng bá duệ, cái này....chắc chính là nam chính trong truyền thuyết đây.

Tô Nghiêu tỉnh lại ở trong phòng y tế.

Toàn thân không có nơi nào là không đau, ngoại trừ cái mặt. Thế nhưng tựa hồ đã quen nên nét mặt của Tô Nghiêu không chỉ không có cảm xúc mà còn như thế này: = = quả nhiên đánh đến nữ chính là không có chuyện gì tốt đẹp cả. Quý trọng mạng sống thì phải cách nữ chính thật xa.

Nghĩ như vậy, Tô Nghiêu xoay đầu, lại phát hiện ngồi bên trái mình là một anh chàng đẹp trai, quan sát từ khí tràng khí chất khí vị cho đến khí tức, thật khó có thể phân cao thấp với nam chính mà – đủ bằng sơn lại rất lạnh khốc – trong nguyên văn nam chính chính là được miêu tả như vậy, đối với người khác thì lạnh khốc vô tình, đối với nữ chính thì ôn nhu chiều chuộng. Tô Nghiêu cảm thấy là đầu bị đánh đến mức muốn chấn động não luôn rồi, nếu không vì cái mao gì lại muốn ới như thế này?

Sau đó, nam chính giả giả thật thật mở miệng nói chuyện, hắc nói: “Cậu đã tỉnh.”

... Phí lời.

Hắn còn nói: “Cảm giác có tốt không?”

... Không tốt.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tình tiết nam chính ngồi bồi bên cạnh giường hình như không có trong nguyên tác, hay là nội dung bị ẩn giấu hen?

Tô Nghiêu không nói gì, một mực yên lặng mà nhìn anh chàng đẹp trai lạnh khốc kia. Đại khái là bởi vì đôi mắt trợn lớn một chút, sau đó lại hơi ẩm ướt giống như động vật nhỏ (nguyên nhân là vì vừa mới tỉnh ngủ), anh chàng đẹp trai thuận lợi mà hiểu nhầm ý tứ trong ánh mắt của cậu – hắn cảm thấy đại khái là Tô Nghiêu đang sợ hãi.

... () nhìn rõ một chút đi, lão tử đang biểu thị nghi vấn chứ không phải sợ sệt! Sợ sệt em gái anh chứ sợ sệt!

Nếu như Tô Nghiêu biết anh đẹp trai hiểu lầm hàm ý trong mắt cậu, trong lòng khẳng định sẽ phát triển như ở phía trên.

Bất quá Tô Nghiêu không biết, cậu chỉ nghe anh đẹp trai nói: “Mấy người đánh cậu đã bị hội học sinh xử lý, cũng nhắc nhở qua, sau này hẳn là sẽ không đến tìm cậu gây phiền toái nữa. Nguyên nhân của chuyện này, tôi đã được biết thông qua bạn học Lam Tuyết Nhi, cho nên cậu không cần lo lắng.”

...

Không sai, Lam Tuyết Nhi chính là nữ chính Mary Sue kia→__→.

Tô Nghiêu nói: “Ồ.”

Sau đó ánh mắt lại như thế này →__→ thì ra đây đúng thật là nam chính.

Tiếp theo, Tô Nghiêu cảm nhận được một bàn tay, đặt lên đầu mình, nhẹ nhàng xoa xoa, sau đó nghe thấy anh đẹp trai nói rằng: “Đừng sợ.” Bên trong giọng nói lãnh khốc cứ nhiên lại mang theo một tia ôn nhu!

..... = =

Tô Nghiêu cảm thấy như thế giới đã bị tan vỡ chỉ trong nháy mắt, bạn học nam chính, có phải là anh đã nhận nhầm nữ chính rồi không?

Nam chính đã xuất hiện, màn dạo đầu của bộ truyện coi như đã xong. Là một thân cây, Tô Nghiêu biểu hiện: = = mệt mỏi quá.

Thế là, khi lớp dự định mở một buổi tiệc nhỏ chúc mừng đạt được thành tích đứng đầu khối năm nhất trong lễ hội văn hóa trường, Tô Nghiêu không có cảm thấy hứng thú gì, quang minh chính đại đi thẳng.

Tô Nghiêu đi dạo hơn một nửa cái trường, cuối cùng quyết định, thừa dịp ánh nắng tươi sáng khí trời sáng sủa, đi ngủ.

Đi lên tít trên sân thượng.

Mọi nơi trong trường học đều được làm vệ sinh rất tốt, sân thượng sạch sẽ, ngồi bệt xuống cũng không sợ bị dính bụi.

Tô Nghiêu nghĩ, chắc là tác giả thiết kế để cho nam chính với nữ chính có thể làm bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Thế là Tô Nghiêu liền đi tìm một chỗ có mái che trên sân thượng, nằm xuống ngủ.

Ngủ chưa được sáng khoái, Tô Nghiêu đã bị âm thanh gì đó đánh thức.

Ngồi dậy nhìn thử, phát hiện dĩ nhiên là trong nữ phụ ác độc trong truyền thuyết đang bắt nạt nữ chính!

Bất quá nhốt cậu ở đây làm chuyện gì vậy? Ngược lại, sau đó nam chính nhất định sẽ điều khiển bảy sắc cầu vòng xông lên. Tô Nghiêu không có đủ chỉ chút lo lắng cho nữ chính. →_→ nói đi phải nói lại, lần trước cô ta hại cậu bị một đám con trai dùng mảnh đập một trận, cậu còn chưa tính đây.

Tô Nghiêu nhàm chán ngáp một cái, sau đó liền thấy nữ chính bị nữ phụ ác độc đẩy một cái.

Cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là – nữ chính bị nữ phụ đẩy một cái giống như ngựa hoang mất cương mà bay về phía mình, còn không đợi cho Tô Nghiêu kịp phản ứng lại, Tô Nghiêu liền trở thành kẻ chịu tội giữ nữ chính lại, sau đó nữ chính cũng thuận lợi mà dừng lại, còn mình cũng thuận lợi mà bay lên – lòng tốt được báo đáp như thế này đó hả?!

Trong nháy mắt, Tô Nghiêu cảm nhận được thời gian giống như ngưng trệ, thuyết tương đối của Einstein tựa hồ đang lấy cậu cùng mặt đất làm luận chứng; cậu cảm thấy mỗi tế bào trên cơ thể muốn hòa tan trong gió, không khí quân* dùng giọng nam trầm ngâm xướng khúc ca sinh mạng, chỉ có điều là bởi vì không thể đoán trước để soạn lời được, nên nghe không êm tai cho lắm; cậu còn nhìn thấy nước mắt của nữ chính trái với định luật của Trái Đất mà bắn ra tung tóe, ánh mặt trời quân tô điểm thêm một chút làm cho nó trở nên chói mắt; cuối cùng cậu nhìn thấy, lan can của sân thượng xệt qua dưới thân, thân thể của mình giống như cuối cùng cũng được trọng lực quân ưu ái, bắt đầu rơi xuống.

*Quân: giống như “san” trong tiếng Nhật, đc đặt sau tên hay danh xưng của người đó.

= = Còn có thể bị chết nhầm hơn nữa hay không?

Ngay lúc Tô Nghiêu còn dư lại vài phút cuối của cuộc sống mà bắt đầu cảm thán lữ trình xuyên qua lần này quá ngắn, đánh giá nam chính không có phát huy tác dụng nên nữ chính bị nữ phụ ác độc hành cho thê thảm, oán giận tác giả không ấn theo Mary Sue văn kiểu cũ viết về hướng tích cực mà còn muốn đùa giỡn nam phụ, thì đột nhiên Tô Nghiêu nhìn thấy vị nam chính trong truyền thuyết kia xệt qua, tiếp theo chân của cậu bị tóm lấy, sau đó cậu nghe thấy cốc uống trà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Cái trán nhỏ của Tô Nghiêu rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, nguy hiểm thật, suýt chút nữa là biến thành cái cốc uống trà kia rồi.

Hết Chương 1.

2. Chương 2: Em Là Hồng Trà Của Tôi – Như Vậy Tôi Có Thể Nâng Em Vào Trong Lòng Bàn Tay Của Mình (nôn Ra Sau Đó Uống Cạn)

Tô Nghiêu thật lòng cảm tạ tác giả đã cho nam chính quân một thân thủ tốt giống như hàng cao thủ võ lâm trong tiểu thuyết võ hiệp, bằng không lúc này e rằng cậu đã trở thành trạng thái linh thể, sau đó nhìn một đám người cổ tiền vây xem thi thể của người bị hại trong thảm án bạo lực vườn trường, phát ra từng trận cười nhạo thốn thức hoặc là cảm thán.

Nam chính 360 độ không một góc chết cầm lấy chân Tô Nghiêu, kéo cậu từ ngoài lan can trở lại sân thượng.

Tô Nghiêu không thể hiểu được, cảm nhẹ khiêng nhẹ không phải tốt hơn sao, tại sao còn muốn ôm cậu kiểu công chúa? Sau khi ném cậu lên ghế salon trong văn phòng hội học sinh, còn “lãnh khốc mang theo một tia ôn nhu không dễ phát hiện”, nói rằng: “Cậu ở đây nghỉ ngơi một chút, tôi đi xử lý chuyện vừa rồi.”

Nói xong, còn nâng tay xoa xoa đầu của cậu.

Tô Nghiêu “òh” một tiếng, đưa mắt nhìn hắn đi xa.

Sau đó, Tô Nghiêu nghe nói cái vị nữ phụ ác độc suýt chút nữa hại cậu rớt từ trên lầu xuống đất mất mạng kia, bị nam chính là Hội trưởng hội học sinh cảnh cáo một cách tàn nhẫn, nhắc nhở cô không cho phép cô tiến lại gần bất cứ người nào của ban D. Ban D chính là lớp của cậu và vị nữ chính kia.

Mà nữ chính Lam Tuyết Nhi, tựa hồ cũng bởi vì chuyện này nên cùng nam chính tiến lại gần nhau thêm một bước.

Tô Nghiêu rất không thành ý nói thầm “chúc mừng” ở trong lòng, sau đó nói, chuyện này thì có quan hệ gì với mình cơ chứ, cứ tiếp tục làm một tiểu trong suốt du đảng lượn lờ là được.

Bất quá, Tô Nghiêu nhìn nữ chính Lam Tuyết Nhi ngồi đối diện mình, âm thầm cắn răng: Có thể không kéo cừu hận cho tôi có được không? Hơn nữa tôi cũng không có yêu thích gì cô cả! Một chút! Hứng thú! Cũng! Không có!

Lam Tuyết Nhi nhìn Tô Nghiêu bất động, tâm trạng chợt trở nên âm u, trong đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước, ánh mắt xinh đẹp lúc đầu giờ càng trở nên mê người, càng thêm đầm đậm đáng yêu – là trong nguyên tác viết thế đó.

Tô Nghiêu nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lam Tuyết Nhi, nghĩ vẫn vợ, sẽ có nước mắt bảy màu chảy ra sao?

Trong giọng nói của Lam Tuyết Nhi mang theo một phần hối hận chín phần khổ sở: “Quả nhiên là cậu vẫn không thể tha thứ cho tớ sao?”

Tùy rằng kỳ thực Tô Nghiêu cũng không nghĩ sẽ tha thứ cho cô, thế nhưng suy nghĩ một chút về hậu quả của việc không tha thứ, cuối cùng vẫn quyết định: Vai phụ không nên đối địch với vai chính, cứ tính như thế đi – đối nghịch với vai chính sẽ có kết cục không tốt.

Thế là nặn nặn gò má của mình, sau đó kéo ra một nụ cười đầy gượng ép, nói: “Không có, tôi biết không phải lỗi của cậu, Tuyết Nhi, tôi chưa từng trách cậu.”

Trời mới biết cậu làm thế nào mới có thể đem lời kịch đầy buồn nôn kia nói ra suông miệng như vậy. Nội tâm của Tô Nghiêu có một giọng nói nho nhỏ: Này! Hình như lệch một chút so với quỹ đạo mà tôi đã đặt ra rồi, ôi trời ạ!

Lam Tuyết Nhi vừa nghe xong, lập tức “sau cơn mưa trời lại sáng”, cô hào phóng nở một nụ cười sáng chói giống y như hoa hướng dương, đặt hộp cơm trưa xuống trước mặt Tô Nghiêu, nói: “Vậy thì nhận nó nha! Coi như đây là quà xin lỗi của tớ!”

Sau đó, Tô Nghiêu liền nghe thấy bên cạnh mình có người phụ họa nói: “Mới sáng sớm Tuyết Nhi đã thức dậy để chuẩn bị nó đó, sao cậu có thể phụ tấm lòng thành của Tuyết Nhi được hả?”

Tô Nghiêu nghĩ, nếu mình nhận nó, có thể bị nam chính đổ kị mà mang đi thiêu chết không đây? Nhưng mà, thoát nhìn nam chính cũng không đáng sợ như vậy...Thôi, cứ nhận lấy vậy, bớt đi một cái phiền phức, để sau này khỏi bị nữ chính tiếp tục làm phiền. Hơn nữa, nghe nói nữ chính này nấu cơm rất ngon? Hình như trong nguyên tác cũng có nói, cô ta có dùng chiêu này để bắt được tâm của vài vai phụ khác? Cho nên, hẳn là cậu cũng không bị tính là chiếm tiện nghi chứ ha?

Tô Nghiêu ở dưới một đồng con mắt mong đợi có ghen tỵ cũng có nhận lấy hộp cơm của nữ chính, sau đó lại ở dưới đồng con mắt đó mở hộp cơm ra.

Cái gì, thế mà lại không có phát sáng. Tô Nghiêu có hơi thất vọng, rồi lập tức nghĩ đến, chẹp, đây cũng không phải là trong phim.

Sau đó, Tô Nghiêu cầm lấy đũa, gấp một miếng bạch tuộc nướng, bỏ vào trong miệng, nhai nhai.

Xung quanh vẫn ngập tràn ánh mắt ghen tỵ và mong đợi.

Tô Nghiêu nghĩ, tiểu thuyết này chẳng lẽ đã biến thành tiểu thuyết “tranh tài mỹ thực” rồi hả? Còn tôi là người bình phẩm sao?

Tô Nghiêu đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống, dưới ánh mắt mong đợi của bạn học Lam Tuyết Nhi, há miệng, cuối cùng quyết định chăm sóc tâm tình của nữ chính một chút, nói rằng: “Ăn ngon.” Còn tặng kèm một cái nụ cười đầy gượng gù.

Sau khi nữ chính nghe xong, ngay lập tức liền tỏa ra một nụ cười còn chói lọi hơn cả hoa hướng dương, Tô

Nghiêu biểu thị, nhưng mà tôi thường thức không nổi.

Sau đó hiện trường liền bạo phát ra tiếng vỗ tay như sấm cùng với tiếng hoan hô điếc tai nhức óc – từ lúc nào xung quanh lại có nhiều người như vậy hả? Còn có, nữ chính này chẳng lẽ đã dốc lòng để trở thành nữ chính trong tiểu thuyết Trù Thần rồi hả? Chẳng lẽ là tư thế xuyên qua của tôi không đúng?

Bất quá, sinh hoạt vườn trường mấy ngày sau đó cũng coi như gió êm sóng lặng, đã nói cho Tô Nghiêu biết, thiếu niên, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.

Tô Nghiêu vẫn như thường ngày, lâu lâu lại lên chứng hoa si nhìn mình trong gương, lên lớp lại ngủ gật, sau đó lại đi lên tầng cao nhất đánh một giấc ngủ trưa, cuộc sống này thật quá nhàn nhã mà! Tô Nghiêu nghĩ, cuộc sống của người có tiền thật hạnh phúc.

Hôm nay, Tô Nghiêu cũng như thường ngày đi lên tầng cao nhất ngủ trưa.

Khí trời thật là tốt, gió thật là mát, mặt trời thật là ấm áp. Tô Nghiêu cứ như vậy mà nằm ngủ.

Không biết qua bao lâu, Tô Nghiêu cảm giác như có người gảy tóc mai của mình, hình như còn có ý đồ lấy mắt kính của mình xuống.

Tô Nghiêu ngủ cũng không sâu lắm, lập tức tỉnh lại, sau đó liền thấy nam chính đẹp trai lãnh khốc băng sơn đang ngồi xổm bên cạnh mình, lại còn muốn lấy kính của mình xuống nữa chứ.

Ah.....

Cổ họng Tô Nghiêu phát ra một từ cảm thán ngắn ngủi không rõ hàm ý, tựa hồ bao hàm ý nghĩa “thì ra là như vậy”, nhưng mà “thì ra là như vậy” cái gì?

Nam chính thấy cậu đã tỉnh, cũng không tiếp tục động tác, đứng lên, một chút cũng không nhìn ra cảm giác xấu hổ khi làm chuyện xấu bị người bắt gặp, hắn nói: “Tại sao cậu lại không trở về phòng ngủ mà ngủ?”

Trường quý tộc này cũng có loại phòng ngủ trưa cho học sinh, đồng thời lại vô cùng xa hoa, hơn nữa càng là người có tiền có địa vị, thì phòng ngủ lại càng thêm xa hoa. Nhìn vào gia thế của Tô Nghiêu và nữ chính, phòng ngủ cũng xem như là loại kém nhất, nhưng so sánh với khách sạn bốn sao ở bên ngoài, cũng không thua kém bao nhiêu.

Tô Nghiêu có thể nói nguyên nhân là bởi vì phòng ngủ quá xa không nhĩ? – từ phòng học đến phòng ngủ, phải đi hơn 20 phút đấy, trường học còn không cung cấp cái loại phương tiện như là xe đạp nữa.

Bất quá, ăn ngay nói thật cũng không có vấn đề gì, thế là Tô Nghiêu liền đem nguyên nhân nói cho nam

chính.

Nam chính xoa xoa đầu Tô Nghiêu, nói: “Sau này, cậu có thể đến văn phòng của hội học sinh để ngủ.”

Hả, cái gì?

Tô Nghiêu khó có thể tin được nhìn nam chính, đây chính là cấp bậc đai ngọc dành riêng cho nữ chính đó nha, nam chính quân, anh xác định không nhìn nhầm giới tính của tôi đó chứ? Tôi chính là người có tiểu JJ* đó nha!

*Nguyên gốc là “ = Tiểu Đinh Đinh” tức là vật tượng trưng của nam giới, do chữ Đinh Đinh viết giống như JJ, nên cũng hay đc gọi = JJ. T để JJ vì nó moe hơn.

Sau đó, Tô Nghiêu liền nhìn thấy nam chính vô cùng thân sĩ mà đưa tay ra, nói: “Đi thôi.”

Tô Nghiêu nhìn chằm chằm bàn tay kia vài giây, rồi nâng tay mình đặt lên, vì một cái ghế salon, cứ như vậy mà bán đứng bản thân mình.

Mấy ngày đầu, Tô Nghiêu còn có chút ngượng ngùng, hơn nữa nam chính quân lại nghiêm túc lạnh lùng, chỉ khi có nữ chính mới có chút ôn nhu, cậu tỏ vẻ có chút sợ hãi.

Trải qua mấy ngày tiếp theo, nam chính quân hoàn toàn không làm bất cứ điều gì với cậu, Tô Nghiêu cũng dần dần buông lỏng tâm tư.

Mà hậu quả của việc này chính là, cậu ngủ trưa và đã ngủ quên.

Tô Nghiêu từ chiếc ghế salon theo phong cách Châu Âu bò ra ngoài, mơ mơ màng màng tìm mắt kính, vừa nhìn ngoài cửa sổ:... Chạng vạng tối rồi à.

Trên người được một cái áo khoác đồng phục che kín, nhìn là biết không phải của mình, dựa vào suy đoán của bản thân, hẳn là của nam chính. Thế là quay đầu nhìn về phía bàn làm việc, quả nhiên nhìn thấy nam chính quân mặc mỗi chiếc áo sơ mi xử lý công việc.

... Hội trưởng hội học sinh có thể trốn học mà không kiêng dè gì à? Hay là hẳn tan lớp rồi?

Tô Nghiêu ngồi xuống, gãi gãi cái đầu vốn đã rối loạn, móc điện thoại di động ra, liếc nhìn, hơi nghi hoặc: “Sao đồng hồ báo thức lại không kêu thế này?”

Đương nhiên là Tô Nghiêu càng muốn chất vấn nam chính quân: Tại sao lại không gọi tôi dậy? Thế nhưng mà cậu không dám.

Nam chính quân thấy cậu đã tỉnh, thả tập hồ sơ đang chờ được xử lý trong tay xuống, đi tới gần, sửa lại mái tóc Tô Nghiêu một chút, nói: “Tôi thấy cậu ngủ rất say, nên mới tắt đồng hồ báo thức đi – tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Ah... Tô Nghiêu nhìn nam chính bày ra bộ dạng trốn học cũng không sao cả, yên lặng không nói, sau đó trả lời: “Bạn cùng phòng thích ngáy ngủ.”

“Chẳng trách buổi trưa cậu đều muốn đi ngủ, có lúc lên lớp cũng ngủ gà ngủ gật.” Nam chính quân rút ra một cái tổng kết như vậy.

Làm thế nào mà anh lại biết? Tô Nghiêu nhìn chăm chăm vào nam chính quân, nhìn chăm chú như thể sẽ tìm ra được lý do trên đó – lẽ nào mỗi một phòng học đều lắp camera theo dõi sao?

Nam chính quân bị cậu nhìn chăm chú như vậy một lúc lâu, xoay người, trở về bàn làm việc của mình, tiếp tục xử lý hồ sơ, sau đó nói: “Tôi đã giúp cậu xin giáo viên cho nghỉ một bữa rồi, cho nên không cần lo lắng về vấn đề trốn học.”

.... Tôi không lo lắng, cũng không có điểm danh mà.

Tỉnh ngủ, Tô Nghiêu không có chuyện làm, dự định rời đi. Cậu không phải thành viên của hội học sinh, cứ ngồi ỳ ở chỗ này như vậy cũng không tiện.

Thế là cậu đứng lên, nói: “Vậy thì tôi đi trước.”

“Chờ một chút.” Nam chính quân kêu cậu lại.

?

Nam chính quân nói: “Cậu chờ một chút.”

??

Nam chính quân đứng lên, đi tới cửa, kéo tay Tô Nghiêu, đưa cậu trở lại ghế salon kia: “Cậu ngồi ở đây một lúc.”

???

Nam chính quân nhìn bộ dạng vẫn còn đầy nghi hoặc của Tô Nghiêu, giải thích: “Ngủ cả một buổi trưa, tôi nghĩ cậu đã đói bụng rồi, nên đã gọi người mang đồ ăn đến.”

À...

Tô Nghiêu gật gật đầu: “Ồh.”

Không lâu sau, thật sự có người đưa đồ ăn đến.

Bánh Gatô, bánh Macarons, sữa bò, hồng trà, bánh Pudding...cái gì thế này...Xúc xích, mực nướng gì ở đây? Có một loại cảm giác như một học sinh cấp ba Nhật Bản đang càn quét một đồng điểm tâm theo phong cách Pháp.

Tô Nghiêu ngẩng đầu nhìn nam chính quân.

Nam chính quân nói: “Tôi không biết cậu thích ăn cái gì, cho nên tạm thời cũng chỉ chuẩn bị được những thứ này mà thôi.”

= = Tôi là người lớn lên có tiểu JJ đó, thật sự đó, còn có mấy con bạch tuộc, xúc xích nướng sao lẫn vào trong đây?

*Ý ẻm là, ẻm là nam, ko giống nữ thích ăn đồ ngọt.

Oán thâm thì cứ oán thâm, Tô Nghiêu vẫn bắt đầu ăn – tỉnh dậy bỗng nhiên có đồ ăn lại không tốn tiền, sao lại không ăn chứ.

Bất quá, chỉ ngồi ăn một mình, luôn cảm thấy có chút quá rêu rao quá không khách khí, dù sao chỗ này cũng là địa bàn của hội học sinh, phải biết đây là loại trường học quý tộc đứng nhất nhì thế giới, sự tồn tại của hội học sinh sợ rằng còn cao lớn hơn cả hiệu trưởng.

Thế là xuất phát từ chỗ chột dạ, Tô Nghiêu khách khí hỏi: “Anh không ăn một chút sao?”

Nam chính quân sững sốt một chút, sau đó ngồi xuống ghế đối diện Tô Nghiêu, rót cho mình một ly hồng trà, từ từ uống.

“Anh không ăn bánh gatô hả?” Tô Nghiêu hỏi.

Nam chính lắc đầu một cái, nói: “Không thích ăn đồ ngọt.”

= = Tôi cũng không thích, trong lòng thiếu niên gào thét một trận.

Thế là Tô Nghiêu liền như có như không tán gẫu một số vấn đề về thức ăn mặn ngọt với nam chính, cuối

cùng cũng cho được kết luận: “So với bánh ngọt quả nhiên thịt vẫn là ngon hơn.”

Nam chính quân đặt chén trà xuống, hỏi: “Cậu thích ăn thịt?”

Tô Nghiêu gật đầu: “Đàn ông con trai đều là động vật ăn thịt mà.”

Nam chính nhìn Tô Nghiêu, bày ra bộ dạng bất trí khả phủ*.

*Bất trí khả phủ: ừ hử, thờ ơ, không thềm bình luận/nói gì.

Tô Nghiêu bị hấn nhìn thành ra có chút không dễ chịu, ngược lại cơm tối cũng đã ăn xong rồi, thế là đứng lên nói: “Cám ơn anh chiêu đãi, tôi đi về trước.”

Nhìn trời bên ngoài, đã đen thui lụi, cũng không còn sớm nữa.

Nam chính quân gật gù đầu, cầm lấy áo khoác trên ghế salon, nói: “Hừm, để tôi đưa cậu trở về.”

... Anh không giải quyết đồng đồ ăn còn dư lại sao? Mà thôi, anh có tiền, không liên quan gì đến tôi.

Thế là Tô Nghiêu cứ như vậy được nam chính vô cùng thân sĩ đưa đến tận lầu dưới kí túc xá.

Trong quãng đường đi gần nửa giờ đồng hồ, dắt tay, đỡ người các loại không cần phải miêu tả tỉ mỉ làm gì.

Đến lầu dưới túc xá, nam chính quân tỏ vẻ đột nhiên nhớ tới cần gấp bạn cùng phòng của Tô Nghiêu có việc cần bàn, là chuyện của câu lạc bộ bóng đá – bạn cùng phòng của Tô Nghiêu đúng là hội trưởng câu lạc bộ bóng đá.

Thế là Tô Nghiêu cứ như vậy mà dẫn sói vào nhà – tuy rằng cậu cũng cảm thấy vô cùng khả nghi.

Sau đó, Tô Nghiêu đi tắm, đem cơ hội cô nam quả nam được ở chung một chỗ nhường cho nam chính quân và người bạn cùng phòng.

Đến lúc Tô Nghiêu từ phòng tắm đi ra, nam chính quân đã đi rồi – xem ra hiệu suất làm việc của hấn vẫn rất nhanh chóng.

Liếc mắt nhìn bạn cùng phòng quân một cái, chỉ thấy trên gáy của cậu ta đều là mồ hôi, biểu tình sợ hãi, giống y như mới xem xong bộ phim kinh dị.

Bạn cùng phòng quân liếc mắt nhìn cậu, lộ ra một cái nụ cười vô cùng khó coi, sau đó đi vào phòng tắm - tắm.

Mà tối hôm đó, Tô Nghiêu khó thể tin được có một giấc ngủ ngon lành.

3. Chương 3: Trời Mưa Phải Nhớ Không Được Che Dù – Cảm Mạo Chính Là Yếu Tố Mấu Chốt Để Thúc Đẩy Gian Tình!

Tuy rằng giấc ngủ của mỗi buổi tối đều đã được cải thiện, lên lớp Tô Nghiêu cũng không thể nào tiếp tục ngủ gà ngủ gật được nữa, nhưng cậu vẫn như trước mỗi ngày chạy đi cọ ké ghế salon trong phòng hội học sinh của nam chính.

Tô Nghiêu đã tự tìm được một cái lý do vô cùng chính đáng cho loại hành vi này của mình – hiện tại thân thể này đang ở thời kì mấu chốt để phát triển, cho nên phải bổ sung giấc ngủ thật nhiều. Tô Nghiêu mặc dù chỉ là một vai tô điểm cho nam chính, nhưng mà cậu không muốn vĩnh viễn chỉ cao 1m6.

À há, gần đây cao thêm một chút rồi, lên được 1m61.

Huống hồ, mùi vị hồng trà của văn phòng hội học sinh rất ngon.

Chỉ có điều →_→ như vậy có phải là có chút quấy rầy nam chính và nữ chính phát triển tình cảm rồi không – sự việc lần trước trên sân thượng của mình cũng đã qua hơn một tháng, Tô Nghiêu ngược mắt đi tới, nâng tai nghe ngóng, cũng không nghe thấy scandal của nam chính và nữ chính. Nữ chính trước sau như một là một cô XFXXY trong lớp, nam chính trước sau như một tao nhã lãnh khốc ở phòng làm việc của hắn.

Mặc dù xuyên qua cũng đã được một quãng thời gian, thời gian hơi lâu, bản thân cũng quên mất một số chi tiết phát triển cụ thể, mà trong ấn tượng nam chính và nữ chính vẫn là thiên lôi câu địa hỏa, “em không yêu tôi thì tôi cũng không yêu em, em yêu tôi thì hình như tôi cũng yêu em mất rồi”, “hiếu lắm giữa hai chúng ta tháo gỡ hết nha cục cứng”, “em không được chết, nếu em chết tôi sẽ làm cho những người từng gây thương cho em trả một cái giá thật lớn”... Cuối cùng cũng hạnh phúc ở cùng một chỗ, phát triển rất là nhanh chóng, vốn cũng không phải là một quyển tiểu thuyết dài, vẫn còn chưa đến mười vạn chữ mà.

Thế là, không phải bây giờ tôi đã thành chướng ngại vật cản trở bọn họ phát triển tình cảm sao?... Sẽ bị trời phạt sao?

Ai da, mặc kệ nó, nhân vật chính thể nào cũng sẽ ở chung với nhau mà thôi. Thế là Tô Nghiêu vừa yên tâm vừa thoải mái đi cọ ghế salon.

Tô Nghiêu mở cửa văn phòng hội học sinh ra, đang muốn nhấc chân bước vào, sau đó liền dừng lại, bởi vì cậu nhìn thấy một màn mang tính chất lịch sử – nam chính và nữ chính cuối cùng cũng làm với nhau!

Quần áo xốc xếch kia!

Miêu tả một cách tỉ mỉ là như thế này: áo sơmi nữ chính đang mặc vừa nhìn là biết không phải của bản thân, bởi vì không vừa vặn, hơn nữa còn có hai nút chưa được cài vào, lộ ra tý chút – vóc người của nữ vô cùng đẹp, lồi lõm đúng nơi đúng chỗ; mà nút áo sơmi của nam chính cũng chưa cài xong, tóc còn ướt nhẹp... Đây là đã xong việc nên dắt nhau đi tắm sao?

Mà bất kể là như thế nào, làm một vai phụ nho nhỏ, một khi đã quấy rối đến các nhân vật chính, thì vai phụ nho nhỏ cần phải vội vàng xin lỗi sau đó lập tức rút khỏi hiện trường – thế là Tô Nghiêu liền nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, cái gì tôi cũng chưa nhìn thấy, hai người cứ tiếp tục, không cần để ý đến tôi!”

Sau đó Tô Nghiêu liền đóng cửa lại, dùng tốc độ chạy 100 mét mà chạy đi.

– Còn ở lại hiện trường để chờ bị giết sao?!

Đến nỗi thật giống như nghe thấy nam chính quân gọi mình chờ một chút?

Tôi bị cận, không nghe thấy gì hết á!

Thế là cứ như vậy, Tô Nghiêu liền đi dạo lên tầng cao nhất.

Không chỉ có mỗi một mình dãy phòng của hội học sinh mới có thể đi lên được tầng cao nhất, mà còn có dãy lầu nghệ thuật cũng đi lên đây được vậy.

Sau đó liền là, khí trời đẹp như thế, chúng ta ngủ thôi.

Bên này, Tô Nghiêu yên tâm thoải mái ngủ, bên kia, nam chính quân tìm người đến nỗi muốn phát điên lên được.

Ngày dần dần trôi qua, tầng mây đan xen, dưới cùng là một mảng mây đen, không khí xuống thấp đến mức hơi dọa người. Nghe thấy có tiếng sấm rền lúc ẩn lúc hiện xa xa giữa bầu trời. Gió nổi lên, gào thét, cây nhỏ bị thổi có chút lắc đảo, đại thụ rung động cành cây, giống như đang ra sức phản kháng... Sau đó giọt mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi xuống đất bắn lên thành hạt, rất nhanh, toàn bộ xung quanh đã ướt đầm.

Mà lúc này Tô Nghiêu vẫn còn ở trên sân thượng.

Kỳ thực, lúc gió bắt đầu gào thét thì cậu đã tỉnh rồi, thế nhưng – mẹ nó, tên khốn kiếp nào đã khóa cửa mất rồi!

Tô Nghiêu thử đi đập cửa, thế nhưng là một tên ngoại trừ ăn và lên lớp, thời gian còn lại thì làm một con mề trùng đi ngủ, dưới bạo lực và dâm uy của cậu, cánh cửa uy vũ không những không khuất phục mà còn tỏ vẻ – nếu như tôi bị đập ra thì sao có thể thúc đẩy tình tiết phát triển được? Tôi còn có thể được lãnh lương sao?

Thế là cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Tô Nghiêu hối hận, sớm biết thế cậu đã đi tập thể hình, hoặc là theo người bạn cùng phòng đi đá bóng cũng được, e rằng dựa vào chiều cao 1m60 cùng với thể lực cực yếu của mình thì chỉ có thể đi bán trái cây được thôi.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, đồng thời cũng không có xu thế dừng lại, Tô Nghiêu thử hô vài tiếng “có ai không”, thế nhưng cũng bởi vì sợ bị quấy rầy cho nên mới tới sân thượng của dãy nhà nghệ thuật mới xây này, làm sao có khả năng có người đến đây cơ chứ? Hơn nữa cho dù có người, thanh âm của mình cũng đã sớm bị chôn vùi bên trong tiếng mưa rơi, không ai nghe thấy được.

Tôi sẽ không bị viêm phổi mà chết đó chứ, sau đó kết thúc quá trình của người xuyên qua? Tô Nghiêu trốn ở phía dưới mái hiên chỉ lộ ra khoảng 20cm, mà gió rất to mưa rất lớn, mái hiên không tạo nên bất cứ tác dụng che chắn gì cả.

Má ơi, lạnh quá à... Tô Nghiêu rất hối hận vì tối hôm qua quên sạc pin cho điện thoại di động mất tiêu, bằng không có thể gọi điện thoại cho ông chú bảo vệ cầu cứu rồi.

Lúc Tô Nghiêu tỉnh lại, mang theo đồ dưỡng khí, tay còn gắn kim truyền nước, đầu giường, âm thanh tích tắc của thiết bị chữa bệnh không biết tên vang lên rất đều đặn.

Từ khi bản thân xuyên qua cho tới nay, đã là lần thứ mấy nằm trong bệnh viện rồi? Là lần thứ mấy gặp nạn trên sân thượng rồi?

Ah... Lần sau sẽ không đi đến nơi nguy hiểm nhất là cái sân thượng kia nữa.

Cuống hòng đau quá, đầu đau quá, người buồn ngủ quá...

Lúc Tô Nghiêu lần thứ hai mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã không biết đêm nay là năm nào.

Tô Nghiêu chuyển động cái đầu, đúng lúc thấy cửa phòng bệnh mở ra, tiến vào là một người – chính là nam chính quân cao quý lãnh diêm băng sơn lãnh khốc của chúng ta.

Nhìn thấy Tô Nghiêu đã tỉnh, nam chính quân đang định bước chân vào thì miễn cưỡng dừng lại, sau đó quay người lùi ra, tựa hồ còn có thể nghe được âm thanh trốn chạy dồn dập từ hành lang truyền lại.

– Ê, anh có thể cho tôi uống miếng nước rồi đi cũng được mà?

Sau một loạt kiểm tra tái khám các loại, nghe không hiểu lắm những danh từ y học, phòng bệnh cuối cùng cũng yên tĩnh lại, chỉ còn lại mỗi Tô Nghiêu yên tĩnh nằm ở trên giường cùng nam chính quân trầm mặc đứng ở một bên.

Toàn thân Tô Nghiêu trở nên vô lực, tay cũng không nhấc lên được, nhắm môi mấy lần, cuối cùng khẽ động cuống họng học ra một chữ vô cùng khô khan: “Nước...”

Nửa phút sau, cuối cùng Tô Nghiêu cũng như trời hạn gặp mưa, được uống nước.

Sau khi uống xong nước, hai người liền nhìn nhau không biết nói gì, không có nước mắt không có ghen ngào.

Trước đây Tô Nghiêu không hề cảm thấy lúng túng, nhưng bây giờ nhìn vào trong mắt nam chính không thể biết được tâm tình của hắn, đột nhiên cảm thấy có chút quẫn bách, xuất phát từ mục đích muốn giảm bớt bầu không khí, Tô Nghiêu nói: “Cái kia...Anh đã cứu tôi?” Âm thanh vẫn khàn khàn như trước.

Nam chính quân đi đến bên giường, ngồi xuống, cầm lấy bàn tay không bị ghim kim truyền nước, nắm chặt, nói: “Nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng nói chuyện.”

Sau đó lại yên lặng một hồi, rồi nam chính đem chuyện phát sinh ngay sau khi Tô Nghiêu bỏ chạy vào ngày đó cho cậu nghe.

Nam chính nói, ngày đó hắn đã đi tìm Tô Nghiêu ở khắp mọi nơi, muốn giải thích cho tất cả những gì Tô Nghiêu đã nhìn thấy ở cửa. Nhưng mà tìm rất nhiều nơi cũng không tìm thấy Tô Nghiêu, mà trời lại bắt đầu mưa, cuối cùng có người nói giống như là có ai đó đến dãy nhà nghệ thuật, liền ôm một chút hi vọng đi tìm thử, kết quả phát hiện cánh cửa của tầng cao nhất đã bị khóa trái, sau khi mở cửa ra, liền thấy Tô Nghiêu toàn thân ướt đẫm nằm trong mưa. Thời điểm đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói bộ dạng của Tô Nghiêu như vậy có lẽ là đã bị viêm phổi, nếu trễ một chút, còn không biết sẽ như thế nào.

Giọng nói của nam chính quân vô cùng bình tĩnh, mà khi nhìn vào bàn tay của mình bị hắn nắm chặt, Tô Nghiêu mơ hồ cảm thấy, nội tâm của nam chính quân không hề bình tĩnh một chút nào. Sau đó Tô Nghiêu tưởng tượng ra tình cảnh mình nằm trong mưa được nam chính tìm thấy, nhất thời cảm thấy cái này còn hơn cả tiểu thuyết ngôn tình Quỳnh Dao, còn cậu sao lại chưa trở thành nữ chính thể này?

Nam chính quân giơ tay sờ mặt Tô Nghiêu, nói: “Cậu ngủ thật là say, đến nỗi có người khóa cửa nhốt cậu lại mà...”

Nam chính quân không tiếp tục nói nữa, thế nhưng Tô Nghiêu cảm giác mình có thể nhìn ra một tia sát ý từ trong mắt nam chính – Ê, có lẽ giữ cửa là một ông cụ, không biết có người ở đây nên mới khóa cửa gây ra sự việc lần này, đừng có lạm sát kẻ vô tội đó!

Bất quá những thứ Tô Nghiêu nghĩ trong đầu nam chính không hề biết được. Nam chính quân vuốt vuốt mái tóc Tô Nghiêu, như nhớ lại cái gì đó, nói: “Buổi trưa hôm đó, tôi và cô gái kia, không phải như cậu nghĩ, chỉ là vừa vận đi ngang qua thấy cô ta rớt vào trong hồ, nên mới cứu lên, rồi bị cô ta yêu cầu mang đến văn phòng hội học sinh thay quần áo mà thôi.”

...Giải thích thật là tỉ mỉ mà, bất quá trên mặt Tô Nghiêu vẫn không có biểu hiện gì, chỉ nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Sau đó vang lên tiếng gõ cửa, có một người mặc tây trang màu đen đeo kính màu đen bước vào, nhìn sơ cũng biết mối quan hệ của gã và nam chính, gã chính là bảo tiêu kiêm sai vặt của nam chính quân, lúc này, gã đến đây là để đưa cơm.

Sau đó, nam chính quân rất ôn nhu dứt Tô Nghiêu uống cháo, tiếp theo rất ôn nhu dỗ cậu đi ngủ, Tô Nghiêu cảm thấy, nhất định là mình phát sốt nóng đến hồng cả đầu nên mới sinh ra ảo giác kỳ quái này.

Những ngày sau đó, chính là cuộc sống nằm viện nhàm chán. Nam chính thoát nhìn rất rảnh rỗi, không lên lớp cũng chẳng đi xử lý công việc, mỗi ngày đều tới đây nhìn cậu, Tô Nghiêu nhiều lần nghi hoặc, giữa hai chân mình đứng là có tiểu JJ mà, chẳng lẽ không phải là tiểu JJ mà là Huyền Chi sao? Cũng may mỗi lần đi giải quyết lượng nước dư thừa trong cơ thể, Tô Nghiêu đều là đứng chứ không phải ngồi xổm, ít nhiều gì cũng bỏ đi nghi ngờ của cậu.

Bạn học nữ chính Lam Tuyết Nhi cũng có đến thăm cậu, lại còn mang theo một cái bánh gatô nhỏ tự làm, mà trong lòng Tô Nghiêu vẫn còn đang sinh bệnh tỏ vẻ, đừng để tôi nhìn thấy bơ chứ, thật muốn nôn mà.

Mà căn cứ vào nguyên tắc quý trọng sinh mệnh đừng đắc tội nữ chính, Tô Nghiêu dưới ánh mắt sáng quắc đầy mong đợi của nữ chính từng miếng từng miếng nhét vào mồm. Nữ chính toại nguyện, ngay lập tức nở một nụ cười sáng chói hơn cả ánh mặt trời, ấm áp đến mức có thể xua tan đi những âm u mù mịt trong lòng người khác, hòa tan được những núi băng trên đỉnh Alps*, lần đầu tiên Tô Nghiêu cảm thấy thương nhớ ông thầy chủ nhiệm mặt đầy nếp nhăn cười lên như khóc đến vậy.

*Alps: dãy núi được mệnh danh là con rồng lớn của Châu Âu.

May mà nam chính quân, không biết là do hắn biết rõ nỗi thống khổ của cậu hay là do đứng ở góc độ nam chính, thấy nữ chính cười với người con trai khác nên sinh ra lòng ghen, hắn đánh gãy cuộc “trò chuyện thân thiết” của nữ chính và Tô Nghiêu, nói Tô Nghiêu cần phải nghỉ ngơi, thái độ kiên quyết tiễn khách cho bằng được.

Thoạt nhìn thấy thái độ của nam chính quân ác liệt hơn bình thường nhưng nữ chính cũng không tỏ vẻ sợ hãi, hình như cô hơi (?) thẹn thùng liếc mắt nhìn nam chính quân một cái, sau đó nhìn Tô Nghiêu chớp chớp cặp mắt to đáng yêu mê người của mình, nói một tiếng tạm biệt: “Tớ sẽ trở lại thăm cậu vào lần sau nha ~”

... Tô Nghiêu cuối cùng cũng chờ được cho đến khi nữ chính bước chân ra khỏi phòng, không phụ sự mong đợi của mọi người, chạy vào WC ới.

May mắn mấy lần sau đó, đại khái là bởi vì nam chính biết nguyên nhân cậu ới là vì bánh gatô, nên không để cho nữ chính tiếp tục mang bánh gatô bánh ngọt các loại cho cậu nữa, lần thứ hai mang đến, nam chính trực tiếp dùng lý do bác sĩ không cho ăn mà chặn lại, trong Tô Nghiêu liền cho nam chính quân một cái ngón cái dựng thẳng đứng: GJ.

Mà nữ chính cũng không có phản ứng gì lớn, Tô Nghiêu nghĩ, từ trong sách gốc ẩn tượng về nữ chính chính là hay nào đó, chắc có lẽ là cô cảm thấy nam chính ghen tỵ nên mới không cho cô mang đến, tuy rằng Tô Nghiêu cảm thấy bộ dạng của nam chính không phải là bộ dạng đang ghen.

Bất quá, chuyện này thì có quan hệ gì với cậu cơ chứ, chỉ là đã nhiều ngày nằm trên giường bệnh, nên mới tìm trò giải trí một chút mà thôi.

Hết Chương 3.

4. Chương 4: Vườn Trường Thập Đại Bí Ẩn Chi Nhất – Tại Sao Hội Trưởng Hội Học Sinh Luôn Rảnh Rỗi Không Lên Lớp Bây Giờ Lại

Sau khi Tô Nghiêu nằm ở bệnh viện gần nửa tháng, cuối cùng cũng được xuất viện.

Lần thứ hai nhìn thấy ngôi trường quý tộc này, Tô Nghiêu chợt cảm thấy thân thiết các loại, lệ rơi đầy mặt bay trong gió các loại.

Tuy rằng Tô Nghiêu tự nhận mình là một tên trạch nam, không thích hoạt động nhiều, nhưng mà gần nửa tháng ngoại trừ đi vệ sinh chỉ có thể nằm im trên giường sống qua ngày, những ngày tháng này thật sự không có cách nào bước xuống giường đi lại – tắm rửa cũng là để cho hộ lý trợ giúp lau người, không phải là dầm mưa bị viêm phổi thôi sao, sao lại được hầu hạ quý giá như vậy? Tô Nghiêu chỉ có thể an ủi mình, coi như là đang trải nghiệm cuộc sống của người cực kỳ có tiền đi.

Ngày đầu tiên trở lại trường học, sau khi kết thúc khoa buổi sáng, Tô Nghiêu cư nhiên lại đụng phải nam chính quân ở trước cửa phòng học.

Bởi vì nam chính quân mang theo hơi lạnh nỗ lực đi tìm cậu mà trên đường đã dọa không biết bao nhiêu người đông cứng bỏ chạy, còn Tô Nghiêu thì lại trở về phòng học, cho nên khi nam chính quân đi về phía Tô Nghiêu, cũng không có nhiều người vây xem.

Chỉ có điều, nếu khởi đầu cũng là một phần của Mary Sue văn, nhất định là tác giả sẽ không chế tạo ra cơ hội để nam nữ chính có thể gặp nhau mỗi giờ mỗi khắc, cho nên vào lúc này nữ chính cũng có ở đây - cô vừa mới từ nhà vệ sinh trở về.

Nữ chính cao hứng đi tới, đi cùng với người bạn thân của mình, cô nhìn nam chính nói: “Sao anh lại qua bên này?”

Hiện tại, nam chính quân đang học năm thứ hai, mà nữ chính cùng với bạn bè của cô còn có cả Tô Nghiêu, đều là học sinh năm nhất, trường học quý tộc rất thích sắp xếp lung ta lung tung – tỷ như lớp học khác nhau tòa nhà khác nhau, từ lớp này đến lớp khác cũng không quá gần.

Lúc này Tô Nghiêu đang đứng ở cửa phòng học, thối lui không được, mà tiến tới cũng không xong.

Sau đó nhờ vào tín hiệu đối bụng đã cứu vớt được cậu – nói thật thì cũng có chút mất mặt, sao lại vang to như thế cơ chứ. Thế là chỉ có thể tìm một cái lý do là đang tuổi ăn tuổi lớn, cho nên mới đối bụng nhanh như vậy.

Sau đó, nữ chính liền nghe thấy âm thanh như đòi mạng của quý chết đói, rất không tử tế mà bật cười, dù sao tính cách của cô cũng đã được đặt sẵn là sáng sửa lại vô cùng đáng yêu xinh đẹp (nào bỏ quá độ) mà.

Mặt Tô Nghiêu như bị đốt cháy, theo bản năng quay sang nhìn nam chính quân, cậu cảm nhận được nụ cười trào ỷ từ độ cong khóe miệng 1/180 của nam chính quân.

Bất quá nam chính cũng không có làm cho cậu lúng túng quá lâu, sau khi nghe thấy tiếng kháng nghị của bụng Tô Nghiêu một lần nữa, cuối cùng hần tiến lên kéo lấy tay Tô Nghiêu, nói đi theo tôi.

Tô Nghiêu đi theo nam chính quân không được vài bước, đã nghe thấy nữ chính nói: “Quan hệ của Âu Dương hội trưởng và bạn học Tô Nghiêu thật là tốt!”

Ngữ khí hoàn toàn là đang hâm mộ, bên trong không hề có ý giễu cợt, thế nhưng – bạn học bữ chính, cô xác định là dùng ngữ khí của nữ 2 nói ra lời kịch này sẽ là đại trượng phu sao? Như trong nháy mắt Tô Nghiêu cảm thấy nhân vật chính đã bị vỡ nát lợi hại, thật giống như nữ phụ ác độc.

Mà nữ chính nói Âu Dương hội trưởng, chính là chỉ bạn học nam chính – phải biết là tiểu thuyết Mary Sue luôn thích đặt họ kép vừa khốc vừa huyền cho nam chính, tỷ như Nam Cung nè, Tư Đồ nè, mà đại danh nam chính của chúng ta gọi là Âu Dương Thuấn! Thật đáng mừng, hơn một vạn chữ, cuối cùng cũng có cái tên, mặc dù kém đẳng cấp khốc huyền một chút, nhưng mà tốt xấu gì cũng là một cái họ kép.

Thân thể này của Tô Nghiêu phần diễn cũng rất ít, ít đến mức tác giả còn chả thèm đặt cho một cái tên nữa, cho nên khi Tô Nghiêu xuyên qua, liền trực tiếp gọi tên Tô Nghiêu của mình ở kiếp trước. Mà thế giới này tựa hồ có cái gọi là “năng lực chữa trị tự động” – nói trắng ra là chuyện của mình là do mình đặt ra, Tô Nghiêu sử dụng cái tên này, không chỉ có trong đầu bạn học và lão sư có khái niệm “tên của cậu ta là Tô Nghiêu”, mà ngay cả gia thế của cậu cũng bị thay đổi trong nháy mắt – bất quá vẫn là người có tiền, không có bối cảnh bạo ngược thân thích cầu huyết, rất phổ thông.

Nghe thấy nữ chính nói như vậy, bước chân của nam chính của ngừng lại, Tô Nghiêu đột nhiên có chút mong đợi: Lê nào có thể nhìn thấy nam chính xông lên phía trước ôm lấy nữ chính, sau đó nói “không phải như em nghĩ, tôi và cậu ta chỉ có quan hệ bạn bè mà thôi”?!

– Không đúng, chúng ta cao lắm cũng chỉ là bạn bè mà.

Sau đó, Tô Nghiêu nghe nam chính Âu Dương Quân nói: “Ừm.”

Rồi đi thẳng.

– Thiếu niên này, anh chỉ ừ một cái là xong sao? Không giải thích gì nữa sao?!

Đột nhiên Tô Nghiêu có một loại cảm giác “mình đúng là chương ngại vật trên con đường tình cảm của nam nữ chính”.

Mà đi chưa được mấy bước, bọn họ vẫn phải dừng lại – bởi vì Tô Nghiêu bị nữ chính gọi đích danh: “Tô Nghiêu!”

Tô Nghiêu dừng lại, quay đầu lại nhìn cô.

Khuôn mặt nữ chính thoát nhìn hơi có chút xoắn xuýt, cuối cùng vẫn là chạy lại, nhìn Tô Nghiêu nói: “Xin lỗi, tớ mới biết, chuyện cậu bị nhốt trên sân thượng gặp mưa... Đều là do tớ làm hại.”

Hả? Chuyện gì đang diễn ra thế này? Cô ta khóa cánh cửa? Bất quá biểu tình vào lúc đó và hiện tại khác xa quá đi... Trở mặt cũng nhanh quá rồi, một chút thành ý nói lời xin lỗi cũng không có – Cô đúng là nữ chính sao?

“Nếu như không phải là bởi vì tớ, ”hắn” cũng sẽ không nhốt cậu trên sân thượng, cuối cùng còn làm hại cậu sinh bệnh nằm viện.” Nữ chính rưng rưng muốn khóc, trong lời nói mang theo đau lòng cùng hối hận.

“Hắn”?

Tô Nghiêu nghi hoặc mà nhìn về phía nam chính quân.

Nam chính xoa xoa đầu của cậu, sau đó nhìn bạn học nữ chính, nói: “Cô xin lỗi xong? Chúng tôi có thể đi được chưa?” Bất quá trong giọng nói không có một chút gì gọi là “trưng cầu ý kiến”, nam chính quân nói xong cũng kéo Tô Nghiêu đi thẳng, lưu lại nữ chính âm u đứng tại chỗ đó cắn cắn môi, mà người bạn thân yếu đuối của cô ta cũng đang đắn đo, không biết nên an ủi nữ chính đang thương tâm như thế nào.

Nam chính quân dẫn Tô Nghiêu đi đến một nơi, ạch, vẫn là văn phòng của hội học sinh.

Tô Nghiêu nhìn thấy trong văn phòng không biết từ lúc nào đã có nhiều hơn một cái bàn ăn, trên đó còn bày thật nhiều thức ăn...

Tô Nghiêu nhìn về phía nam chính quân: Mời tôi ăn hả?

Nam chính quân kéo Tô Nghiêu đi tới bên cạnh bàn ăn, để cho cậu ngồi xuống, rồi mình cũng ngồi xuống ngay bên cạnh, nói: “Khỏi bệnh rồi, nên hảo hảo mà bồi bổ, người vốn là rất gầy.”

Ngữ khí ôn nhu, Tô Nghiêu cảm thấy có một đạo sắc sảo giữa trời quang giáng thẳng xuống đỉnh đầu truyền đến cảm giác tê dại – vai nam chính cũng bị vỡ nát rồi sao?

Ah, mà thôi, Tô Nghiêu nghĩ, vốn là Mary Sue văn, bình thường mà ăn khớp trăm phần trăm mới là có vấn đề.

Thế là Tô Nghiêu ngay lập tức tiếp nhận ý nghĩ này, vui vẻ cùng nam chính cùng nhau ăn cơm.

Cơm nước xong, rất nhanh đã có người đến dọn dẹp bàn ăn, Tô Nghiêu cũng không biết những người này rốt cuộc là xuất hiện từ chỗ nào. Còn có, nam chính quân đem văn phòng làm thành phòng ăn thì cũng thôi đi! Còn mang theo người hầu nữa chứ!

Chờ cho văn phòng khôi phục thành bộ dạng như cũ, nam chính để Tô Nghiêu nằm trên ghế salon ngủ một giấc, Tô Nghiêu nói mình ở bệnh viện đã ngủ đủ rồi, giờ không ngủ được nữa, nam chính cũng không miễn cưỡng, liền để Tô Nghiêu ngồi trên ghế nghỉ ngơi, còn mình thì đi đến bàn làm việc xử lý đồng hồ sơ không biết tên.

Tô Nghiêu nhìn nhìn bộ dạng cần cù chăm chỉ làm việc của nam chính, cảm thấy đây không phải là Hội trưởng hội học sinh là phải là Tổng tài của một công ty mới đúng.

Thế là Tô Nghiêu hỏi một câu đã nghi vấn từ rất lâu rồi: “Anh không lên lớp sao?”

Tổng tài...À không, nam chính trả lời nói: “Có.”

“Thế tại sao mỗi lần thấy anh, đều là ở đây xử lý công việc?”

Nam chính nói: “Kỳ thực lên lớp chỉ là để treo cái tên mà thôi, trường học này là của nhà tôi mở.”

“À, ra là vậy.” Tô Nghiêu biểu thị mình đã hiểu rõ, hóa ra nam chính là người “bán văn bằng”, tự mình làm giả ra nhiều ít gì cũng được.

Tô Nghiêu không hỏi thêm nữa, an vị ngồi nhìn nam chính xử lý hồ sơ sau đó lại ngăn người đợi tiêu cơm, chờ cho sắp đến giờ thì quay về phòng học.

Mấy ngày sau đó, Tô Nghiêu bị phương thức giống nhau mời đến văn phòng hội học sinh uống trà, không, ăn cơm trưa. Sau đó rất nhanh đã hình thành thành thói quen, không cần nam chính quân đi tìm người nữa.

Mặc dù nói thức ăn trong nhà ăn của trường quý tộc này cũng không phải quá tệ, hoặc là nói so với nhà ăn của những ngôi trường phổ thông mà học sinh nằm mơ cũng không muốn tới kia tốt hơn nhiều, nhưng so với nhà ăn, hiển nhiên thức ăn của nhà hàng tư nhân nam chính quân mới là mỹ vị. Tình cờ, Tô Nghiêu nhìn một đồng mỳ thực trên bàn ăn, cảm thấy vô cùng nhức nhối – đến tột cùng là tốn bao nhiêu tiền vậy, cho dù là người có tiền thì cũng không cần phải xa hoa như thế chứ?

– Nếu như Tô Nghiêu biết món cháo mà cậu ăn sáng mỗi ngày khi còn nằm trong bệnh viện tốn mất bao nhiêu tiền, không biết còn có thể nhét hết tất cả những món dù không ăn được vào bụng hay không?

Cơm nước xong xuôi, Tô Nghiêu đứng bên cạnh cửa sổ ngắm phong cảnh tiện thể tiêu cơm, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng vang lên. Xoay người nhìn lại, thì nhìn thấy hai khuôn mặt đẹp trai, nhìn nam chính quân nói người ngài muốn tìm đã được mang đến, một khắc sau liền đẩy mạnh một người đứng ngoài cửa vào phòng – có chút quen mặt, hình như là ở lớp bên cạnh? Giống như cùng học chung một tiết thể dục.

Chỉ nghe nam chính quân nói với Tô Nghiêu: “Hắn chính là người ngày hôm đó khóa cậu trên sân thượng.”

Cái gì?

Tô Nghiêu đột nhiên có chút hưng phấn – mình thật là giống vai chính trong tiểu thuyết cầu huyết bạo lực trường học quá đi!

Cái người nghe nói là hung thủ hại cậu nằm bẹp trên giường bệnh kia liếc mắt nhìn Tô Nghiêu một cái, sau đó rất khinh thường hừ một tiếng, quay đầu đi.

Dáng dấp kia phảng phất đang nói là coi như tôi bị xui xẻo nên mới bị các người bắt được, một chút ý thức hối lỗi cũng không có, thậm chí còn có loại cảm giác như đang nói “Ba tao là Lý Cường*”.

*“Ba tao là Lý Cường”: đây là câu nói của hung thủ gây ra vụ tai nạn chết người, rồi nói tên ba mình ra (giám đốc CA) thách thức gia đình nạn nhân.

Tham khảo thêm:.

Tô Nghiêu nhìn người thiếu niên nhuộm tóc trước mặt, toàn thân treo đầy những dây chuyền móc xích, bông tai nhẫn tay leng keng chói sáng các loại, kỳ thực nói trắng ra là chỉ là một thiếu niên ăn chơi hơi hợt mà thôi, cho đến khi bị cậu nhìn chăm chú mà trở nên quần bách, thì khuôn mặt của Tô Nghiêu giống như là đang bùng tỉnh – thì ra đây là nam hai.

Nam hai ở trong nguyên văn, tính lược đi tất cả những từ ngữ chau chuốt tân trang, cái làm cho người ta trực tiếp có ấn tượng chỉ là: Tiểu du côn.

Đương nhiên gã không phải là tiểu du côn bình thường, cân nhắc đến gốc gác trên con đường trưởng thành của gã, kỳ thực gã chỉ là một kẻ có tiền được người nhà nuông chiều quá độ nên mới sinh ra tâm lý phản

ngịch mà thôi.

Mà trong nguyên văn, nam hai bị nữ chính xúc phạm mấy lần, sau đó tứ chi tiếp xúc đơn giản mấy lần, rồi lại hơi hơi quan tâm mấy lần, thế là liền thích nữ chính – tình yêu này thật là rẻ mạt quá đi. Cho nên bản thân mình bị xem là pháo hôi tình địch sao?

Nam hai nhìn thấy Tô Nghiêu một dạng “hiểu rõ”, lòng sinh đề phòng, mở miệng hỏi: “Làm gì đấy?” ngữ khí mang theo tám phần chột dạ hai phần phô trương thanh thế – mấy ngày nay gã vô duyên vô cớ bị người bịt kín đầu tàn nhẫn đánh một trận hoặc là bị gọi một thân toàn nước hoặc là bị ném vào trong đầm nước, đã chịu đựng đủ lắm rồi! Ai lại biết mình lại xui xẻo như thế!

Tô Nghiêu cảm thấy gã như một con khuyển to lông vàng hiếm thấy, muốn chọc gã một chút, nói: “Chúc cậu và bạn học Lam Tuyết Nhi trăm năm hạnh phúc.”

Nam hai quân vừa nghe, như thiếu niên bị chọc trúng tâm tư, mặt lập tức đỏ lên, nhưng vẫn là ngạo kiều nói rằng: “Hừ, cậu biết là tốt rồi, cho nên sau này không được quần quýt lấy cô ấy, cô ấy sẽ không thích cậu đâu!”

Tô Nghiêu nói, được thôi.

Nam hai không tin tưởng Tô Nghiêu từ bỏ dễ dàng như vậy, cau mày nhìn hắn, nói: “Cậu có âm mưu gì?”

Tô Nghiêu cảm thấy đứa nhỏ này nhất định đã đọc quá nhiều tiểu thuyết cầu huyết rồi, không đúng, đây vốn chính là thể giới của tiểu thuyết cầu huyết Mary Sue mà.

Thế là Tô Nghiêu đi tới bên cạnh anh chàng đẹp trai số một, kéo tay của hắn, nhìn nam hai quân nói: “Tôi với anh ấy đã yêu nhau, cho nên cậu cứ yên tâm đi.”

Sau đó Tô Nghiêu thật giống như nghe thấy âm thanh xé rách trang sách từ bên nam chính quân truyền tới, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt nhìn về phía nam chính quân.

Nam chính quân đang xem một quyển sách, lúc này cầm trên tay phải chính là trang giấy được xé khỏi quyển sách đó. Nam chính quân vò tờ giấy kia thành một cục, cùng với quyển sách kia, ném vào trong sọt rác, sau đó giải thích: “Sách này viết quá kém.”

Tô Nghiêu liếc mắt nhìn tên sách một cái, hình như là “thời gian giản sử”? Sau đó còn chéch thấy quy định của thư viện...Làm như vậy thật sự được chứ nam chính quân?

Nam hai đem lực chú ý quay trở về, tiếp tục nội dung vở kịch vừa bị cắt đứt. Gã nhìn Tô Nghiêu nói: “Không nghĩ tới cậu cứ nhiên lại thích đàn ông, thật là chán ghét!”

Tô Nghiêu nói: “Nếu như sau này cậu tìm tôi gây phiền toái, tôi cũng không thể xác định có đối với cậu như vậy hay không...”

Bặc. Tô Nghiêu lại nghe thấy âm thanh bút chì bị bẻ gãy.

Cả đám quay lại nhìn nam chính quân một cái, rồi lại xoay đầu tiếp tục nội dung vở kịch.

Nam hai quân tựa hồ cứ như vậy bị Tô Nghiêu dọa sợ, lùi ra sau một bước, không nhin được nói: “Biết rồi, cho nên cậu cũng cách Tuyệt Nhi xa một chút!”

Tô Nghiêu nói: “Còn nữa, lần trước bởi vì một số hành vi của cậu đã hại tôi phải nằm viện, tiền thuốc thang cùng với phí tổn thất tinh thần, cậu bồi thường cho tôi... Năm triệu là được rồi.”

Nam hai quân vừa nghe xong, khuôn mặt cứng ngất từng chút một, có phải đúng là Tô Nghiêu nói số tiền đó hay là nói nhằm thêm ba con số không vậy, nam hai quân nói: “À, ra là muốn xin ít tiền? Người nghèo quả đúng là người nghèo.”

Tô Nghiêu quyết định gây bất hòa tính toán rõ ràng với nam Tom Sue, vung vung ống tay áo ra giá mấy triệu chính là muốn đòi ụy.

Nam hai nói: “Được, hiện tại tôi có thể đi được chưa?”

Tô Nghiêu không phản đối, chỉ là khi gã muốn rời đi, nói: “Tôi hi vọng có thể bí mật nói chuyện yêu đương, cho nên hi vọng cậu có thể giữ bí mật chuyện này? Nếu như nói ra ngoài, cậu...”

Nam hai không nhin được nói: “Biết rồi, thật dài dòng!”

Sau đó lại nghe thấy nam chính quân phát ra động tĩnh – hấn dùng sức mà gõ xuống bàn.

Cậu lại quay đầu nhìn hấn.

Tại lúc cậu quyết định tiếp tục không thềm chú ý đến nam chính mà quay về nội dung vở kịch, thì nam chính quân đột nhiên nói chuyện: “Nếu như sau này lại xuất hiện chuyện như vậy, cậu có thể không cần phải đến trường học nữa.”

Nam hai hừ một tiếng, làm mặt “mày thật ghê tởm”, sau đó rời khỏi văn phòng hội học sinh.

– Cho nên đây là nam chính và nam hai đấu khí?! Quả nhiên vẫn là khí tràng của nam chính quân mạnh mẽ hơn, không hổ là nam chính quân. Tô Nghiêu rất muốn vỗ tay ba ba ba.

Sau đó người Tô Nghiêu vẫn luôn nắm tay đột nhiên rút ra, Tô Nghiêu lúc này mới có phản ứng lại, thế là nhìn anh chàng đẹp trai bị cậu cho làm diễn viên lâm thời đóng kịch nói lời xin lỗi cùng cảm ơn: “Thật xin lỗi, vừa rồi đã làm phiền anh, cảm ơn anh phối hợp.”

Anh chàng đẹp trai bị ép tham gia tiết mục cầu huyết này cảm thấy áp lực rất lớn, hắn rất muốn lấy khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên trán mình. Hắn nói: “Không sao... Không còn gì thì tôi đi trước.”

Sau đó ngay lập tức chạy trốn, ở lại chỗ này e rằng sẽ xảy ra án mạng.

Tô Nghiêu quay đầu, trên mặt mang theo ý cười, hỏi nam chính quân: “Bọn họ cũng là thành viên của hội học sinh hả? Chơi rất vui.”

Nam chính quân gật đầu một cái, đang suy nghĩ nên xử lý anh chàng đẹp trai số một phối hợp diễn kịch với Tô Nghiêu này như thế nào. Hắn hỏi Tô Nghiêu: “Cậu thích hắn ta?”

“Hả? Sao có chuyện đó chứ, hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy anh ta, chẳng qua cảm thấy anh ta là người tốt thôi.”

“Ừm.”

Anh chàng đẹp trai số một chạy trốn khỏi văn phòng hội học sinh, mấy ngày sau đó đột nhiên cảm thấy bản thân cũng xui xẻo không kém nam hai quân một chút nào.

5. Chương 5: Đi Học Thì Mong Nghỉ Hè, Nghỉ Hè Rồi Lại Mong Đi Học, Đó Là Trạng Thái Của Đám Người Không Thể Ở Yên Một Chỗ -

Mấy ngày sau, Tô Nghiêu nhận được tiền thuốc thang cùng phí tổn thất tinh thần mà nam 2 chi trả cho cậu. Tô Nghiêu đã lớn như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên kiếm được tiền lời, hơn nữa lời một phát những năm triệu, nên có chút kích động nho nhỏ.

Cậu cảm giác mình cần phải ăn mừng một chút, ngấm lại ở trường học hình như mình chỉ có mỗi nam chính quân được tính là bạn bè, thế là chạy đi mời nam chính quân, nói tôi mời anh ăn cơm.

Đương nhiên là nam chính đáp ứng rồi.

Sau đó không mời mà tới, còn có nữ chính Lam Tuyết Nhi.

Bởi vì Tô Nghiêu cảm thấy làm trái nữ chính chính là đang đi tìm cái chết, trở ngại nữ chính cùng nam chính giao lưu tình cảm chính là tự tìm đường chết, hơn nữa mời cơm tại phòng ăn của trường học, đối với

số tiền năm triệu, lòng thành này vô cùng nhỏ bé, thế là cứ để nữ chính ở lại như vậy.

Nét mặt của nam chính vẫn giống như ngày thường, cũng không có bởi vì gặp phải nữ chính, cùng nhau ăn cơm với nữ chính mà biểu lộ chút tâm tình. Tô Nghiêu nghĩ, quả nhiên là nam chính bằng sơn lãnh khốc mà.

Ngược lại là nữ chính, ở phương diện tình cảm biểu hiện vẫn tương đối trắng tinh, nhìn thấy nam chính quân giơ đĩa gấp một món ăn, liền nói: “Thì ra anh Âu Dương thích cái này, em biết làm nha, có muốn lần sau làm cho anh ăn hay không?” Tặng kèm theo là một nụ cười vô cùng sáng láng.

Nam chính quân không thèm để ý đến cô ta, mà là đem món kia gấp bỏ vào chén của Tô Nghiêu.

Đoạn thời gian gần đây, Tô Nghiêu được hân gấp thức ăn cho đã tạo thành thói quen, không cảm thấy kỳ quái gì cả, sau đó liền nghe nữ chính cảm thán một câu: ” Anh Âu Dương đối xử với Tô Nghiêu thật tốt.” Trong giọng nói có ai oán nhỏ nhỏ.

Ah.

Tô Nghiêu cứng người một chút, đột nhiên có loại cảm giác lông tơ dựng hết cả lên – cậu nhìn về phía nam chính quân, thấy nam chính quân đang nhìn mình, rồi cậu liếc nhìn sang nữ chính, sau đó cúi đầu, cảm giác giống như mình đã kéo cao giá trị cừu hận rồi, không cần thận sẽ chết rất khó coi.

– Kỳ thật đáng lẽ là mình phải diễn vai một người có độ tồn tại cực kỳ thấp mà còn thầm mến nữ chính nữa mới đúng, hiện tại thật giống như quá đắc ý vênh váo rồi...

Trong lúc vô tình nội dung vở kịch tựa hồ xuất hiện một sai lệch rất lớn.

Tô Nghiêu nghĩ, hiện tại bắt đầu xa lánh nam chính quân có còn kịp không nhỉ? Bất quá thật giống như bởi vì chuyện này mà đối xử như thế với nam chính quân đã chăm sóc mình rất nhiều, hình như không được tử tế cho lắm.

Tô Nghiêu bắt đầu xoắn xuýt, hơi hơi xa cách nam chính một chút – bất quá nguyên nhân chủ yếu là bởi vì kì thi học kỳ sắp đến rồi, Tô Nghiêu cảm thấy, bản thân cũng phải hảo hảo mà ôn tập một chút chứ nhỉ?

Thời điểm Tô Nghiêu xuyên qua, cậu vừa thi đại học xong, thành tích của bản thân cũng không tồi, sau đó đang ở thời điểm đỉnh cao nhất của trí tuệ, xuyên qua một người học lớp mười bắt đầu học lại một lần nữa, cậu cảm thấy thật: = =

Bất quá cũng bởi vì vậy, mấy món toàn lý hóa lớp mười này, thật sự đơn giản giống như đang gọt trái cây vậy. Nhưng mà ngủ gật trên lớp nhiều như thế, bản thân cũng nên ôn tập lại một chút.

Cũng không biết tại sao, có lẽ là do tác giả lười thiết lập? Ở thế giới tiểu thuyết này, về phương thức học tập của trường quý tộc, cùng trường trung học phổ thông trước khi xuyên qua không khác nhau lắm. Tô Nghiêu nghi, chắc có lẽ tác giả là một đứa học sinh cấp ba ngại phiền phức nên mới cứ để im như vậy?

Cuộc thi cuối kỳ Tô Nghiêu thi không tồi, dù sao cũng chưa phải là người đứng trên đỉnh cao của sự thông minh, nên thành tích thi của cậu được xếp thứ 6 – nhưng hình như nữ chính đứng thứ 2 thì phải? Cơ mà chuyện này cũng không quá kỳ quái, tuy rằng bình thường bộ dạng của nữ chính giống như là một người kém thông minh, thế nhưng dù sao tác giả cũng đã đặt ra cho nữ chính là “bằng thực lực của bản thân tiến vào ngôi trường quý tộc nhất nhì thế giới, hàng năm đều lấy được học bổng”.

Mà người đứng đầu, tựa hồ là một bạn học IQ cực cao ở ban A, Tô Nghiêu chú ý cái tên một chút, hình như cũng là nam 3 quân thích nữ chính?

Bởi vì Tô Nghiêu thi quá tốt, so với lúc trước cậu tiến bộ rất nhiều, không thể không dẫn đến sự chú ý của mọi người, mọi người đồn dập suy đoán nguyên nhân sự tiến bộ của cậu.

Có người cảm thấy là do cậu gian lận, có người cảm thấy là do Hội trưởng hội học sinh dạy kèm cho cậu, còn có người cho là cậu đã bị người ngoài hành tinh chộp lấy làm thí nghiệm nên mới thế.

Nữ chính đi lại chỗ Tô Nghiêu, nói với cậu: “Không nghĩ tới cậu lại lợi hại như thế!”

“...” Không phải cô còn lợi hại hơn à?

“Cho nên mỗi ngày cậu đến văn phòng hội học sinh là để học thêm sao?”

“...” Nếu như tôi nói là tôi đi ngủ thì có bị kéo giá trị cừu hận lên cao không? Vì bảo toàn tính mạng cho bản thân, Tô Nghiêu đáp: “Ừm.”

“Ai da, thật sướng nha, tớ cũng muốn được đi học thêm ~ ”

“...” Tô Nghiêu không biết nên phun tào ra cái gì, thật giống như thứ hạng thi của mình và nữ chính bị đảo cho nhau, thế là nói: “Bạn học Tuyệt Nhi, cậu cũng rất lợi hại, là người đứng thứ hai nha.”

“Nhưng mà ở phía trước còn có một người đứng thứ nhất mà~~.”

“...” Thật đúng là một dũng sĩ có cảm đảm đối đầu với nữ chính. Đột nhiên Tô Nghiêu như bừng tỉnh, bản thân mình hiện tại thật giống như đang tự đi tìm đường chết, không đúng, là trở ngại nam nữ chính phát triển tình cảm, thế là nói: “Để tôi giúp cậu đi hỏi hấn thử xem.”

Nữ chính nghe vậy, lập tức nở một nụ cười sáng lạn như một đóa hoa, nói: “Cảm ơn! Vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng nha!”

Tô Nghiêu:...

Thật giống như bất luận thể nào cũng đều là đang đi tìm đường chết...

May mà đã bắt đầu nghỉ hè, bọn họ tạm thời không có cơ hội cùng nhau làm học sinh của nam chính quân, Tô Nghiêu tạm thời tránh thoát được vận mệnh làm pháo hôi kỳ đà cản mũi.

Tô Nghiêu dựa theo ký ức mà nguyên chủ để lại, lần đầu tiên trở về ngôi nhà ở thế giới này.

Bởi vì nguyên chủ vốn là một người trường kỳ bị cha mẹ bỏ mặc, cho nên Tô Nghiêu cũng không sợ bị cha mẹ là người có tiền của nguyên chủ phát hiện con trai mình đã bị đổi “ruột”. Mà may mắn là cha mẹ trường kỳ làm ăn ở bên ngoài, coi như là có về nhà, thì cũng là vội vã về vội vàng đi, không dành quá nhiều thời gian để dừng lại, cho nên phần thời gian cực lớn, đều là Tô Nghiêu ở nhà một mình. Đến nỗi cái gọi là người giúp việc, Tô Nghiêu thả bọn họ trở về nhà, chỉ để bọn họ cách mấy ngày lại đây quét dọn một chút, giặt giũ quần áo, làm chút cơm ăn.

Cho nên, nói là một cái nhà, không bằng nói đó chỉ là một căn phòng ở trọ tạm thời thì càng chuẩn xác hơn.

Tô Nghiêu cứ như vậy mỗi ngày ở im trong phòng đầy đủ tiện nghi kia, sống mơ mơ màng màng, trải qua cuộc sống nghỉ hè đầy nhàm chán – giống y chang một tên trạch nam.

Ngược lại là nam chính quân cũng có gọi điện thoại cho cậu, khen cậu có tiến bộ trong học tập, còn hỏi cậu nghỉ hè có kế hoạch gì không.

Cuối cùng nam chính quân nói: “Kỳ thực cậu cũng không cần phải nỗ lực như vậy.”

Tô Nghiêu cúp điện thoại, sau đó lại suy nghĩ, đây là đang tự trách mình lấy lý do chuẩn bị thi học kỳ, cho nên mới không đến văn phòng hội học sinh cọ ghế salon?

= = Tại sao lại có loại ảo giác đang được nuôi dưỡng thế này?

Ngày hôm nay, Tô Nghiêu ngủ thẳng cẳng đến một giờ chiều mới rời giường. Theo thói quen mở điện thoại di động ra xem thời gian, mà vừa mới khởi động máy, Tô Nghiêu đã bị tiếng nhắc nhở có tin nhắn liên tục làm cho hoảng sợ.

Đầu tiên là mấy cái của nữ chính:

Gọi điện thoại cho cậu mà sao lại tắt máy thế? Cậu còn đang ngủ à (_)?

Mau khởi động máy mau khởi động máy mau khởi động máy!!!! o()o

Đã mấy giờ rồi hả? Mặt trời đủ cũng phơi cháy mông rồi!! o(o#)

(o) Không phải điện thoại di động bị hư đấy chứ?

...

Giữa những hàng chữ, Tô Nghiêu cảm nhận được oán niệm rất lớn.

Sau đó là của nam chính quân:

Buổi chiều đến tìm cậu.

Tô Nghiêu vẫn còn đang suy tư “buổi chiều” này là khi nào, điện thoại di động liên rung lên một trận, nhận được một cái tin nhắn, là đến từ nữ chính: o()o Bất kể là như thế nào, hiện tại tớ đã đi tìm cậu!!!

Tô Nghiêu: = = hai người này thật là hiểu ý ngầm mà.

Thế là, Tô Nghiêu nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị chút thức ăn nhét vào bụng, sau đó hảo nghênh chiến, à không đúng, là nghênh tiếp nam chính cùng nữ chính.

Trong lúc ngồi chờ đợi, Tô Nghiêu đột nhiên nghĩ đến vài vấn đề: Bọn họ lấy số điện thoại của mình từ khi nào vậy nhỉ? Mình có đưa số cho bọn họ sao?...

Tối trước chính là nữ chính Lam Tuyết Nhi.

Bởi vì là nghỉ hè, không cần mặc đồng phục của trường nữa, cho nên nữ chính chỉ mặc một bộ đồ bình thường mà đến. Hình dung ban đầu chính là: Mặc dù chỉ là một bộ quần áo bình thường, nhưng mặc lên trên người của Lam Tuyết Nhi, cũng đã bộc lộ ra được vài phần tài năng, làm người đó so với bông hoa còn mỹ lệ hơn, so với ngôi sao trên trời càng lóe sáng hơn, đôi mắt của mọi người không thể tự chủ được dính chặt lên người cô, không thể trốn thoát.

Mà phản ứng của Tô Nghiêu là: Oa, có câu, không thể tránh thoát được mà.

Lam Tuyết Nhi mỉm cười, thân thể nghiêng về phía trước một cái, nói: “Không mời tớ đi vào sao?”

Tô Nghiêu tránh ra một chút, nói, az~. Sau đó liền để người vào nhà.

Sau đó là một hồi không ai mở miệng. Tô Nghiêu không biết nữ chính tới tìm cậu là muốn làm cái gì, sẽ không phải là đến hỏi về vấn đề yêu đương đó chứ?

Không sai, đúng, Tô Nghiêu đã đoán trúng –

Sau một hồi yên lặng, nữ chính mở miệng nói chuyện, ngữ khí vô cùng e thẹn: “Ngày hôm qua... Tớ gặp phải Âu Dương Quân*.”

*Chỗ này chắc có lẽ nữ chính nghe nhầm tên của nam chính từ Thuần - Shùn sang Quân -Jūn, bỏ qua dấu thanh thì phát âm của nó na ná nhau.

Quân? Tô Nghiêu vẫn còn đang chìm đắm bay theo làn gió, liền nghe thấy nữ chính nói:

“Ừm... Ngày hôm qua tớ gặp anh ấy ở một buổi dạ hội. Mặc dù vẫn là một bộ dạng lạnh lùng, nhưng mà không biết tại sao, chính là không thể dời mắt đi được...” Nữ chính trở thành thiếu nữ bởi vì tình yêu mà trở nên phiền não: “Sau đó, tại dạ hội tối qua xảy ra chút vấn đề nho nhỏ. Cậu cũng biết trong trường có mấy bạn nữ hình như không thích tớ cho lắm, dạ hội tối qua bọn họ cũng đi, sau đó lễ phục của tớ đã bị bọn họ đổ rượu làm ướt, đương nhiên là tớ rất tức giận rồi, liền làm rùm beng lên, bọn họ thật sự rất quá đáng! Thế nhưng lại chửi tớ là đồ con gà! Sau đó Âu Dương Quân tới đây, anh ấy dạy dỗ mấy nữ sinh kia, còn cõng ả phục ra cho tớ mặc vào, không để cho tớ bị cảm mạo...”

Nói tới chỗ này, khuôn mặt nữ chính bất tri bất giác đỏ bừng.

Mà biểu tình trên mặt Tô Nghiêu lúc này là: 0-0, mà nội tâm lại là: = =

– Quan hệ của nam nữ chính sao vẫn còn lưu lại ở loại cảm giác mơ mơ hồ hồ “em bị người ta khi dễ, anh đã cứu em, anh thật suýt quá đi~” thế này? Đáng lẽ phải là “em là tình yêu của tôi, chúng ta cùng nhau quần quýt triển miên đến tận thiên nhai” chứ?!

“Hơn nữa lúc trước ở trường học, Âu Dương Quân cũng giúp tớ nhiều lần... Cho nên ngày hôm nay tớ đến tìm cậu, là muốn hỏi cậu một chút – bình thường, quan hệ của cậu và Âu Dương Quân tốt như vậy, theo như cậu biết, có phải là anh ấy đối với người nào cũng ôn nhu như vậy không?” Bạn học nữ chính cuối cùng cũng thẹn thùng nói ra mục đích của chuyến đi này.

... Tôi chỉ là đi cọ ghế salon của hần ta mà thôi, chỉ là quan hệ chủ trọ với khách trọ mà thôi, đừng có nói như thế chúng tôi là thanh mai trúc mã cùng như lớn lên như thế chứ.

Tô Nghiêu suy nghĩ một chút, khởi đầu đặt ra là nam chính chỉ ôn nhu với một mình nữ chính, mà trên thực tế thì, hình như nam chính lại vô cùng dung túng cho mình thì phải? Thế nhưng lần trước thái độ của hần đối với nam 2 cũng không tốt cho lắm... Thế là dựa theo sự tôn trọng với khởi đầu của nguyên tác, Tô Nghiêu nói: “Không phải, hần chỉ...chỉ ôn nhu với người mình thích?” Tô Nghiêu nói lời này với ngữ khí không hề chắc chắn, cuối cùng vẫn mang theo giọng nghi vấn, cậu luôn có một loại cảm giác đáng sợ nào đó, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được.

Nữ chính chỉ bắt lấy những chữ Hán trong câu nói của Tô Nghiêu, trực tiếp bỏ qua ngữ khí của cậu, thấp phần vui vẻ hỏi: “Thật sự?”

... Tôi có thể nói là giả không?

Dưới ánh mắt mong chờ cùng bức bách của nữ chính, Tô Nghiêu hơi gật đầu một cái.

Thế là nữ chính giống như một thiếu nữ đang yêu bị nói trúng tâm sự, hai tay che mặt, khuôn mặt đỏ ửng.

Tô Nghiêu cảm thấy may mắn nguyên chủ đã “thăng”, bằng không nhìn thấy tình tiết như vậy, chỉ sợ nhịn không được mà thương tâm đến chết quá?

Hai người nhất thời không nói chuyện nữa, sau đó chuông cửa vang lên. Hiển nhiên là nam chính muốn ra sân.

Tô Nghiêu nghĩ, có thể sắp xảy ra một màn cầu huyết hay không? Sau đó bọn họ liền nhờ mình là nhân chứng gì gì đó....

Não tự động mở ra, Tô Nghiêu không thể khống chế được mình, tự mở cửa, mặc sức mà tưởng tượng, lúc đi ra mở cửa đã tưởng tượng đến cảnh kết hôn của nam nữ chính – mặc dù trong nguyên tác không có miêu tả cảnh tượng này.

Thế là khi Tô Nghiêu mở cửa, thực sự sững sốt một chút, bởi vì trang phục của nam chính quân trước mặt cậu lúc này, lại trùng hợp với cảnh kết hôn mà cậu tưởng tượng ra lúc nãy – ngày nắng nóng như thế này, mặc âu phục làm gì cơ chứ!

6. Chương 6: Hai Thằng Con Trai Có Quan Hệ Tốt Nhất Định Là Gay – Chị Em Phụ Nữ Có Sở Thích Đặc Biệt Là Nhận Định Như Vậy

Nam chính quân thấy Tô Nghiêu sững sốt một chút, cảm giác chơi đùa có chút vui, không khỏi đưa tay ra xoa xoa đầu Tô Nghiêu.

Trong nháy mắt, toàn thân Tô Nghiêu giống như có một dòng điện chạy qua – thật buồn nôn.

Hai người đứng ở cửa hồ động, bạn học nữ chính cũng đi ra, thời điểm nhìn thấy nam chính quân, trên mặt tràn ngập vui vẻ.

Thế nhưng Tô Nghiêu lại chú ý tới, thời điểm nam chính quân nhìn thấy nữ chính Lam Tuyết Nhi, lông mày hơi nhíu lại một chút, rồi giãn ra rất nhanh – chắc là ảo giác đi?

Điểm khác biệt lớn nhất của nữ phụ và nữ chính, đại khái là ở biểu hiện khi nhìn thấy nam chính đi – đôi mắt của nữ phụ sẽ nhanh chóng biến thành hoa si sau đó thành công “được” nam chính chán ghét, mà nữ chính lại rụt rè giả bộ như không thích thành công hấp dẫn được sự chú ý của nam chính. Cho nên lúc này, tuy rằng trong lòng Lam Tuyết Nhi rất là cao hứng, khéo miệng cũng không ức chế được dục vọng mà muốn nhếch lên, mà đến cùng vẫn không xông lên nói “Âu Dương Quân tại sao anh lại biết em ở đây, là bởi vì biết em ở đây nên cố ý đến tìm em à” các lời đại loại như vậy.

Lam Tuyết Nhi nói: “Bạn học Âu Dương, anh đến để dạy kèm bạn học Tô Nghiêu à?”

Nam chính quân Âu Dương Thuần nhìn về phía Tô Nghiêu: “Dạy kèm?”

Tô Nghiêu: = = sao cô ta vẫn còn đến việc này vậy...

Lam Tuyết Nhi giống như là đang nhớ lại gì đó, nhìn Tô Nghiêu nói: “Đúng rồi, chuyện mà tớ với cậu đã nói lúc cuối kỳ á, ra sao rồi?” Sau đó ánh mắt trực tiếp không ngừng lia qua lia lại nam chính quân với Tô Nghiêu, dùng sức nhắc nhở cho Tô Nghiêu nhớ đến chuyện học thêm.

Dưới áp lực của dâm uy, Tô Nghiêu vội vã gian nan mở miệng, cậu nói với nam chính quân: “Cái kia... Bạn học Lam Tuyết Nhi muốn anh dạy kèm thêm cho bạn ấy.”

Nam chính liếc mắt nhìn nữ chính một cái, cau mày hỏi ngược lại: “Dạy kèm?”

“...Cuộc thi cuối kỳ cô ấy chỉ đứng thứ hai, cô ấy muốn anh dạy kèm để giúp cô ấy có thể đứng thứ nhất.” Tô Nghiêu không thèm đến xỉa nói.

Mà lúc này, trên mặt khuôn mặt của nữ chính tràn trề nụ cười hạnh phúc, bởi vì cô đã nỗ lực đến tận thời điểm đến văn phòng của hội học sinh học bù trong tương lai, lúc lúc thì lơ đãng cùng Âu Dương Thuần tâm đầu ý hợp, rồi tiếp theo là cảnh tượng một nụ hôn vô ý lướt qua, chỉ nghĩ đến thôi là lại cảm thấy mặt đỏ tim đập như muốn đòi mạng mà.

“Muốn đạt đến tốt nhất tại sao không tự mình nỗ lực cố gắng?” Nam chính quân nói chuyện.

“Này...này?” Tô Nghiêu giống như nghe thấy âm thanh nụ cười vỡ vụn trên khuôn mặt của nữ chính – trong giọng nói của cô mang theo một chút không hiểu: “Tại sao bạn học Tô Nghiêu lại có thể?”

Nam chính quân nghe vậy nhìn về phía Tô Nghiêu, Tô Nghiêu xoắn xuýt xoắn xuýt, chẳng lẽ phải nói rõ cho nữ chính biết là mình đi ngủ chứ không phải là đi học thêm sao? Nếu như thế có bị cho là làm nhục trí thông minh của cô ta không?

“Cậu ấy là đặc biệt.”

Này này? Chờ chút, giá trị cừu hận của câu này rất lớn đó!

“Em... Vậy tối hôm qua sao anh lại giúp em?” Trong âm thanh của nữ chính mang theo vài phần rưng rưng muốn khóc.

– Đừng như vậy mà bạn học, người tốt như cô sao có thể giống pháo hôi với nữ phụ được chứ, mau lấy khí thế của nữ chính ra đi!

Tô Nghiêu yên lặng tiếp sức thay nữ chính.

“Đó chỉ là không muốn bầu không khí của buổi dạ hội bị phá hỏng mà thôi, dù sao cũng là chủ nhà.”

Nữ chính nói không ra lời, đặc biệt ủy khuất nhìn nam chính quân, phảng phất như chỉ cần nhìn lâu, nam chính quân sẽ nhẹ dạ mà hồi tâm chuyển ý – cũng giống y như nam 2 nam 3 nam 4 vậy...

Đáng tiếc cuối cùng cũng không có hồi tâm chuyển ý. nữ chính thất vọng rũ mắt xuống nói: “Thì ra những gì bạn học Viêm nói đều là thật, Tô Nghiêu cậu là đồ đồng tính luyến ái, cậu cũng làm cho Âu Dương Quân biến thành đồng tính luyến ái... Cứ chờ đi! Tôi sẽ giúp bạn học Âu Dương trở lại bình thường!”

Tô Nghiêu:...Tội danh này, giá trị cừu hận này, trong lúc vô tình mình giống như đã chọc trúng Boss lớn nhất rồi thì phải?

Mà nữ chính Lam Tuyết Nhi sau khi nói xong lời hùng hồn như vậy, cũng dùng sức đẩy Tô Nghiêu và Âu Dương Thuấn ra, thương tâm chạy ra khỏi nhà Tô Nghiêu.

Thân thể bé nhỏ của Tô Nghiêu bị cô ta đẩy một cái, suýt chút nữa liền té ngã ngã ra đằng sau, nửa đời còn lại sống cuộc sống của người thực vật, may mà nam chính quân lạnh tay lẹ mắt, kéo cậu một cái, rồi ôm cậu vào trong lòng.

...

...

= = Như vậy thật sự giống như cậu có một chân trong đó vậy.

Tô Nghiêu từ trong lồng ngực của nam chính quân lui ra ngoài, nói tiếng cảm ơn, hỏi: “Bạn học Diêm* mà cô ấy nói là ai?” Còn có họ Diêm nữa hả?

*Chỗ này e thụ nghe nhầm từ Viêm - lửa ra Diêm - muối.

Nam chính quân kiên nhẫn giải đáp nói: “Chính là cái người đã khóa cửa nhốt cậu trên sân thượng đó.”

= = Fuck, sớm biết như thế đã mang hấn ta ra giết một ngàn lần.

Ngay tại lúc Tô Nghiêu đang oán thầm nam hai, nam chính quân ôm vai cậu, nói: “Đi vào thôi.” Sau đó liền ôm Tô Nghiêu vẫn còn đang oán thầm mang vào trong nhà.

= = Đến cùng ai mới là chủ nhân của căn nhà vậy hả?

Hai người ngồi xuống ghế salon, cuối cùng nam chính cũng nói mục đích của chuyến tới thăm lần này: “Sáng sớm gọi điện thoại cho cậu, tại sao lại không nhận máy?”

Tô Nghiêu:...Anh và nữ chính cùng một bộ vi xử lý* sao?

*Vi xử lý: đơn giản là 1 linh kiện của máy tính. Muốn tìm hiểu thêm thì đọc ỏ.

Tô Nghiêu nói: “Tôi đang ngủ, tắt điện thoại.”

Nam chính quân: “Ngủ thẳng 12h không hề rời giường?”

Tô Nghiêu: “...Cũng chút chút.”

Nam chính quân: “Tại sao lại ngủ trễ như thế?”

Tô Nghiêu: “... Chơi game.” Tại sao lại có loại cảm giác như là học sinh tiểu học bị giáo viên chủ nhiệm tra khảo thế nhỉ?

Mà nam chính quân cũng bị cậu làm cho không biết nên nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ có thể nói: “Như vậy sẽ không tốt cho thân thể.”

Tô Nghiêu gật gật đầu, ồ một tiếng, thoát nhìn là biết không hề nghe lọt vào tai, cậu chuyển đề tài, hỏi: “Vậy anh gọi điện cho tôi, là có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì.”

“ ... ”

Bầu không khí trầm mặc, Tô Nghiêu bị nam chính quân nhìn chăm chăm, càng ngày càng có cảm giác như

ngồi trên bàn chông, thế là cậu đứng lên nói: “Để tôi đi rót cho anh cốc nước.” Cứ như vậy mà chạy đi. Mà tầm mắt kia vẫn theo sát cậu cho mãi đến tận khi cậu tiến vào nhà bếp.

Lúc Tô Nghiêu cầm ly nước quay trở lại, nam chính vừa để điện thoại di động xuống.

Tô Nghiêu suy đoán có lẽ là có công việc gì đó, sau đó nảy sinh đồng tình với nam chính quân – còn nhỏ như vậy mà đã phải nắm giữ mạch máu kinh tế toàn cầu như vậy thực sự là quá cực khổ rồi.

Nam chính quân tiếp nhận ly nước Tô Nghiêu đưa tới, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Tô Nghiêu ừ một tiếng, gật gật đầu.

Nam chính nói: “Vậy thì tốt.” Hắn uống hết mấy ngụm nước, buông ly xuống, sau đó đứng lên nói: “Vậy chúng ta đi.”

Hả?

“Tôi vừa mới xin phép cha mẹ của cậu, bọn họ đồng ý rồi, đi thôi.”

Thế nhưng tôi có nói là tôi đồng ý sao? Trọng điểm là: “Đi đâu?”

“Nhà tôi.”

“...”

“Không cần thu thập vật dụng, ở đó cái gì cũng có.” Suy nghĩ một chút, nam chính quân vẫn là tăng thêm một câu nói: “Cũng có mấy vi tính có thể chơi game.”

“...”

Thế là cứ như vậy, Tô Nghiêu bị nam chính quân lừa gạt đi tới nhà của hắn, cuối cùng cũng rơi vào miệng sói (sai lầm.)

Đi trên đường, rốt cuộc Tô Nghiêu cũng ý thức ra một vấn đề: Tại sao mình lại phải đi cùng hắn về nhà?!

Nam chính quân giải thích là như vậy, nói: “Sinh hoạt của cậu quá không quy luật, không tốt cho thân thể” Cuối cùng, liền bù đắp thêm một câu: “Lớn lên sẽ không không cao.”

Tô Nghiêu: = =

Hiện tại tôi đã được 1m63 rồi đó?! Phát triển rất khả quan có được hay không?!

Sau mấy tiếng chờ đợi, Tô Nghiêu ngất ngất ngây ngây đi xuống máy bay, đập vào mi mắt là một ngọn núi tinh có kiến trúc Đảo Quốc*— cơ bản đều là nhà trệt kiểu cổ.

*Tức là Nhật Bản, NB là một đảo quốc nằm ở phía Đông Bắc Á, là quốc gia với hơn ba nghìn đảo trải dài dọc biển Thái Bình Dương của Châu Á.

Tô Nghiêu cảm giác mình mà không mặc kimono thì đích thực là đã phá hoại cảnh tượng trước mắt.

Thế là trong lòng Tô Nghiêu liền sinh ra một nghi hoặc nho nhỏ: nam chính là người Đảo Quốc sao? Đảo Quốc cũng có họ Âu Dương hả?

– Tại sao thế giới tiểu thuyết Mary Sue lại muốn chọn người của Đảo Quốc làm nam chính?

Đại khái là đoán được nghi hoặc của Tô Nghiêu, nam chính quân nhìn về phía Tô Nghiêu giải thích: “Đây là nơi nghỉ hè của gia đình tôi. Cậu... Coi như là khách du lịch đi.”

Nha~. Tô Nghiêu gật đầu. Sau đó Tô Nghiêu liền nhìn chăm chăm vào nam chính, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được một chút đặc điểm của người Đảo Quốc

Nam chính quân tựa hồ cũng đoán được Tô Nghiêu đang suy nghĩ cái gì, nói: “Tôi không phải là người Nhật Bản.”

À.....Thì ra là con lai.

“Cha mẹ tôi còn có cả tổ tiên của tôi, cũng không phải là người Nhật Bản.”

= =.

Cho nên anh muốn nói là nhà anh muốn xây một khu kiến trúc Đảo Quốc ở đây chỉ để cho vui sao?

“Tôi có một người chú từng đi du học Nhật Bản, cưới một người con gái Nhật Bản, sau khi về nước thì xây nơi này tặng cho cô ấy. Bất quá bọn họ không thể nào sống ở đây được, cho nên cuối cùng nơi này liền trở thành nơi nghỉ ngơi nghỉ hè.”

Đúng thật là vô cùng mát mẻ. Đặc biệt lúc này đã là buổi tối, Tô Nghiêu chỉ mặc một cái áo T shirt quần

cụt, thậm chí còn cảm nhận được cảm giác mát mẻ.

Nam chính quân khoát tay lên vai Tô Nghiêu, nói: “Đi vào thôi.”

Trước tiên, nam chính quân đưa Tô Nghiêu đi ăn cơm, cách thức, lễ nghi cái gì đó đối với Tô Nghiêu này hoàn toàn không tồn tại, cậu vừa ngồi xuống liền bắt đầu ăn.

Cơm nước xong, nam chính quân liền mang cậu đi tắm suối nước nóng.

Đây là lần đầu tiên Tô Nghiêu đi tắm suối nước nóng.

Ôn tuyền cùng này với những gì Tô Nghiêu thấy trước đây cũng không khác nhau lắm, nham thạch xây thành ao, bán lộ thiên, bởi vì ở trên núi nên không khí không bị ô nhiễm, vừa ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy bầu trời phủ đầy sao – đây đúng là mỹ cảnh, Tô Nghiêu chỉ từng thấy qua trên truyền hình, chưa từng đích thân trải nghiệm qua.

Nước không sâu, cho dù ngồi xuống, cũng chỉ đến vai Tô Nghiêu. Tô Nghiêu dựa lưng vào vách ao ôn tuyền, hơi gối đầu lên, yên lặng nhìn bầu trời đến phát ngốc, hồn bay lên tầng mây.

Không lâu lắm, nam chính quân cũng bước vào, hắn trực tiếp liền ngồi gần chỗ Tô Nghiêu, giữa hai người vãn vẹn chỉ cách nhau mười centimet.

Nam chính quân gãi gãi mái tóc còn ướt nhẹp vì mới tắm xong của Tô Nghiêu, hỏi: “Thích không?”

Cổ họng Tô Nghiêu phát ra một tiếng “ừ”, thoát nhìn vô cùng thả lỏng.

Nam chính quân nói: “Vậy ngồi ngốc ở đây lâu một chút.”

Tô Nghiêu:...

Tô Nghiêu điều chỉnh tư thế, đem bản thân rúc vào trong nước, mặt nước vượt qua cổ qua cằm, ngập đến mũi cùng lỗ tai của cậu. Cậu có chút nhàm chán mà thối bong bóng, sau đó đột nhiên nghĩ đến chủ nhân của ôn tuyền này còn ngồi ở bên cạnh, an phận ngồi im trở lại.

Ban đêm trên núi, rời xa thành phố huyền ảo, dưới chòm sao lấp lánh, ở bên trong tiếng côn trùng kêu vang náo nhiệt, ở trong dòng nước chảy róc rách, càng có vẻ yên tĩnh thâm trầm.

Hai người lẳng lặng ngồi đó rất lâu, lâu đến mức bầu không khí ở trong nước ôn tuyền bốc lên một tầng sương mù trở nên ám muội.

Tô Nghiêu chậm rãi thở ra một hơi.

“Âu Dương Thuần.”

“Ừm.”

“Anh có người mình thích sao?”

Liền đó là một hồi im lặng thật dài, bầu không khí ngưng trệ tựa hồ cũng làm cho nước trở nên hơi nguội.

“Có.”

“Lam Tuyết Nhi?”

“... Không phải.”

“Đó là người như thế nào vậy? Có đẹp không?”

“Nói là đẹp dễ, không bằng dùng đáng yêu để hình dung càng thêm chính xác.”

“À – nghe ra thì là một người rất bình thường.”

“Có lẽ vậy, nhưng đối với tôi mà nói thì người đó là đặc biệt nhất.”

“À, ra là vậy...”

“Cậu –” Lời còn chưa kịp hỏi ra, nam chính quân đột nhiên cảm giác cánh tay trở nên nặng hơn, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tô Nghiêu đã ngủ rồi.

Nam chính quân cứ như vậy mà để cậu dựa vào, lẳng lặng hưởng thụ khoảng thời gian tươi đẹp, sau đó ý thức được, thật giống như có chút không đúng...

Hết Chương 6.

7. Chương 7: Sau Náo Nhiệt Lại Càng Thêm Trống Vắng – Đã Thành Thói Quen Hai Người Ở Chung, Sau Chỉ Có Một Mới Biết Cô Đơn Quạnh

Lúc Tô Nghiêu tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau, khoảng chừng là bảy, tám giờ, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào vô cùng chói chang, nhưng mà nhiệt độ cũng không cao lắm.

Trên người Tô Nghiêu đắp một tầng chăn mỏng, bởi vì nhiệt độ vẫn còn thấp, cho nên cũng không thấy nóng, trái lại ôn ôn ấm ấm hết sức thoải mái.

Tô Nghiêu theo thói quen muốn nằm bẹp lên giường ngủ tiếp, sau đó đột nhiên nhớ lại đây là nơi nào, cùng với – tối hôm qua đang ngâm mình trong suối nước nóng hình như ngủ quên luôn thì phải? Mặc dù nói là có chút tinh thần cùng nam chính như có như không tán gẫu một chút, bắt quá mơ màng màng nên cụ thể hàn huyên những gì cũng không nhớ được bao nhiêu, ấn tượng đại khái chỉ là một dữ liệu – nam chính quân cư nhiên di tình biệt luyến với nữ chính rồi!

Không đúng không đúng, từ này chỉ dùng ở trường hợp sau khi nam chính thích nữ chính nhưng lại xuất hiện người thứ ba NTR*, mà hiện tại xem như là nam chính đã có người mình thích, vậy tương lai sau này nữ chính sẽ trở thành tiểu tam NTR sao?

*NTR, hay cụ thể là Netorare (), là một thuật ngữ nói về một thể loại game, anime hoặc manga. Trong đó vợ/chồng hoặc người yêu của nhân vật chính bị người khác chiếm đoạt.

– Lượng thông tin có chút lớn, đổi đề tài đi.

Tô Nghiêu ngồi dậy, nhìn cảnh sắc bên ngoài đến phát ngốc, sau đó lại đột nhiên ý thức được – hình như lúc đi ngâm suối nước nóng, mình đâu có mặc cái gì đâu ta?

Mà hiện tại, trên người Tô Nghiêu mặc một bộ đồ màu xanh đậm có hoa văn trắng.

Tô Nghiêu suy đoán, chắc là nam chính quân giúp mình mặc vào. Thế nhưng, trọng điểm là – thật giống như, quần lót, cũng bị, mặc giùm.

Tô Nghiêu nhớ lại những lời mà nữ chính chỉ trích cậu ngày hôm qua – Tô Nghiêu cậu là đồ đồng tính luyến ái, chính là do cậu làm cho Âu Dương Quân cũng biến thành đồng tính luyến ái!

Thôi mặc kệ nó. Tô Nghiêu trở người – mình chắc là thích người khác phái chứ ha? Nam chính quân chắc cũng là vậy đi? Đều thích người khác phái, mặc giùm một cái quần lót, cũng có sao đâu.

Tô Nghiêu tự cho là bản thân rộng lượng nghĩ thâm.

Thế là lập tức dời đi lực chú ý, chuyển động con người, quan sát gian phòng – đây là một căn phòng cũng không tính là lớn, thế nhưng toàn bộ gian phòng ngoại trừ vị trí của Tô Nghiêu ra thì chỉ có một cái bàn

nhỏ, không có bất cứ gì khác.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, rơi vào giường nệm, có vẻ hết sức trống trải. Trong không khí là bụi trần chịu không nổi áp lực của không khí mà vận động một cách bất quy tắc, dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói chang. Tô Nghiêu đột nhiên có một loại cảm giác như bị vứt bỏ, bị vứt bỏ tại một gian phòng bị vứt bỏ tràn đầy tro bụi, hô hấp một cái thì cũng có thể ho khan kịch liệt; Cửa đã bị khóa, bất luận thế nào gõ thế nào, hét lên thế nào, cũng sẽ không có người đến...

Cửa bị nhẹ nhàng kéo ra, nam chính quân đi tới, lấy cánh tay gác lên trên mặt của Tô Nghiêu xuống, nhìn đôi mắt vô thần của cậu nói: “Gặp ác mộng sao?”

“Không có.”

“Vậy rời giường thôi.”

“Ừm.”

Không khí trên núi vô cùng thanh mát mới mẻ.

Tô Nghiêu đi ra khỏi phòng hít thở vài hơi liền cảm thấy tâm tình trở nên khoan khoái. Cậu hỏi nam chính quân: “Anh dẫn tôi đi tham quan gian nhà này được không?”

Nam chính quân giơ bàn tay trái đến trước mặt Tô Nghiêu. Tô Nghiêu sờng sờ một chút, rồi cũng đưa tay qua.

Gian nhà rất lớn, vòng quanh hành lang dạo qua một vòng, cơ bản coi như cũng biết chức năng của mỗi gian phòng là gì.

Nam chính quân nói nơi này còn có một tràng võ đạo, có thể đi luyện tập nhu đạo hay karate một chút.

Tô Nghiêu tỏ vẻ, mình là một tên trạch nam, vẫn cứ yên phận ngăn người là tốt rồi, không thích hợp loại đánh đánh giết giết này.

Nam chính quân khẽ cười, cũng không nói gì thêm.

Chỉ là Tô Nghiêu hơi kinh ngạc – vừa nãy, đó là nở nụ cười?

“Vậy phòng của anh sát vách phòng tôi?”

“Ừm.”

...

Kỳ thực làm trạch trên núi cũng không khác gì làm trạch ở nhà mình cả, cũng là ăn rồi ngủ, ngủ dậy thì chơi, bất quá, hơn mười giờ sẽ có người gọi mình đi ngủ, sáng sớm sẽ có người gọi mình rời giường.

Nam chính quân tất nhiên là vô cùng bận rộn. Như Tô Nghiêu đã nói, tuổi còn trẻ đã phải nắm giữ mạch máu kinh tế toàn cầu, sau đó còn phải đi học, còn phải tham gia quản lý công việc trong trường, vận mệnh khi làm vai nam chính kỳ thật cũng không khá cho lắm.

Cũng có lúc, nam chính quân ở chỗ đó dùng máy vi tính xử lý chút công việc, còn Tô Nghiêu thì ngồi một bên xem phim chơi game gì đó – so với nam chính quân thì kém nhau quá nhiều, có lúc ngồi chơi Tô Nghiêu cũng cảm thấy ngượng ngùng. Cảm giác giống như đang ngồi trong thư viện hay phòng tự học, bạn học trước mặt thì mua bút thành văn mà mình thì ôm điện thoại chơi điện tử.

Bất quá, thật sự là Tô Nghiêu cũng không có việc gì để làm. Thế là ở trong sự chán chường như vậy, Tô Nghiêu cảm giác mình thật sự sẽ nhanh chóng biến thành phế nhân – thâm trầm nghĩ, chẳng lẽ nam chính có thù hận gì với mình nên mới muốn trả đũa mình bằng cách dưỡng mình thành A Đẩu*?

Ồ hay, từ khi nào mình lại có tật xấu giống như nữ chính – có chứng vọng tưởng bị hại như vậy chứ?

Sau khi làm kén nằm trên giường lăn lăn vài vòng, Tô Nghiêu quyết định đi quấy rối nam chính đang xử lý công việc một chút – dù sao hai người cũng có quan hệ mặc quần lót giùm nhau, Tô Nghiêu đã không còn sợ hãi nam chính lãnh khốc lạnh lùng trong truyền thuyết này nữa.

Nói là quấy rối, kỳ thực cũng không đúng lắm, chính xác mà nói thì là Tô Nghiêu nhàm chán muốn đi dòm ngó xem thử. Bất quá sau khi đứng phía sau nam chính quân gần mười phút, Tô Nghiêu chỉ có một cảm thụ – không hiểu gì hết trơn.

“Nhàm chán?” Một bên mười ngón tay của nam chính quân nhảy múa trên bàn phím, một bên hỏi Tô Nghiêu.

“Aizz.”

“Nếu không tôi mang cậu ra ngoài đi dạo? Bất quá bây giờ trời rất nắng.”

“Không cần, lười động.” Tô Nghiêu tiếp tục trở lại chơi trò chơi điện tử của cậu.

Sau đó Tô Nghiêu lại đột nhiên nhớ tới, không phải là mình vẫn còn bài tập hè sao?

...Vỡ làm bài không có, sách bài tập cũng không mang tới...

Tô Nghiêu nhìn về phía kẻ cầm đầu Âu Dương Thuấn, lúc này chỉ có một loại biểu tình: =_,=

Bất quá nguyện vọng muốn làm bài tập hè của Tô Nghiêu rất nhanh liền “bị” thỏa mãn, coi như nam chính quân không phải giáo viên của trường, nhưng bằng năng lực của hắn, chuyện Tô Nghiêu có bài tập hè tất nhiên biết rất rõ, việc mang sách vở bài tập đến đây, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Tô Nghiêu nghĩ, mình là không phải đại tài tiểu dụng* sao? Giống như trên tiểu thuyết, những người có quan hệ “thân thiết” với nam chính nếu không yêu cầu dây chuyền bảo thạch thì cũng xe thể thao biệt thự, tại sao mình lại muốn yêu cầu được làm bài tập hè tẻ nhạt này chứ?

*Đại tài tiểu dụng: giống như câu chặt gà bằng dao mổ lợn.

Bất quá ngay lập tức cậu đã phản ứng lại – chỉ có quan hệ bạn bè với hắn mà thôi, không phải “quan hệ thân mật” gì với hắn cả.

= = Tuy rằng rất không có sức thuyết phục. (chính xác.)

Thế là hai người cứ như vậy như vậy cùng nhau nhàm chán cả ngày, một người làm việc, một người làm bài tập hè.

Nhìn từ đằng xa, hai người mỗi người tự quản lý chức vụ của mình, bổ sung cho nhau, hơn nữa nhìn vào dung nhan và khí chất của họ, tạo nên một hình ảnh tương đối đẹp mắt.

Mà nam chính quân tình cờ có việc ra ngoài, lúc này chỉ còn lại có mỗi một mình Tô Nghiêu, đột nhiên lại không muốn làm bài tập, chán chường vượt qua một buổi sáng.

– Quả nhiên, lúc tự học vẫn phải có người bồi bên cạnh mới có hiệu quả.

Đương nhiên, cũng không phải lúc nào cũng vùi vào bài tập hay chơi game các loại, khi có thời gian rảnh rồi, nam chính sẽ mang Tô Nghiêu đi võ đạo tràng chơi một chút.

Tô Nghiêu có chút không muốn động, cho dù mặc vào bộ võ phục trắng như tuyết, thì cậu cũng chỉ ngồi ở một bên nhìn nam chính quân luyện tập, trong mắt thoáng toát ra một chút thán phục – mặc dù biết nam chính được đặt ra rất nghịch thiên, mà chính mắt xem tận cảnh so với miêu tả đơn thuần trong sách, quả nhiên cảm giác rất không giống nhau.

Nửa giờ sau, nam chính quân liền gọi Tô Nghiêu trôi qua. Sau đó, Tô Nghiêu liền rất nghe lời trôi qua.

Nam chính lấy kính mắt của cậu xuống, xoa xoa đầu của cậu, nói: “Để tôi dạy chạy chút căn bản.”

Tô Nghiêu gật đầu: “Ờh.”

Sau đó nam chính liền để Tô Nghiêu học theo động tác của hắn. Thỉnh thoảng dừng lại đi sửa lại tư thế của Tô Nghiêu, bởi vì dạy học, nên hai người từ từ tiến đến rất gần, có lúc như thân thể của nam chính quân đều dán lên người Tô Nghiêu. Tô Nghiêu cảm thấy có chút không được tự nhiên, thoáng nhúc nhích một chút, lại bị nam chính quân đè xuống, nói đừng nhúc nhích. Khí tức thổi qua bên tai, lỗ tai không hiểu sao lại có chút nóng. Mà hơi thay đổi đầu một chút, môi liền lướt qua gò má của đối phương...

Đột nhiên cảm giác có chút ám muội.

Nam chính quân vẫn rất vô cùng bình tĩnh, bởi vậy Tô Nghiêu cũng không dám biểu hiện ra bất kỳ lúng túng nào, thế là đành phải đem tinh lực tập trung lên trên các động tác chiêu thức, ngược lại cũng bởi vậy mà học rất nhanh, nhanh đến mức nam chính cũng hơi kinh ngạc. Nói không chừng hay là bản thân có thiên phú ở phương diện này ta? Tô Nghiêu hơi có chút đắc ý mà nghĩ ngợi.

Những ngày phong phú trôi qua rất nhanh, nhưng mà dù sao một người đang rảnh rỗi nhàm chán đột nhiên bắt đầu phát tán tư duy làm cho bản thân phải nhận lấy chút thương tổn.

Cũng giống như Tô Nghiêu bây giờ.

Một mình ngâm người trong ao ôn tuyền, xương cốt cũng lười đau đớn. Cậu nhớ tới hình như mình đến thế giới này cũng được nửa năm rồi, đã trải nghiệm qua các loại kỳ quái mà khi làm người bình thường ở kiếp trước chưa từng thử qua. Kỳ thực bây giờ mình cũng vẫn là người bình thường, chỉ là một đám xung quanh chẳng có ai đạt mức “phổ thông”, cho nên bản thân cũng bị nhiễm một chút không bình thường...đi.

Chỉ có điều vẫn cứ vô cùng xa lạ, không có gì là quá quen thuộc. Thế giới này có rất nhiều điều được đặt ra mà lúc trước Tô Nghiêu vẫn cứ ngây ngô nghĩ rằng cũng giống như “thế giới bên ngoài sách”, nhưng đến khi đối mặt với một đám người có tiền xung quanh, đến cùng vẫn là cảm giác thấy hơi không được khỏe cho lắm.

Đời trước bởi vì không hề nói chuyện yêu đương, bị người khác dán lên nhãn mác chất phác đáng hoàng, mà tại thế giới này, tính cách của mình vẫn cứ như vậy, nếu không phải kéo được một chút quan hệ với nam chính quân, sợ là đã sớm không biết bị tác giả bỏ quên ở xó xỉnh nào rồi.

Mà sự tồn tại của mình, chính bản thân mình xuyên qua đây, thật giống như đem nội dung của vở kịch làm cho rối loạn toàn bộ – hiệu ứng bướm bướm đôi khi cũng là nhân vật rất đáng sợ. Chính mình làm rối loạn nội dung vở kịch, điều đang đợi chờ mình ở phía cuối, có phải là đối nghịch với nữ chính mà nhận được kết quả bi thảm hay không?

– Cho nên vừa bắt đầu, cho dù không thích vai nữ chính, cũng chỉ có thể làm bộ rất yêu thích cô ta thăm mền cô ta, sau đó ghen ghét với nam chính và đám nam 2 nam 3 nam 4? Hoặc là hiện tại phải tìm biện

pháp để tự cứu mình?

Tô Nghiêu dùng khăn mặt che đi đôi mắt của mình. Cứ như vậy đi, mình là một người lười.

Buổi tối lúc ngủ, Tô Nghiêu mơ một giấc mơ.

Mơ thấy chuyện của đời trước: Thời điểm học năm cuối cao trung, bầu không khí vô cùng căng thẳng, thế nhưng vẫn có người lười kéo mình tán gẫu đôi điều; một hồi thì đang ngồi trong lớp làm bài kiểm tra, nhưng ngay cả cái đầu đề cũng không thể hiểu được; một hồi lại là viết lung tung trong bài thi, thế nhưng chưa kịp xóa xong đã bị người khác lấy đi, muốn đi tìm giáo viên nói rõ tình huống cùng xin thêm một cơ hội, đi tìm hết mọi nơi nhưng lại không có bất cứ người nào, sau đó còn rất lo lắng. Còn mơ thấy cha mẹ, bọn họ mỗi tuần đều làm rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng cho mình, cũng không nói tự mình học tập cho giỏi các loại, mà chỉ nói là tận lực là tốt rồi...

Tô Nghiêu biết đây là đang nằm mơ, nhưng khi bài thi bị người khác lấy đi vẫn có cảm giác vô cùng nôn nóng, tâm tình hoảng hoảng, mà khi cha mẹ tự nhủ không nên nóng lòng, mũi lập tức liền chua xót.

Sau đó, liền tỉnh lại.

Tô Nghiêu lau nước mắt ở khóe mắt, ngồi dậy. Trong lòng trống không. Khó chịu. Nhớ nhà. Đột nhiên vô cùng nhớ nhà.

Ở bên ngoài ngây ngốc rất là thoải mái, nhưng không có cảm giác gia đình.

Tô Nghiêu men theo ánh trăng chiếu vào mà ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một vòng trăng tròn treo ở chân trời.

Ánh trăng chiếu vào gian phòng chỉ có một người lại càng thêm trống trải, khoảng không trong lòng Tô Nghiêu cũng càng thêm khó chịu.

Cậu đứng dậy đi ra ngoài, ngồi bệt lên trên hành lang, nhìn khoảng sân được ánh trăng chiếu sáng, nghe đám côn trùng không biết tên trong bụi cỏ phát ra tiếng kêu to, gió đêm thổi qua mang theo cảm giác mát mẻ, muốn phân tán lực chú ý một chút, để cho mình không phải biến thành một thiếu niên ưu thương.

Gió đêm đánh vào tóc trên đầu Tô Nghiêu, nhẹ nhàng lay động thổi bay sợi tóc, cảm giác rất thoải mái, mà trong lòng vẫn cứ buồn bực.

Chợt có một đôi tay xoa đỉnh đầu, Tô Nghiêu sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn lên, là nam chính quân Âu Dương Thuấn.

Âu Dương Thuấn nói: “Đã hai giờ.”

“À há, thế sao anh lại không đi ngủ?”

“Cậu cũng không ngủ.” Nam chính quân ngồi xuống bên cạnh người Tô Nghiêu, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Tô Nghiêu lắc lắc đầu. Ngược lại cũng không giải thích, không nói rõ ràng cho hắn nghe.

Thế là hai người đều không lên tiếng. Phảng phất giống như hai người bình thường mất ngủ, cùng nhau ngồi bệt ở hành lang, ngắm sao, dài ngắn hà thật dài trong đêm.

Tô Nghiêu còn đang suy nghĩ về thế giới trước khi xuyên qua, cha mẹ cậu, cuộc sống của cậu rất bình thường, cậu không biết tương lai của mình ở thế giới này sẽ như thế nào, có thể là sẽ kế thừa sản nghiệp của cha mẹ có tiền ở thế giới này, sau đó cưới con gái của một nhà có tiền bậc trung, rồi cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường của người có tiền? Cảm giác có như vậy có chút không cam lòng, nhưng đến tột cùng là bản thân mình muốn cái gì đây? Rõ ràng vẫn luôn có nguyện vọng được làm một con mề trùng mà...

Tô Nghiêu nghĩ không ra - rõ ràng là tùy ngộ nhi an*, rất ít khi đi suy nghĩ vấn đề thế này, chỉ là vì bầu không khí tối nay vừa vặn làm người ta trở nên u sầu, nên những mê mang và bất an kia cũng vừa vặn phát tiết ra mà thôi.

*Tùy ngộ nhi an: thích ứng nhanh chóng với mọi hoàn cảnh.

Một cánh tay vòng qua vai Tô Nghiêu, kéo cậu vào người. Tô Nghiêu dựa vào lồng ngực không tính là rộng rãi này, sau đó nghe thấy được tiếng tim đập.

Nam chính quân nói: “Cái gì cũng đừng nghĩ nữa.”

“Ừm.”

Tô Nghiêu nhắm mắt lại, cứ như vậy dựa vào người nam chính quân.

Rõ ràng là một người vô cùng lạnh lùng, tại sao thân thể lại có thể ấm áp như vậy?

Cà cà lên vạt áo của nam chính quân, Tô Nghiêu tìm đến một vị trí làm cho bản thân càng thêm thoải mái.

...

A Đấu: nhân vật thời Tam Quốc, nguyên danh là Lưu Thiện, con trai của Lưu Bị. A Đấu làm người không biết tiến thủ, chỉ biết ăn chơi vui đùa, cho dù có danh thần Gia Cát Lượng phụ trợ cũng dạy dỗ, cũng không thể làm nên chuyện, cuối cùng đưa giang sơn vào trong tay kẻ khác, còn rơi vào “nhạc bất tư thực”

làm trò cười cho thiên cổ. Cho nên ngày này, mọi người đều lấy A Đấu để hình dung một người không biết tiến thủ, không thể nâng đỡ thành người mới.

*Nhạc bát tư Thục: Vui quên trở về, vui quên nước Thục (Hán Thục sau khi bị diệt vong, hậu chủ Lưu Thiện bị giam lỏng trong kinh thành Lạc Dương của nước Ngụy. Một hôm, Tư Mã Chiêu mới hỏi ông ta có nhớ Tây Thục không. Lưu Thiện trả lời rằng “lúc này đang vui, không còn nhớ chi về Tây Thục nữa.”)

Hết Chương 7.

8. Chương 8: Người Giống Như Không Hay Nóng Giận Khi Tức Giận Lên Thật Sự Rất Đáng Sợ – Cho Nên Phải Biết Quý Trọng Mỗi Một N

Thời điểm khai giảng, Tô Nghiêu nhận được thông báo đổi phòng ngủ.

Trường học quy định mỗi năm học đều phải điều chỉnh lại ký túc xá, cho nên ngược lại cũng không thấy có gì kỳ quái cả.

Chỉ là lúc cầm thông báo đi tìm túc xá, Tô Nghiêu càng ngày càng cảm giác thấy hơi quái dị – tại sao lại là khu phòng ngủ tốt nhất kia? Chỗ này hình như là người có tiền cũng khó mà vào được thì phải? Hơn nữa càng tốt cũng có nghĩa là cách phòng học càng xa.

Tô Nghiêu nghĩ mỗi ngày phải đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của một đám người có tiền có địa vị, nghĩ phải đi quãng đường hơn nửa tiếng đồng hồ mới có thể đến được phòng học, nghĩ e rằng bạn cùng phòng là một đứa nhỏ được cưng chiều đến phát hư, nhất thời cảm thấy cả người không thể nào khỏe hơn được.

Dựa vào thông báo cùng thẻ học sinh đi nhận chìa khóa phòng ở chỗ thầy quản lý, Tô Nghiêu mở cửa, tiến vào nơi cậu ở lại trong một năm này.

Sau đó, Tô Nghiêu liền nhìn thấy nam chính quân, nhàn nhã ngồi uống hồng trà, đang đọc một quyển sách bìa cứng trên mặt vẽ bùa vẽ quỷ cùng đám chữ chẳng biết là dùng thứ tiếng chim gì viết.

Tô Nghiêu nghĩ một hồi, nam chính quân hình như lớn hơn mình một hai lớp.

Xác nhận một chút, đúng, đáng lẽ giờ đã phải tiến vào năm nhất đại học.

Cho nên người trước mặt này, nhất định chỉ là người có hình dạng giống hần, tỷ như em trai của hần chẳng hạn.

“Không tiến vào?”

“Ồ.”

Âm thanh cũng giống nam chính.

...

Được rồi, không nên tự lừa mình dối người nữa, người này đúng thật là nam chính quân.

“Tại sao tôi lại bị chuyển đến đây?”

“Bởi vì trường học này là của nhà tôi mở.”

“... Còn lý do chính đáng nào hơn không?”

Nam chính quân suy nghĩ một chút, nói: “Ký túc xá không đủ, tôi đây vừa vặn chỉ ở một mình.”

Tô Nghiêu quyết định ngậm miệng lại.

Đây là một căn phòng rất lớn, trang trí vô cùng hoa lệ, có loại cảm giác như phòng tiếp khách của gia đình quý tộc thời Trung cổ, cổ điển mà cao quý, tinh xảo lại tao nhã.

So với ký túc xá gần bằng khách sạn bốn sao lúc trước ở kia, căn phòng này, rất có loại cảm giác đây là phòng Tổng Thống của khách sạn năm sao.

Chỉ có điều Tô Nghiêu chưa từng ở qua phòng Tổng Thống của khách sạn năm sao, cho nên cũng chỉ nghĩ như thế thôi.

Trên giường lót nệm dày, dưới đất trải thảm, Tô Nghiêu có chút không dám đạp chân lên, nhìn chung quanh, muốn tìm thử xem có thứ gọi là “dép đi trong nhà” hay không.

Tô Nghiêu đột nhiên có một loại cảm giác mình như là thằng nhà quê mới lên thành phố.

Được rồi, nếu so sánh với đám nhà giàu có tiền này, mình đúng là một thằng nhà quê.

Nam chính quân thấy cậu như vậy, tựa hồ nở nụ cười, nói: “Đừng đứng đó nữa, lại đây.”

“Ồh.”

Tô Nghiêu thật nghe lời bước tới.

Trải qua một mùa nghỉ hè, Tô Nghiêu thật giống như đã bị dưỡng thành một chú cún nhỏ.

Nam chính quân để Tô Nghiêu ngồi xuống ghế đối diện hẳn, rót cho cậu một ly hồng trà, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi: “Có thích không?”

Tô Nghiêu theo ánh mắt của nam chính quân nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy là một rừng cây, cũng không có đồ vật đặc biệt gì.

Tô Nghiêu do dự có nên tùy tiện nói thích hay không, thì nghe đến nam chính quân nói tiếp: “Đến mùa xuân, nơi này sẽ nở đầy hoa anh đào.”

Ai dô, thật là lãng mạn mà. Nhưng mà mình cũng đâu phải là con gái, cũng không quá thích đám hoa anh đào này = =.

Tô Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: “Âu Dương, tôi hỏi anh một vấn đề.”

“Ừm.”

“Có phải anh coi tôi là con gái hay không?” Đặc biệt là khi nghỉ hè hẳn đến chăm sóc mình, có lúc làm ra một số hành vi vượt quá giới hạn bạn bè, Tô Nghiêu không thể không sản sinh ra nghi ngờ.

“Tôi biết cậu là nam.”

“Vậy tại sao anh lại muốn nói với tôi về mảnh rừng hoa anh đào này...”

“Đây chỉ là...chia sẻ mà thôi.”

?

“Dem những sự vật mỹ lệ nhất, cùng...bạn bè chia sẻ mà thôi.”

“Là vậy sao...”

Tô Nghiêu uống một hớp hồng trà, không nói gì nữa.

Tháng chín khí trời vẫn còn vô cùng nóng bức, nhưng mà gió từ bên cánh rừng thổi vào cửa sổ, lại hết sức

mát mẻ, đây đúng thật là một nơi ở tốt.

Tô Nghiêu uống xong trà trong ly, đứng lên, nói: “Tôi quay lại lấy hành lý.”

Hành lý của cậu vẫn còn ở trong phòng ngủ cũ kia, lần này tới đây chỉ là để quen đường mà thôi, còn phải trở về lấy hành lý, miễn cho bị nói là chiếm chỗ của người khác.

“Không cần.”

“Hả?”

“Tôi đã cho người đi lấy hành lý giúp cậu rồi.”

“Nhưng mà còn chưa thu dọn đồ sinh hoạt cá nhân nữa.”

“Những thứ kia không cần, nơi này có chuẩn bị. Cậu còn đồ vật quan trọng nào khác không?”

“...Không có.” Phỏng chừng nếu như nói ga giường quần áo gì cũng phải lấy chắc cũng bị hấn vợ sạch rồi, mà một ít trò chơi điện tử cùng với sách vở, cũng bị thu dọn luôn rồi.

Đồ địa chủ vạn ác. Mấy tháng nghỉ hè theo hấn, giờ cũng không thể chạy thoát, Tô Nghiêu vì vận mệnh đã bị cướp mất mà yên lặng chia buồn trong lòng.

Sau đó là chính thức đi học.

Tô Nghiêu vẫn ở lớp D.

Trường quý tộc không hề có chế độ chia ban theo môn học, lập tức Tô Nghiêu cảm thấy có áp lực rất lớn – làm một học sinh khối khoa học tự nhiên, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể thoát khỏi biển khổ, thế nhưng hiện thực còn phải đánh nhau với lịch sử địa lý các loại những hai năm liền. Hơn nữa trường học quý tộc cái quái gì, áp lực học tập so với những trường học phổ thông còn lớn hơn nhiều, nếu mà chỉ có một chút cũng là may lắm rồi.

Bất quá dù có như thế, nhưng đối với Tô Nghiêu mà nói, vẫn là trạng thái đến đâu hay đến đấy, cũng không nghĩ khi thi cử nhất định phải được xếp hạng mấy, mục tiêu của cậu cũng chỉ là hoàn thành xong những thứ giáo viên đề ra là được.

Đời trước bởi vì là “người nghèo”, nên mới nỗ lực cố gắng vì cuộc sống tương lai tiền lương tương lai. Mà đời này áo cơm không lo, vậy thì cứ như vậy đi.

Thế là Tô Nghiêu liền yên tâm thoải mái nằm ngủ trên lớp.

Nữ chính đã không còn ở lớp này nữa, bởi vì thành tích học tập ưu tú, vừa mới vào năm học đã tự xin chuyển đến lớp A. Mà Tô Nghiêu, một là không biết thì ra có thể đổi lớp, hai là đại khái cũng biết có nhiều phiền phức nên không đi đổi, cho nên vẫn thành thật ở lại lớp D.

Nữ chính xin thông qua thuận lợi đến kỳ lạ, tất cả mọi người đều dồn dập cảm thán vận may của cô. Bất quá rốt cuộc có phải là vận may hay không, đại khái cũng chỉ có một mình nam chính quân mới biết đi.

Tô Nghiêu đối với mấy cái này tỏ vẻ không quan tâm, thậm chí cảm thấy như vậy rất tốt, cách xa nữ chính một chút, tính mạng của chính mình cũng càng thêm an toàn một ít.

Mà Tô Nghiêu sinh hoạt tại phòng ngủ, cũng hài hòa một cách dị thường. Nam chính quân tương đối sẵn sàng cho cậu, tình cờ mang chút đồ ăn vặt lại đây dứt cho cậu ăn, buổi tối sẽ đứng giờ nhắc cậu đi ngủ, sáng sớm sẽ đứng hạn gọi cậu rời giường. Tô Nghiêu cảm giác mình có nhiều hơn một người mẹ rồi. Đặc biệt có lúc tắm xong, Tô Nghiêu chỉ mặc một chiếc quần lót thân trên để trần đi ra khỏi phòng tắm, nam chính quân đều khẩn trương bắt Tô Nghiêu mặc quần áo vào, miễn cho bị cảm. Cho dù Tô Nghiêu nói trời nóng như vậy, có thì cũng là say nắng chứ không cảm mạo được, nam chính quân vẫn một mực trùm một cái áo T shirt hay somi lên người cậu. Mà khi đến phiên nam chính quân, thế nhưng chỉ vây một cái khăn tắm quanh hông rồi đi ra. Tô Nghiêu cảm thấy nam chính quân chính là muốn khoe khoang cơ bụng sáu múi của hắn. Ha ha, có cơ bụng thì có gì mà ghê gớm? Tôi cũng có một khối vậy. →__→ Hừ, chỉ cho phép châu quan phóng hỏa.

Nam chính quân đi lại lau tóc cho Tô Nghiêu, nói lau khô rồi hãy ngủ tiếp. Thấy bộ dạng Tô Nghiêu có chút hờn dỗi, nói: “Cậu và tôi không giống nhau.”

Tô Nghiêu yên lặng nói bổ sung: nam chính và nam qua đường đương nhiên không giống nhau rồi.

“Ngoan.”

Tô Nghiêu: = =

Chỉ là tình cờ, Tô Nghiêu còn có thể mơ thấy những chuyện ở đời trước, mơ thấy cha mẹ phát hiện không thấy mình mà nóng vội gấp gáp, mà mình thì chỉ có thể ngồi nhìn bọn họ sốt ruột; trong mơ thấy mình trở về nhà, thế nhưng khi ra đường lại xảy ra cả loạt tình huống, tỷ như đi nhầm xe, tỷ như xe đến muộn, tỷ như xe bị hư; trong mơ thấy mình không làm sai bất cứ chuyện gì nhưng lại bị cha mẹ hiểu lầm mắng cho một trận, nhưng thế nào cũng không tìm được cơ hội giải thích...

Sau đó lại tỉnh giấc, sau khi tỉnh lại lại trở nên phiền muộn, vừa mới đầu còn có loại cảm giác không biết mình đang ở nơi nào, gần người một hồi, mới nhớ tới, à, mình xuyên việt rồi, hiện tại cũng xem như là người có tiền.

Tô Nghiêu cuộn thành một đoàn, muốn để cho bản thân không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa...

...

Nhưng mà khai giảng không bao lâu, Tô Nghiêu lại nghe được mấy người chỉ chỉ chỗ chỗ, vui cười trào phúng.

Vừa bắt đầu cậu không chú ý tới những câu chuyện phiếm kia, hoặc là nói, cho dù chú ý tới, cũng sẽ không nghĩ tới bọn họ đang nói là cậu.

Sau đó một lần đi đến nhà vệ sinh, ở bên trong buồng riêng nghe bên ngoài không một chút kiêng kỵ mà thảo luận, gì mà “không phải chứ, cậu ta đúng là gay à?”, gì mà “không trách vẫn luôn có cảm giác âm trầm, thật là ghê tởm.” Gì mà “Âu Dương Thuấn đây coi như là bị cậu ta lây bệnh sao?”, “Thật là đáng sợ, cái này sẽ bị truyền nhiễm sao?”, “Hi hi hi cậu và cậu ta ngồi gần nhau như vậy, cẩn thận bị nhiễm à nha ~”, “Ha ha sao có khả năng đó được...”...

Tô Nghiêu nghe vài câu mới biết, người bọn họ nói chính là mình cùng nam chính quân.

Phản ứng đầu tiên của Tô Nghiêu không phải là “tên nam 2 chết tiệt không tự quản được mồm mình”, mà là lập tức nghĩ đến, bên trong những lời đàm tiếu này cảm giác như mình cùng nam chính quân có một chân, thật giống như cũng chỉ có một mình nữ chính...

Loại hành vi này, có khác quái gì nữ phụ ác độc cơ chứ. Tô Nghiêu nghĩ.

Tô Nghiêu do dự, không biết có nên nói cho nam chính quân hay không, nói là hắn đã “Bị biến thành” một tên gay. Cậu mơ hồ cảm thấy, nam chính quân chẳng cần bỏ bao nhiêu sức cũng sẽ làm cho những lời đồn này biến mất.

Bất quá, ở trong lòng lại có một tiểu ác ma đang rục rịch – biết đâu được, cứ để như vậy thì càng ngày càng trở nên thú vị thì sao.

Thế là Tô Nghiêu liền biểu hiện như cái gì cũng không biết, cứ như bình thường lên lớp tan học, đi đến hội học sinh tìm nam chính quân ăn cơm ngủ trưa. Thậm chí, vì kích thích những tin đồn chuyện phimos sau lưng kia một chút, Tô Nghiêu có lúc sẽ làm ra một ít loại hành vi “quá khích”, tỷ như, đi kéo tay nam chính quân. Dùng thuật ngữ chuyên nghiệp đến khái quát loại hành vi này một chút, chính là bán hủ.

Bất quá ngược lại cũng bởi vậy, mà hấp dẫn một phần nhỏ nữ sinh kỳ quái trong lớp, dùng tầm mắt kỳ quái nhìn bọn họ. Tô Nghiêu cảm nhận được khí tức quái dị ở phía sau, dự định thả nắm tay ra, một khắc vừa buông ra kia, lại bị cầm trở lại. Khí tức càng quỷ dị hơn.

Bất quá theo lý mà nói, những lời đàm tiếu này đã sớm truyền đến tai nam chính quân mới đúng, dù sao lan truyền có một đoạn thời gian rồi, mà thoạt nhìn nam chính quân cũng không có gì là không biết, mạng lưới tình báo của hắn trải rộng toàn trường mà, nhưng mà tại sao đám người bọn họ thảo luận đã một thời gian, mà vẫn còn chưa hạ nhiệt vậy?

Hơn nữa, tựa hồ thoát nhìn tâm tình của hắn cũng không tệ lắm. Tô Nghiêu khẳng định, khoe miệng kia hướng lên tạo thành độ cong 1° không phải là ảo giác.

Tô Nghiêu có chút buồn bực chính là, bởi vì tin đồn này được lưu truyền, những nữ phụ đã từng đi tìm nữ chính kia, cũng bắt đầu đi tìm mình gây phiền toái.

Vừa bắt đầu chỉ là những trò đùa dai rất đơn giản, tỷ như bỏ đinh vào trong giày, sách giáo khoa bị xé nát, notebook bị ngâm vào nước, bàn học bị vẽ lung tung... Tô Nghiêu có một loại cảm giác như xuyên đến trường cấp ba ở Đảo Quốc, đồng thời cảm thấy những trò đùa dai này, xì, cấp độ quá thấp, khi mình còn học tiểu học cũng chẳng thèm chơi – đương nhiên, lúc học tiểu học cậu là một đứa trẻ ngoan, không biết chơi cái này – cho nên mới nói lúc học tiểu học sẽ không chơi $\rightarrow_ \rightarrow$.

Mà trình độ đùa dai như thế này, tạm thời không có tạo ra vết thương gì trên người của nạn nhân, Tô Nghiêu tưởng tượng mình là một đứa yếu đuối âm trầm, vừa mới chuyển đến đây học cấp ba, bởi vì nhìn dễ ức hiếp, cho nên mới bị một đám học sinh xấu bắt nạt, hơi hơi cảm thấy chơi có chút vui – nhìn đối phương chơi trò hề này, có một loại cảm giác mình là người thông minh ưu việt. Cho nên Tô Nghiêu cảm thấy khá tốt, chỉ là nhiều lần như vậy cũng cảm thấy phiền, nhưng cũng không đến nỗi đi tìm giáo viên cáo trạng hay tìm nam chính quân tố khổ gì cả – người trước nhìn ra giáo viên sẽ không thèm quản, còn người sau thì cảm thấy không được hay cho lắm.

Mà không lâu sau, trình độ của trò đùa dai đã được thăng cấp.

Lúc Tô Nghiêu ở phòng vệ sinh rửa tay, vô duyên vô cớ bị giới một thân toàn nước, đối phương còn cười đùa nói xin lỗi nha, là do có người nhờ tôi đó~. Cái người đó chính là một thành viên của đoàn nữ phụ.

Sau đó lúc Tô Nghiêu học trong phòng thể dục, bị bóng rổ đập trúng mười bảy lần, bị bóng đá vào người hai mươi lần, còn bị tennis đập phá tám lần, hiển nhiên cũng là do nhóm nữ phụ nhờ vả, mà có lẽ cũng là thấy tâm huyết dâng trào nên mới chủ động gia nhập.

Tô Nghiêu tức rồi.

Bởi vì bị nước làm ướt toàn thân nên rất lạnh, bị bóng đập trúng nên rất đau, mà đối phương rõ ràng là cố ý mà thái độ xin lỗi cũng không có một chút thành tâm, làm cho cậu cảm thấy rất khó chịu.

Đàn ông cũng có phương thức giải quyết riêng của đàn ông.

Thế là Tô Nghiêu lấy nước gội lại, dùng bóng đập trả.

Đối phương bắt đầu sững sờ, sau đó đương nhiên cũng tức giận muốn nổ tung, muốn xông lên đánh cậu, nếu là Tô Nghiêu của trước đây, đương nhiên cũng chỉ sẽ làm bé ngoan chịu bị đánh, nhưng mà đã trải qua kỳ nghỉ hè bị nam chính quân tàn phá, Tô Nghiêu đã không còn sợ đám tiểu lâu la này nữa. Bất quá cũng chỉ là mấy thằng học sinh cấp ba cao hơn mình mấy centimet mà thôi.

Thế là lần đầu tiên Tô Nghiêu không phải bị đánh cho ngất xỉu mà vào phòng y tế. Sau đó được giáo y dán cho mấy miếng băng dán cá nhân OK, rồi lần đầu tiên bước vào văn phòng giáo viên, chờ đợi những câu răn dạy vì lần đầu tiên trong đời ấu đả đánh nhau – ngấm lại dĩ nhiên còn hơi có chút hưng phấn? Tô Nghiêu cảm thấy e rằng tại thời điểm đánh nhau bị đánh vào đầu nên bị hỏng luôn rồi.

Hết Chương 8.

9. Chương 9: Bao Che Khuyết Điểm Có Lý – Tại Vì Đối Thủ Cũng Không Phải Là Hạng Tốt Đẹp Gì Cho Nên Khi Được Che Chở Cảm Thấ

Ưu điểm khi làm giáo viên chủ nhiệm tại trường quý tộc này là lương cao, khuyết điểm là nhiều nguy hiểm.

Đến trường học này đọc sách, không giàu sang thì cũng cao quý, không tiền thì khẳng định là phú... Nói chung làm giáo viên chủ nhiệm của tầng lớp có tiền áp lực rất lớn – cơ bản không thể đắc tội với bọn họ.

Thế là điều này làm cho các thầy giáo chủ nhiệm luôn có tạo hình chung là đầu trọc bụng ưỡn, khăn tay luôn mang theo bên người, bất cứ lúc nào cũng phải lấy ra xoa một chút, bộ dạng nịnh nọt so với cậu còn khó coi hơn – cậu ngoắt ngoắt cái đuôi ít nhất vẫn còn cảm thấy dễ thương, còn thầy chủ nhiệm thì...thôi đi vậy.

Thầy chủ nhiệm mà Tô Nghiêu phải đối mặt này, cũng là nhân vật được miêu tả như vậy.

Thầy chủ nhiệm mơ hồ biết được quan hệ của Tô Nghiêu và nam chính quân không ít, cũng nghe nói gần đây có một chút lời đồn lan truyền trong trường học. Nam chính quân cũng không ra tay ngăn chặn lời đồn đại, trái lại lại bỏ mặc cho nước chảy bèo trôi, lẽ nào thật sự cùng với thằng nhóc phát dục không tốt này có một chân... Thầy chủ nhiệm cảm thấy mình đã biết được một bí mật vô cùng to lớn, bất quá lại lập tức nghĩ đến nam chính quân cũng chẳng che chở cho Tô Nghiêu, nếu thật sự có quan hệ gì đó thì đã sớm ra tay đè ép tin đồn xuống rồi chứ nhỉ? Cho nên kỳ thực cũng không có bất cứ quan hệ gì sao?

Thầy chủ nhiệm lấy khăn lụa lau tay ra lau mồ hôi, cảm thấy được thực sự là thánh ý khó dò.

Với lại, đám học sinh bị Tô Nghiêu đánh kia cũng có lai lịch không nhỏ, nhất định sẽ làm lớn chuyện, thầy chủ nhiệm quyết định vẫn là gom hết bọn họ lại một chỗ, bảo Tô Nghiêu nói lời xin lỗi, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ là được.

Bất quá Tô Nghiêu biết nói xin lỗi sao? Hiển nhiên là không rồi.

Tô Nghiêu dán mấy miếng băng OK, một mặt hồ hững, cự tuyệt không nói xin lỗi, phảng phất như hết thấy đều không có quan hệ gì với cậu, cậu chỉ là một người bình thường vậy xem mà thôi.

Mà mấy học sinh bị đánh, y vào nhà mình ít nhiều gì cũng có bối cảnh, trắng trợn không hề kiêng dè, có chút hung hăng, một mặt “đe dọa” Tô Nghiêu, một mặt uy hiếp thầy chủ nhiệm nhất định phải cho bọn họ một câu trả lời.

Thầy chủ nhiệm ở giữa cuộc độ sức, thỉnh thoảng lại móc khăn tay ra lau mồ hôi một chút, cảm thấy tóc trên đỉnh đầu của mình, cách ngày rụng hết cũng không còn xa nữa.

Loại tình huống này đại khái giằng co gần mười phút, sau đó cửa mở ra.

Đương nhiên là nam chính quân bước vào rồi.

Có lẽ bởi vì đã sắp chạng vạng, ánh tà dương từ cửa chiếu vào, Tô Nghiêu đột nhiên có một loại cảm giác như nam chính quân mang theo thánh quang. Loại ý nghĩ này xuất hiện không tới một giây đã bị bóp nát, bởi vì biểu tình trên mặt nam chính hơi khùng bố, không có một chút gì là giống thánh quang cả.

Nam chính quân liếc mắt nhìn Tô Nghiêu, mặt càng đen hơn, chậm rãi đi vào.

Ngoại trừ Tô Nghiêu, ở đây đều đột nhiên có một loại cảm giác như nhiệt độ chợt giảm mạnh xuống.

Nam chính quân bước tới bên cạnh Tô Nghiêu, vươn tay vòng qua vai Tô Nghiêu, rồi kéo cậu vào trong lòng. Cái trán của Tô Nghiêu đặt nam chính quân vai, cảm nhận được cường lực rõ rệt từ hông truyền đến.

Chỉ nghe nam chính quân nói: “Vết thương trên mặt cậu ấy, các người đều có phần?”

Nam chính quân vẫn là nhân vật vô cùng đáng sợ, là truyền thuyết vô cùng hắc ám của trường học, bằng không cũng sẽ không có nhiều nữ sinh vừa thích hắn đồng thời cũng vừa sợ hắn như vậy. Đám gia hỏa “cha tao là Lý Cương” kia, trong nháy mắt nhìn thấy nam chính quân, nhất thời liền héo rũ, sau đó hai người trong đám, rất nhanh đã bị rối loạn trận tuyến, trực tiếp bán đứng đồng đội.

Cái gọi là diễn viên quần chúng tất nhiên là một đám người qua đường có chỉ số thông minh không quá cao – hai người này, chỉ ra và xác nhận đều là người hại cậu, dĩ nhiên là tự chừa mình ra rồi.

Tô Nghiêu cảm giác không khí bây giờ liền ngưng trệ một chút, còn chưa kịp tưởng tượng ra đến cùng là đã xảy ra điều gì, thì đã bị nam chính quân mang đi.

Khóe mắt liếc nhìn một cái, sắc mặt của các vị có tại hiện trường cũng không tính là đẹp.

Thầy chủ nhiệm tựa hồ lặng lẽ thở một hơi? Đại khái là bởi vì nam chính quân đã ra mặt, cho nên không cần làm khó một người bị kẹp ở giữa như hắn nữa rồi.

Tâm tình của Tô Nghiêu đột nhiên trở nên tốt hẳn, mặc dù bây giờ là bị nam chính quân ôm vào trong ngực, tư thế dù sao cũng hơi không được tự nhiên một chút, nhưng mà khóe miệng vẫn hơi cong lên, cảm đặt trên vai nam chính quân, tiện thể chôn đầu vào cổ hắn luôn.

... Bất quá cuối cùng vẫn là không thể chịu nổi tư thế ôm ấp đầy phiến tình như thế, đi tìm được mấy chục mét đã yêu cầu nam chính quân thả mình xuống.

Nam chính mang Tô Nghiêu trở về phòng ngủ.

Một đường trầm mặt, hiện tại cuối cùng hắn cũng lên tiếng: “Ngoại trừ trên mặt ra, còn có chỗ nào bị thương nữa không?”

Tô Nghiêu lắc lắc đầu, nói: “Bọn họ chủ yếu là đánh mặt của tôi.”

Tô Nghiêu thật giống như nghe thấy được tiếng khớp tay bởi vì nắm tay quá chặt nên phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Nam chính quân sờ lên mặt Tô Nghiêu, tại mấy chỗ bị dán OK kia khẽ vuốt mấy cái, nói: “Lần sau không được kích động như thế.”

Tô Nghiêu rũ xuống con ngươi xuống, ừ một tiếng.

Kỳ thực sau chuyện này mình cũng cảm thấy có hơi kỳ quái, thật giống như gần đây đã bị làm hư, rõ ràng là chuyện không đáng để tức giận, cứ nhiên mình lại phát hỏa. Thật giống như càng ngày càng ngây thơ.

Sau đó Tô Nghiêu nghe thấy nam chính quân nói: “Có chuyện gì thì cứ nói với tôi.”

Tô Nghiêu:...

Cậu đột nhiên hoài nghi, đến cùng là nam chính quân có biết người nào ra tay đánh trước hay không?

“Tôi dạy cho cậu những thứ kia chỉ là vì rèn luyện thân thể, nhưng cũng để phòng thân nữa.” Nghĩa bóng là, chuyện đánh nhau cứ giao cho tôi?

... Được rồi, mình đã đoán sai.

Bất quá sau chuyện này, những trò đùa dai hay khiêu khích Tô Nghiêu không còn nữa, mà những lời đồn đại kia hay là tin đồn đó, cũng không còn ai nhắc đến. Đến nỗi mấy người bị cậu đánh kia, nhìn thấy cậu như là thấy ôn thần mà dốt nhau chạy trốn...Thủ đoạn của nam chính quân quả nhiên phi phạm.

Tô Nghiêu cảm thấy thanh tịnh không ít, đồng thời cũng cảm thấy, nam chính quân đối với mình, thật sự là có hơi quá tốt rồi...

Nếu như không phải biết hẳn đã có người mình thích, nếu như không phải đã biết trước kết cục của quyển sách này, Tô Nghiêu thật sự cho là nam chính quân thích mình.

Aizz, đột nhiên cảm thấy có chút gay go đây.

Tô Nghiêu đoán được chuyện lần trước đại khái là do bạn học nữ chính làm ra, thủ đoạn kỳ thực có chút thấp, quả thực so với tâm cơ của nữ phụ thì trình độ này còn kém xa – phân tán lời đồn đại, làm cho người trong cuộc bởi vì áp lực mà sinh ra nội chiến hiểu lầm cãi cọ rồi sau đó là chia tay cái gì đó. Mà cụ thể, thêm vào nam chính quân đã có người mình thích, cho nên cuối cùng đã bị đảo lộn hoàn toàn, cũng chỉ có một mình một người – mục đích tương đối dễ đoán.

Chỉ có điều người trong cuộc đối với chuyện này đều quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi có chút dung túng, cho nên sự tình phát triển cuối cùng lại trở thành như vậy.

Suy nghĩ một chút, Tô Nghiêu vẫn cảm thấy có chút buồn cười – không biết hiện tại có bao nhiêu người cho rằng mình và nam chính là một đôi nhĩ.

Tô Nghiêu theo như thường lệ buổi trưa đi đến văn phòng của hội học tìm nam chính quân ăn cơm ngủ trưa.

Nhưng mà vừa mở cánh cửa ra lập tức đã nhìn thấy một màn không hợp với trẻ nhỏ – bạn học nữ chính cư nhiên đẩy ngã nam chính quân, ở trên ghế salon muốn làm chuyện bất chính!

Mẹ nó, đó là ghế salon của tôi! (chỉ lo cho cái ghế thôi sao?)

Tô Nghiêu hoàn toàn không có ý nghĩ không thể quấy rầy nam nữ chính như lần trước, giẫm mạnh chân đi thẳng vào.

Mà hai người trên ghế salon vẫn giữ nguyên tư thế một người đè trên một người, không có dù chỉ một chút xấu hổ nhục nhã – bộ không nhìn thấy có người đi vào rồi hả?!

Tô Nghiêu đi tới cạnh ghế salon, nhìn xuống, nói: “Âu Dương, cô ta đè lên người anh không nặng sao?”

Nam chính quân từ lúc Tô Nghiêu đẩy cửa đi vào vẫn không có động tác gì, chỉ nhìn chăm chăm Tô Nghiêu. Lúc này mới mới miệng nói chuyện: “Có chút.”

Nói xong, liền đẩy nữ chính ra.

Nữ chính cứ như vậy mà nằm bẹp trên mặt đất.

Không đứng dậy.

Tô Nghiêu không có một chút cảm giác thành công bất gian tại trận, trong lòng ngoài một chuỗi im lặng tuyệt đối thì còn lại cũng chỉ là một chuỗi tuyệt đối im lặng.

Tô Nghiêu ngồi chồm hổm xuống, lấy ngón tay dầm dầm bạn học nữ chính, không tỉnh, giật tóc mai của cô ta một cái, vẫn không tỉnh, thế là ngoan tâm nổi lên, trực tiếp nhổ từng sợi tóc của cô ta xuống, vẫn cứ không tỉnh.

Tô Nghiêu:...Còn cau mày kìa, không thể giả bộ chuyên nghiệp một chút sao?

Nam chính quân bảo Tô Nghiêu đừng đùa nữa, sau đó gọi điện thoại, kêu người đến.

Mà Tô Nghiêu cũng rất “nghe lời” ngồi lại lên ghế salon, con người vòng tới vòng lui lên người nam nữ chính.

Nam chính quân nói chuyện điện thoại xong, liếc mắt nhìn nữ chính đang nằm dưới đất một cái, hừ một tiếng.

Đột nhiên Tô Nghiêu cảm thấy có chút buồn cười trên sự đau khổ của người khác.

Không lâu lắm, đã có người tới vác nữ chính đi. Tô Nghiêu cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà cười lên. Tiểu thuyết tình cảm thường có tình tiết nữ chính không cẩn thận mà đè lên người nam chính, sau đó từ đây sản sinh ra nghiệt duyên cứ nhiên đã mất linh rồi!

Nam chính quân tựa hồ bị nụ cười của cậu làm cho sững sờ một chút, sau đó cũng câu lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Tô Nghiêu rất nhanh đã cười đủ, sau đó nhìn nam chính quân, tựa hồ đang chờ hắn giải thích.

Nam chính quân nói: “Cô ta vừa tới đây nói muốn gia nhập hội học sinh, tôi không đồng ý, sau đó liền nổi lên một chút tranh chấp. Sau đó cô ta lại đột nhiên xông tới, không biết thế nào lại vấp ngã đè lên người tôi.”

Tô Nghiêu phun tào: “Ngã cũng chuẩn quá đi, cứ nhiên lại ngã thẳng lên ghế salon.”

“Ai biết được.”

“Nhưng mà tại sao lại giả bộ bất tỉnh như vậy?”

“Đại khái chắc là muốn tôi mang đến phòng y tế đi.”

“À...”

“Ăn cơm đi.”

Lúc này Tô Nghiêu mới chú ý đến, người đưa cơm đã tới rồi.

Bởi vì Tô Nghiêu đã từng phun tào với nam chính quân, mỗi lần đều là thịt cá tổ yến vi cá mập nhìn như mắt vô cùng, thế là nam chính quân liền nghe lời, mỗi lần đều bảo người làm chuẩn bị một chút cơm hộp. Đương nhiên, vẫn là mỹ vị phong phú dinh dưỡng đầy đủ, không thể nào so sánh với những hộp cơm ở bên ngoài được. Mà loại ăn bám hằng ngày này, Tô Nghiêu tỏ vẻ mình đã tê dại với chuyện này rồi, nên cũng không thèm để ý mà ăn nhiều thêm một chút.

Nữ chính sau khi trải qua chuyện này cũng trở nên an phận, mãi cho đến tận khi bắt đầu lễ hội Halloween.

Phải biết rằng quý tộc trường học thích nhất bày ba cái loại vũ hội này hóa trang kia, có thể thỏa mãn hư vinh trong lòng của các thiếu nam thiếu nữ.

Mà từ khi nam chính Âu Dương Thuấn đến trường học này, kỳ vọng của các cô gái đối với vũ hội được tổ chức này chỉ càng tăng thêm chứ không thể giảm xuống – nhiều người hy vọng Thuấn vương tử điện hạ anh tuấn lãnh khốc có thể bị dung mạo mỹ lệ của mình hấp dẫn, sau đó sẽ sinh ra một câu chuyện ái tình kinh thiên động địa làm cho quỷ thần khiếp sợ cùng với xúc động lòng người!

Mà Halloween, là một cái cơ hội như vậy.

Halloween hằng năm, trường học đều sẽ tổ chức vũ hội hóa trang, sau khi vũ hội kết thúc sẽ chọn ra một người “quái” nhất, được nhận giải thưởng “đệ nhất quái”. Thời điểm lần đầu tiên Tô Nghiêu nghe nói chuyện này, cảm thấy nhất định đây chỉ là trò đùa được bày ra – tại đây mỗi học sinh đều là con của gia đình quý tộc gia giáo nên đối với cái đẹp bọn họ vô cùng chấp nhất, đối với khiêu thẩm mỹ bọn họ soi mói một cách dị thường, bọn họ sẽ tự làm xấu bản thân mình chỉ vì để tranh một cái danh hiệu kỳ quái này sao?

Tô Nghiêu đã đoán đúng, cho nên chuyện phát triển sau đó, vũ hội hóa trang kinh dị trở thành hóa trang đáng yêu. Mọi người ai cũng thay đổi trang phục, nhưng mà là mặc lễ phục công chúa gì đó vương tử gì đó còn đeo thêm một cái mặt nạ nửa mặt cho huyền bí, hay là mặc vài bộ đồ dễ thương rồi vẽ trên mặt vài vệt sáng gì đó, lộ ra một chút đẹp để đáng yêu, còn có chơi trò cosplay, trang phục vũ nữ, kiếm khách, Hán phục, kimono đầy đủ các loại, cái nào đẹp để cái nào tao nhã cái nào nhìn vào đẹp trai thì mặc tất, Tô Nghiêu có cảm giác như đang đi dạo tại lễ hội văn hóa thế giới.

Vốn là Tô Nghiêu muốn đi tìm chỗ nào đó có thể mượn được trang phục hoạt hình phù hợp với cậu một chút – giống như gấu nhỏ mèo nhỏ hay cầm bóng bay trong các khu trò chơi của con nít.

Không thể tìm được đành nhờ nam chính quân giúp đỡ. Cậu tùy tiện tả hình mạo một chút cho nam chính quân biết, cảm thấy với trí tuệ của nam chính quân, nhất định sẽ hiểu. nam chính quân trầm mặc một chút, sau đó tỏ vẻ không thành vấn đề. Thế là Tô Nghiêu ngồi chờ nam chính quân chuẩn bị tốt quần áo cho cậu.

Sau đó, mấy tiếng trước khi vũ hội bắt đầu, cuối cùng Tô Nghiêu cũng lấy được trang phục của cậu.

Áo sơ mi gấn nơ, quần đùi có hai dây móc, giày Martin, đôi tất dài, trang phục hoàn toàn theo phong cách Anh Quốc, đáng để phun tào nhất chính là – tại sao lại có thêm một bộ tai mèo, bao tay mèo còn thêm cả cái đuôi mèo nữa!

Khóe miệng Tô Nghiêu co giật một chút, sau đó liền nghe thấy nam chính quân giục cậu mặc vào nhanh lên.

Tô Nghiêu cắn răng hỏi: “Trang phục trong phim hoạt hình là đây?”

Nam chính quân nhìn thấy bộ dạng của Tô Nghiêu không được hài lòng cjo lắm, có chút nghi hoặc: “Không phải là cậu nói mèo nhỏ gấu nhỏ các loại sao?”

Tô Nghiêu rất muốn nổi khùng: “Tôi nói là trang phục hoạt hình, giống như mèo nhỏ gấu nhỏ!” Thấy bộ dạng của nam chính quân vẫn không hiểu, rõ ràng trực tiếp lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm một tấm ảnh như vậy đưa cho nam chính quân xem.

Nam chính quân xem xong bày ra một bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, rồi tỏ vẻ ngay lập tức: “Nhìn không đẹp gì cả, cậu vẫn nên mặc cái này đi.”

Tô Nghiêu rất muốn nhét nam chính quân vào bộ đồ hoạt hình này.

Cuối cùng Tô Nghiêu vẫn phải mặc bộ trang phục mà nam chính quân chuẩn bị cho cậu, đeo tai mèo, nhét đuôi mèo, còn có thêm móng vuốt của mèo, trên khuôn mặt còn bị chuyên gia trang điểm không biết nam chính quân lôi từ đâu đến vẽ thêm râu mèo, kính mắt cũng bị lấy xuống, hình dáng thay đổi toàn bộ.

Bộ dạng của Tô Nghiêu cảm giác bản thân nhất định là rất đáng xấu hổ

Cậu đi đến trước gương để xem kết quả cuối cùng, sau đó liền ngậy đại.

Tô Nghiêu là biết mình là một đứa con trai khả ái, lúc mới “vào” thân thể này trong lòng còn bị mắc chứng hoa si. Bất quá sau đó đã tạo thành thói quen nên “căn bệnh” này cũng giảm đi rất nhiều.

Mà như bây giờ mặc một bộ hoá trang, so với bộ dạng lười nhác luôn chưa tỉnh ngủ trước kia đáng yêu hơn rất nhiều, “căn bệnh” mà Tô Nghiêu vẫn luôn bị khống chế trong xương lại thừa dịp tỉnh lại, thế là tiếp tục nhìn vào trong gương ngẩn người ra. Tuy rằng trên mặt không lộ ra bất cứ biểu tình gì, nhưng mà trong lòng đã: (////////////////////)

Mà nam chính quân vẫn ôm hai tay đứng ở một bên, nhìn chăm chăm vào Tô Nghiêu, bộ dạng như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hết Chương 9

10. Chương 10: Từ Nhỏ Ba Mẹ Đã Dạy Chúng Ta Không Được Ăn Thức Ăn Do Người Lạ Đưa Cho – Có Uống Cũng Không Được!

Vũ hội nói trắng ra chỉ là một buổi tối ăn đồ ăn, uống đồ uống, tán gẫu chán rồi lại dắt nhau ra khiêu vũ.

Tô Nghiêu chỉ có hứng thú với đám đồ ăn thức uống mà thôi, nói chuyện với nam chính được vài câu lại chui vào góc vật lộn với đám đồ ăn.

Nam chính quân cuối cùng cũng tìm cho cậu một cái mặt nạ – chỉ che mỗi đôi mắt lại, nói là hóa trang thì vẫn còn chưa đủ triệt để.

Tô Nghiêu oán thăm, bản thân anh cũng có thay đổi gì đâu chứ, mặc một bộ lễ phục sau đó còn đeo thêm hai cái răng giả, cos thành Vampire, so với tôi còn chẳng triệt để hơn tý nào.

Sau đó lại bắt đầu cảm thán nam chính quân chuyên chế cường quyền.

Bất quá mang mặt nạ cũng tốt. Tô Nghiêu không biết cái trường này có biết bao nhiêu người không thể khống chế hội chứng cuồng shotacon, đặc biệt là có tình trạng ham muốn biến thái kia, không phải cậu tự luyện, chẳng qua là cảm thấy vẫn có một chút ý thức về sự an toàn của bản thân thì tốt hơn. Đã xem qua một số tiểu thuyết tình cảm, bởi vì nữ chính cũng không thể “Ý thức được” chính mình có bao nhiêu “đẹp”, thế là ngay trên tại vũ hội hỗn loạn này, bị một nhân vật phản diện nào đó chớp lấy rồi định cưỡng... Không đúng, thế nào lại đem bản thân mình ra ví với nữ chính chứ? = =”

[B: trc h cứ nghĩ ẻm hoa si thôi, ai dè là shotacon:v]

Ngược lại, nói chung, làm người điệu thấp một chút vẫn tốt hơn.

Hiện tại, cũng không phải là Tô Nghiêu không còn tính toán với nam chính quân khi hắn không kiểm trang phục hoạt hình cho cậu, nhưng bởi vì cậu chợt nghĩ đến đồng thức ăn này, nếu thật sự mặc bộ đồ đó, thì sao có thể ăn uống vui vẻ được chứ...

Dạ hội được tiến hành cũng coi như là hài hòa, Tô Nghiêu nhìn về phía trung tâm đại sảnh, có rất nhiều người đang khiêu vũ, trong đó có cả nam chính quân.

Đại khái chắc đây là bạn nhảy thứ năm, Tô Nghiêu yên lặng đếm thầm trong lòng, sau đó lại cảm thấy, làm nam chính thực sự quá khổ cực, không thể ngừng khiêu vũ với cái cô gái, đồ ăn thức uống cũng không được đụng vào.

Tô Nghiêu vừa lập đi lập lại động tác nhét thức ăn vào miệng, vừa yên lặng cảm thán, hoàn hảo cậu không xuyên vào thành nam chính.

“Cô gái này, là thiên kim đồng sự trưởng của tập đoàn Thánh Hoa.”

Bên cạnh đột nhiên có một âm thanh truyền đến, dọa Tô Nghiêu nhảy dựng một cái. Tô Nghiêu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người con trai cao hơn cậu nửa cái đầu đang cầm một ly champagne trái cây, mà ánh mắt lại nhìn thẳng về phía hai người đang khiêu vũ ở giữa đại sảnh.

Cảm giác thấy Tô Nghiêu chú ý tới mình, y chậm rãi xoay đầu lại, đôi mắt đối đầu với Tô Nghiêu, nói: “Lần đầu gặp mặt, tôi là Nam Cung Vũ.”

Tô Nghiêu tỉnh táo nhanh chóng nuốt hết đám thức ăn trong miệng xuống, để phòng ngừa giây phút muốn phun tào phun luôn ra ngoài.

...Nam Cung. Vẫn là không nhận được muốn cười to một trận.

Tuy rằng đã sớm biết bạn học cùng lớp của mình, cũng chính là nam 3 có tên gọi là Nam Cung Vũ, nhưng mà khi thấy được “người thật đồ thật”, sau đó từ trong miệng của “người thật đồ thật” này nghiêm trang nói ra cái tên đó, cảm giác vẫn là hết sức buồn cười.

Tô Nghiêu cảm thấy thật may mắn – may mắn là không phải đang uống thứ gì đó, nếu không khẳng định là sẽ bị sặc nước.

Nam Cung Vũ thấy Tô Nghiêu vẫn cứ bày ra bộ dạng ngơ ngác (?), nở nụ cười, nói: “Nhiều năm như vậy, thưởng thức của Âu Dương Thuấn quả nhiên vẫn không thay đổi.”

Tô Nghiêu cảm giác như mình vừa nghe thấy một luồng gian tình.

Sau đó cậu liền nghe thấy Nam Cung Vũ nói: “Yên tâm đi, tôi và anh ta chỉ có quan hệ anh em họ mà thôi.”

...Cậu không phải là đã bị nhầm lẫn thứ gì rồi chứ?

Tô Nghiêu quyết định không thêm để ý đến tên gia hỏa tựa hồ bị mắc chứng vọng tưởng như nữ chính, tiếp tục nhìn chăm chú vào sà kê vũ giữa đại sảnh.

“Chủ tịch tập đoàn Thánh Hoa có ý định muốn kết thông gia với Âu Dương gia, mà con gái của ông ta, cũng chính là đứa con gái đang khiêu vũ với Âu Dương Thuần kia, cũng vô cùng có hảo cảm với hần.” Nam Cung Vũ không ngại Tô Nghiêu hờ hững, tiếp tục lăm bằm lầu bầu đảm nhiệm lời thoại của diễn viên nói với khán giả.

“Cho nên buổi dạ vũ này là một cơ hội tốt để có thể hiểu thêm về nhau hơn.” Nam Cung Vũ nói xong, nhấp một ngụm champagne nhỏ trong ly.

Mà Tô Nghiêu đáp lại y, chỉ có một chữ, nha~.

Nam Cung Vũ thấy bộ dạng của cậu không rung động chút nào, ngược lại hơi kinh ngạc, nói: “Thế nào, cậu không lo lắng?”

“Tôi lo lắng cái gì chứ, ngược lại người Âu Dương thích cũng không phải cô gái kia.”

“Ồ, có tự tin như vậy sao?”

“Hần đã nói người hần thích so với đẹp đẽ thì nói là đáng yêu càng đúng hơn, mà cô gái kia thì đẹp quá mức rồi.”

Nam Cung Vũ nghe xong thì sững sờ, rồi lập tức không nhịn được che miệng nở nụ cười. Nụ cười chừng mười giây mới dừng lại, nói: “Xin lỗi, thực sự không nhịn được.”

Tô Nghiêu cảm thấy cậu chẳng hiểu cái gì hết. Sau đó liền nghe thấy Nam Cung Vũ nói: “Âu Dương nói rất đúng, quả nhiên cậu rất đặc biệt.”

... Thế nào lại có một loại cảm giác muốn NTR. Vòng Mary này thật là loạn mà.

Rất nhanh, bài nhạc khiêu vũ thứ năm đã chấm dứt, nam chính quân tựa hồ dự định nghỉ ngơi một chút, thừa dịp ánh đèn tối lại, trực tiếp đi về phía Tô Nghiêu.

Nam Cung Vũ thấy vậy liền nói một tiếng không quấy rầy, sau đó liền rời đi.

Nam chính quân đến gần, giúp Tô Nghiêu lấy mặt nạ xuống, sau đó hỏi: “Có mệt hay không?”

Tương đối mệt chính là anh thì có ==

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, sau đó đưa đồ ăn trong tay lên, hỏi: “Có muốn ăn hay không?”

Nam chính đang định mở miệng, sau đó tựa hồ nghĩ đến chính mình đang đeo răng giả của Vampire, thế là lắc lắc đầu, chỉ tán gẫu với Tô Nghiêu một chút, nói một thì có thể đi về trước, sau đó liền trở về giữa đại sảnh, không biết lại bị ai đến gần, cùng ai đàm phán.

Tô Nghiêu cảm thấy có chút tử nhợt, bắt đầu yên lặng hết nhìn đông tới nhìn tây. Sau đó vừa nhìn qua, không cẩn thận nhìn vào nữ chính.

Nữ chính một thân trang phục già dặn, mặc một bộ âu phục lại còn dán thêm bộ ria mép, ở bên trong đông đảo mỹ nam mỹ nữ thì cũng xem như là cực kỳ đặc biệt. Tô Nghiêu nghĩ, đại khái chắc cô ta muốn thông qua chòm râu mà được giải thưởng đi. Đang định dời ánh mắt đi qua chỗ khác, lại đột nhiên nhìn thấy, nữ chính không biết từ đâu lấy một viên thuốc hình con nhộng ra, dùng tay mở thân, sau đó đem bột thuốc bên trong rắc vào ly champagne.

Tô Nghiêu:...

Cậu có cảm giác thật giống như mình đã nhìn thấy nữ phụ độc ác làm chuyện xấu xa... Hơn nữa làm ra chuyện như vậy cư nhiên lại không có một chút chột dạ, còn không thêm chú ý đến người chung quanh có nhìn thấy hành vi của mình hay không, đây có phải là quá mức tự tin không nhỉ?

Ai da, hoặc là căn bản không biết cần phải cẩn thận một chút.

Tô Nghiêu nhìn nữ chính lắc lắc ly champagne đã bị hạ thuốc kia, rồi cầm lấy một cái ly trống, chia đôi làm hai phần, sau đó liền đi về phía nam chính quân đang chìm trong đồng người.

Không phải chứ...

Nữ chính cầm một ly champagne đưa cho nam chính, nam chính không nhận, thế nhưng sau khi nữ chính nói mấy câu, hắn liền cầm lấy.

Tô Nghiêu muốn chạy tới nói cho nam chính quân đừng uống, đột nhiên tay lại bị người khác kéo lại.

Tô Nghiêu quay đầu nhìn lại, phát hiện ra là nam 3 Nam Cung Vũ.

“Thả ra.”

“Cậu đi đâu?”

“Không liên quan đến cậu.”

“Âu Dương dặn tôi phải chú ý đến cậu, làm mất rồi tôi không đền nổi đâu.”

“Tôi chính là đi tìm hần.” Tô Nghiêu giãy giụa nhưng không thể thoát được ma trảo của tên này, nhìn nữ chính đang nói chuyện với nam chính, cảm thấy nôn nóng dị thường.

“Bây giờ cậu đi qua không được tốt lắm.” Nam Cung Vũ liếc mắt nhìn nam chính quân đứng bên kia một cái, chậm rãi nói, “Không cảm thấy bầu không khí bên kia rất tốt sao?”

Hiện tại không đi qua, thì bầu không khí bên đó càng! Tốt! Hơn!

Tô Nghiêu xoay đầu lại, trừng mắt liếc Nam Cung Vũ một cái, nói: “Không phải là cậu thích Lam Tuyết Nhi sao? Tại sao lại ngăn cản tôi?”

Có lúc, người đang quỳnh lên sẽ dễ dàng nói nhảm, cũng như hiện tại, Tô Nghiêu bật thốt lên câu nói này.

Nam Cung Vũ trả lại là một khuôn mặt đầy kinh ngạc: “Tôi mà thích loại con gái kia hả? Ai nói cái loại truyện cười này thế?”

Vừa nói ra khỏi miệng Tô Nghiêu liền ý thức được là không đúng, bởi vì nam 3 Nam Cung Vũ thoát nhìn không có một chút hứng thú gì với nữ chính cả, bằng không cũng sẽ không bình tĩnh kéo mình lại, mà là chạy qua phía nam chính quân đánh gãy “cuộc trò chuyện vui vẻ” kia rồi.

“Được rồi, là do tôi nói, cậu mau thả tôi ra.”

“Cư nhiên cậu lại nói xấu tôi như vậy, tôi cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một cách đàng hoàng.”

“Nói! Chuyện! Em! Gái! Cậu!” Tô Nghiêu thừa dịp Nam Cung Vũ không chú ý thả lỏng lực cánh tay mà đập cho y một cước, sau đó liền tránh thoát rồi chạy về hướng nam chính quân. Sau đó liền phát hiện, lúc này, không thấy nam chính và nữ chính đâu nữa, mà nơi bọn họ vừa đứng, trên bàn có đặt hai chiếc ly không, phục vụ đã lại đây muốn lấy chúng đi.

Mẹ nó, rốt cuộc đây là cái chuyện gì?!

Tô Nghiêu chạy ra khỏi đại sảnh vũ hội, tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy. Nam Cung Vũ cũng chạy theo tới, mà Tô Nghiêu không rảnh giải thích cho y.

Chạy nguyên một vòng cũng không thấy người, gọi điện thoại cho hần lại không có người nhận, phải chăng là không mang theo bên người hay là cố ý không muốn nghe, lần đầu tiên Tô Nghiêu có cảm giác giống như mình sắp mất cái gì đó, cứ vô lực lại lo lắng như vậy. Nam Cung Vũ thấy bộ dạng này của cậu, ngược lại cũng không hỏi thêm gì.

Sau khi chạy qua mấy dãy lớp học, cuối cùng trong lòng cũng ôm một tia hi vọng, Tô Nghiêu chạy nhanh về phía văn phòng hội học sinh.

Bất quá khi nhìn thấy căn phòng tối đen không một ánh đèn, Tô Nghiêu nghĩ, quả nhiên vẫn còn chưa lên đó.

Mà cậu vẫn cứ chạy lên lầu, rồi đứng trước cánh cửa văn phòng.

Cửa đóng, Tô Nghiêu đem trán dựa vào trên cửa, hừ khe khẽ. Tóc đã ướt đầm, mồ hôi dọc theo hai má trượt xuống, sau đó tí tách, nhỏ xuống trên mặt đất.

Kỳ thực đây cũng không phải là hướng phát triển nội dung của vở kịch, bất quá cuối cùng nam nữ chính không phải cũng ở cùng một chỗ sao, tìm mình con mẹ nó bị sao vậy. Tô Nghiêu không nhịn được tự giễu bản thân.

Nam 3 Nam Cung Vũ đứng cách đó không xa, nhìn bộ dạng này của Tô Nghiêu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, gương mặt lộ ra vẻ thâm trầm.

Y vừa định tiến lên nói đi thôi, lại nhìn thấy Tô Nghiêu nhẹ nhàng mở cửa ra – Tô Nghiêu giống như nghe thấy bên trong có tiếng động, tựa hồ là một giọng nữ, không thể nghe rõ, nhưng hình như là đang nói chuyện.

Cửa mở hé ra một cái khe, bên trong tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bất quá ngược lại âm thanh lại nghe rất rõ ràng – bên trong quả đúng là nam chính và nữ chính.

Chỉ nghe thấy nữ chính ghen ngào nói: “Âu Dương học trưởng, tại sao anh lại không thể chấp nhận em?”

Nam chính vô cùng lạnh lùng nói: “Cô dùng chuyện của cậu ấy lừa tôi đến đây, chính là để nói điều này?”

Nữ chính thật tâm thông báo, nói: “Em thật sự rất yêu anh mà, Âu Dương Thuấn!”

Nam chính vô cùng tàn nhẫn nói: “Tôi không cần.”

Nữ chính bắt đầu náo loạn: “Nhất định là do anh không biết con gái có chỗ nào tốt nên mới bị cậu ta mê hoặc, nếu như anh biết chỗ tốt của con gái, nhất định sẽ yêu thích!”

Tô Nghiêu nghe đến đó, đã hơi có chút tỉnh táo lại, sau đó nghe thấy mấy từ này – này này, không cảm thấy có chút gay go sao? Nữ chính được đặt ra không phải là thanh thuần đáng yêu sao?

Sau đó Tô Nghiêu liền nghe thấy nữ chính nói: “Em... Trong khoảng thời gian này em đã tự học tập rất nhiều, mặc dù chỉ là lý thuyết, nhưng mà em tin tưởng nhất định em có thể thỏa mãn được Âu Dương học trưởng!”

= = Trời ạ! Tô Nghiêu cảm thấy thế giới quan của bản thân đã bị bể nát be bét. Còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cậu đã nghe thấy một trận huyền oán, tựa hồ như tiếng cỏi quần áo!

Con...mẹ...nó...

“Âu Dương, anh có cảm thấy rất nóng hay không?” Nữ chính nói: “Em đã sắp không thể chịu được nữa rồi, anh cũng không cần kiềm chế...”

Bất quá, âm thanh của nam chính quân tựa hồ vẫn rất bình tĩnh: “Cô tắt đèn, chính là vì muốn làm chuyện này?”

“Em...” Trong giọng nói ngọt ngào của nữ chính mang theo chút kinh hoàng.

“Tôi thích mở đèn hơn.”

“Vây... Vây cũng được...” Bên trong giọng nói của nữ chính đã mang theo hơi thở hỗn hển.

Mẹ nó, cuối cùng là muốn tiến hành “play” cái gì thế! Không phải nói là vườn trường thanh thủy sao? Bây giờ là muốn biến thành R18 R21 sau đó hướng về phía R25 là thế nào?! Tác giả, bà xác định là muốn viết xôi thịt BG hả?! Không sợ bị báo cáo bị khóa bài sao?

Bụp một tiếng, đèn sáng lên. Mỗi người ở đây đều bị đèn sáng đột ngột làm cho mù tạm thời, Tô Nghiêu trốn ở sau cánh cửa mở hé cũng bị ảnh hưởng, chỉ ngoại trừ Nam Cung Vũ vẫn còn trong bóng tối..

Tô Nghiêu híp mắt một cái, có chút hiếu kỳ về tình hình bên trong, muốn nhìn một chút xem nữ chính đã cởi đến mức độ nào rồi, sau đó liền đối mặt với đôi mắt của nam chính quân.

Tô Nghiêu cảm thấy ánh mắt của nam chính quân có chút đáng sợ, giống như một con sói đã bị bỏ đói rất lâu rồi.

Sau đó, đột nhiên Tô Nghiêu cảm thấy có chút quần bách – thật giống như là làm người xấu phá hư chuyện tốt của người ta, mà còn làm rất nhiều lần rồi.

Tô Nghiêu nghĩ, nếu không thì rút lui đi, tác hợp cho bọn họ đi, bọn họ cũng không dễ dàng gì, vốn là nên sớm cùng nhau ở một chỗ. Thế nhưng đôi chân hoàn toàn bất động, cậu đối đầu với ánh mắt của nam chính quân, tựa hồ như muốn nam chính quân mở miệng giữ cậu lại – trong mắt mang theo vài tia lấy lòng cùng oan ức.

“Thuần...?” Nữ chính rất đúng lúc hô một tiếng đánh gãy tầm mắt của hai người.

Tô Nghiêu: “= = mới chưa được bao lâu đã thăng cấp lên xưng hô thân mật như vậy rồi...”

Tô Nghiêu lại ló đầu vào xem, lại bị nam chính quân đi trước một bước chặn lại, sau đó cậu nghe thấy nam chính quân nói: “Có người đến đón tôi, tạm biệt.”

Nói xong cũng kéo cửa ra đi ra, không thèm quan tâm nữ chính đứng ở một bên tan nát cõi lòng bi thương mà hét to, để Tô Nghiêu đuổi tới, sau đó rời đi.

Lúc đi ngang qua Nam Cung Vũ vẫn luôn đứng bên cạnh vây xem, nam chính quân nói: “Cậu lưu lại xử lý chuyện này.”

Nam Cung Vũ: “...”

Tô Nghiêu đi theo phía sau hắn, nhìn y phục của hắn không chút rối loạn vẫn chỉnh tề như trước, tâm tình đột nhiên tốt lên.

Cậu đi lên phía trước, hỏi: “Thứ cô ta bỏ vào trong rượu, không phải là thuốc...kích dục đó chứ?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy cô ta không sao chứ?”

“Không chết được.”

“Có phải anh cũng đã uống ly champagne mà cô ta đã đưa cho không?”

“Ừm.”

“Vậy anh...?”

“Tô Nghiêu.” Nam chính quân Tô Nghiêu tên.

“Hả?”

“Có phải là cậu lo lắng cho tôi không?”

“... Ừm.”

“Vậy là đủ rồi.”

“ ... ”

Nam chính quân đi có chút nhanh, Tô Nghiêu vừa đi vừa chạy mới có thể đuổi kịp. Cậu nhìn thấy tay nam chính quân thả ở bên người, đột nhiên rất muốn vươn tay ra nắm. Mà cậu, quả thật cũng làm như vậy.

Thật là nóng. Tô Nghiêu nghĩ, quả nhiên vẫn có ảnh hưởng đi.

Mà điều làm cho Tô Nghiêu cảm thấy kỳ quái là, nam chính quân cứ để im cho cậu nắm như vậy, mà cũng không thềm nắm lại.

Đột nhiên, cậu lại có cảm giác thật khó chịu.

Hết Chương 10.

11. Chương 11: Hiệu Ứng Bướm Bướm Vô Cùng Đáng Sợ – Có Người Nói Lố Xoáy Được Sinh Ra Từ Đó

Nam chính quân cũng không quay lại nơi tổ chức vũ hội, mà là trở về phòng ngủ.

– Dựa vào trạng thái hiện tại của hắn mà quay lại vũ hội thì không khác gì tự đi tìm đường chết.

Tô Nghiêu dĩ nhiên cũng đi theo về phòng ngủ.

Dọc theo đường đi phía trước, phải chăng là cảnh tối lửa tắt đèn, phải chăng tia sáng rất yếu, nói chung là không thấy rõ những chi tiết nhỏ, bây giờ trở về phòng ngủ, vừa mở đèn lên, Tô Nghiêu lập tức chú ý đến sắc mặt không bình thường của nam chính quân – đều là mồ hôi, hơn nữa rất “hot”.

“Không có... chuyện gì chứ?” Tô Nghiêu cảm thấy vấn đề của nam chính quân vô cùng lớn.

“Á, môi...” Tô Nghiêu chú ý tới bờ môi của nam chính quân cơ hồ đã bị cắn nát, không tự chủ được liền giơ tay ra chạm vào.

Nam chính quân thoáng hé miệng ra, đem ngón tay của Tô Nghiêu ngậm vào trong miệng.

Tô Nghiêu cảm thấy được một trận buồn nôn.

Sau đó cậu cảm thấy có thứ gì đó đâm đâm vào ngón tay của mình, lúc này mới nhớ tới, nam chính quân cos Vampire? Vết thương trên môi chắc là do răng giả tạo ra rồi.

Tô Nghiêu liền chen thêm một đầu ngón tay vào, dự định đem thứ đồ chơi kia lấy xuống.

Thế nhưng ngón tay lại bị cắn, Âu Dương Thuấn còn liếm ngón tay cậu một chút. Tô Nghiêu sợ đến mức vội vàng rút ngón tay ra ngoài.

Tô Nghiêu tùy tiện lau lau ngón tay lên trên bộ đồ, sau đó vừa ngẩng đầu, liền đối đầu với tầm mắt của nam chính quân.

Vô cùng đáng sợ, phảng phất như muốn nuốt chửng người khác vào bụng.

So với lúc này ở văn phòng hội học sinh còn đáng sợ hơn.

Tô Nghiêu không tự chủ được lùi về sau một bước, cậu có chút bị hù cho hoảng sợ, bởi vì nam chính quân trước mặt chợt trở nên vô cùng xa lạ.

Thứ thuốc kia sẽ không làm cho người ta mất đi lý trí đấy chứ? Tô Nghiêu đột nhiên nghĩ đến.

“Tôi hối hận vì đã để cho em đi theo trở về rồi.” Vai nam chính đột nhiên nói như vậy, âm thanh trước sau như một vẫn rất bình tĩnh, thế nhưng tại sao lại có cảm giác như khí tức bất ổn thế nhỉ?

Tô Nghiêu muốn hỏi ý gì, thế nhưng còn chưa kịp nói ra “cái gì”, nam chính quân đã đẩy cậu đặt lên tường, đối với cái miệng của cậu, hôn lên một cái.

Phản ứng đầu tiên của Tô Nghiêu là, cần phải tháo hai cái răng nanh giả của hắn xuống, bị cắn thật là đau...

Rất nhanh, đôi môi của Tô Nghiêu đã bị mở ra. Âu Dương Thuấn hôn rất kịch liệt, cũng giống như ánh mắt của hắn, đối bụng đến mức có thể nuốt chửng toàn bộ xương cốt của người khác.

Tô Nghiêu bị ép cùng hắn môi lưỡi quấn quýt, hai tay không tự chủ được liền tóm lấy quần áo của đối phương, nắm rất chặt chẽ, tựa hồ như chỉ cần buông lỏng một chút là sẽ bị chìm xuống đấy.

Vừa bắt đầu, Tô Nghiêu vẫn còn đang suy tư về vấn đề giới tính của song phương rồi lại vấn đề trình tiết của bản thân tiếp theo đó là vấn đề khởi nguyên của thế giới này, nhưng sau đó, theo đường khí càng ngày càng thiếu hụt, cậu càng ngày càng không thể suy nghĩ thêm được nữa, đại não từ từ trở nên trống rỗng,

điều cuối cùng nghĩ đến là – tại sao nụ hôn đầu của mình lại kịch liệt như vậy?...

Nhiệt độ cơ thể của nam chính quân rất cao, loại nóng rực này tựa hồ giống như là bệnh truyền nhiễm – Tô Nghiêu cũng có cảm giác mình càng ngày càng nóng, hơn nữa nhiệt tim đập trở nên rất nhanh, nhanh đến mức khiến người ta lo lắng chỉ cần có người đột ngột đập vào thì nó sẽ ngừng hẳn.

Chưa bao giờ nghe nhịp tim đập của mình rõ ràng như thế... Ồ, không đúng, còn có một nhịp tim đập nữa. Chà chà, hình như là của hắn...

Tô Nghiêu dần dần buông lỏng thân thể, không tự kìm hãm được mà phát ra tiếng kêu rên; miệng bị ép mở ra rất lớn, đầu lưỡi lại bị rút vào bên trong không thể thoát ra. Âu Dương Thuấn chủ động xuất kích, đảo qua hàm răng của cậu, rồi quấn lấy đầu lưỡi của cậu...

Sau đó cuối cùng cũng đình chỉ, hai người tách ra, Tô Nghiêu cuối cùng cũng được tiếp xúc với không khí, giống như người vừa mới chạy xong một cự ly dài há miệng không ngừng hô hấp, khước miệng chảy xuống nước bọt cùng với đôi má hồng quá mức bình thường, có vẻ dâm mỹ tình dục như vậy, khiến cho người ta rất muốn được tiếp tục, đem cậu làm hỏng.

Âu Dương Thuấn cúi đầu, nhẹ nhàng đụng lên khước miệng Tô Nghiêu một cái, sau đó một đường hướng xuống phía dưới, liếm qua cằm, đi tới giữa cổ, sau đó thật sự giống như muốn ăn vào bụng, cắn. Tô Nghiêu đau đến mức kêu lên một tiếng.

Nam chính quân giống như vừa mới tỉnh khỏi giấc chiêm bao, ngừng lại, đầu cứ để như vậy mà gối lên bả vai Tô Nghiêu, hắn nói: “Xin lỗi, đã thất thố.”

Tô Nghiêu không nói gì, nam chính quân chỉ nghe thấy tiếng hít thở của cậu.

Hắn ngồi dậy ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt của Tô Nghiêu. Ánh mắt của Tô Nghiêu yên tĩnh đến đáng sợ.

Tô Nghiêu nói: “Kỳ thực là anh hối hận theo tôi trở về phòng thì đúng hơn.”

Nam chính quân lắc lắc đầu, rồi lại nói một câu xin lỗi. Sau đó hắn giúp Tô Nghiêu lau khước miệng vẫn còn chút nước, xoay người đi vào buồng tắm, không lâu lắm, đã nghe thấy tiếng nước ào ào từ bên trong truyền ra.

Tô Nghiêu dựa vào trên tường, tay phải sờ lên nơi nam chính quân vừa mới chạm vào, sau đó theo vách tường, chậm rãi trượt xuống, ngồi bệt trên đất.

Tim vẫn đập thật nhanh, chưa trở lại bình thường. Tại sao lúc này không trực tiếp đánh hắn một cái chứ? Thậm chí còn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không sao cả...

... Kỳ thực là mình bị bệnh đi – bị hấn lây bệnh.

Âu Dương Thuấn ở trong phòng tắm ngâm ngốc khoảng chừng gần hai tiếng đồng hồ mới chịu lết ra ngoài.

Ngâm nước lạnh hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng áp chế được được tính.

Thời điểm Âu Dương Thuấn từ phòng tắm đi ra, phát hiện Tô Nghiêu đã bò vào ổ chăn ngủ. Chỉ là cái ổ kia không giống như lúc bình thường, đặc biệt là cái đầu cũng rút vào trong.

Âu Dương Thuấn suy nghĩ một chút, vẫn đi tới, vỗ vỗ Tô Nghiêu. Hấn biết Tô Nghiêu vẫn còn chưa ngủ.

Tô Nghiêu từ trong ổ chăn nhô đầu ra, bởi vì độ sáng bị biến đổi, nên đôi mắt híp lại, có chút mê ly, ánh mắt của Âu Dương Thuấn chợt tối sầm.

Hấn nói: “Tắm xong rồi ngủ tiếp, còn có những vết trên mặt mũi cũng phải lau cho sạch.”

Lúc này Tô Nghiêu mới cảm thấy toàn thân dinh dính – bởi vì lúc trước đi tìm người, ra một thân mồ hôi, trên mặt đại khái cũng bởi vì thế mà nhòe nhoẹt đi.

Tô Nghiêu ồ một tiếng, rồi xuống giường đi vào phòng tắm. Trong lúc đó quay lại liếc mắt nhìn nam chính một cái, cậu luôn có cảm giác mình sẽ bị lúng tung. Mà trên thực tế, đúng là mình rất lúng túng.

Tô Nghiêu tiến vào phòng tắm, phát hiện bên trong không có một tia ẩm áp.

... Vừa nay, sẽ không phải là tắm nước lạnh đó chứ? Tô Nghiêu đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh đến mức nổi cả da gà.

Thoáng dùng mũi ngửi ngửi một cái, trong không khí không nghe thấy mùi vị gì mập mờ. Tô Nghiêu đột nhiên có chút hắc tuyến – không tự mình giải quyết, mà xối nước lạnh để giải thuốc, bộ không sợ bị cảm lạnh sao?...

Tô Nghiêu đổ đầy nước nóng vào trong bồn tắm, bước vào ngâm toàn thân, sờ soạng môi mình một chút, cảm giác, vẫn có chút tê dại.

...

Mấy ngày sau đó, giữa hai người giống như lâm vào chiến tranh lạnh, hồ động còn lâu mới có thể được như trước đây.

Hoặc là nói, là Tô Nghiêu đơn phương tách khỏi nam chính quân.

Thời gian cố định mỗi ngày, cậu vẫn chạy đến phòng hội sinh ăn cơm ngủ trưa, phẳng phất như đang làm bộ không thay đổi cái gì cả, hết lòng tuân thủ cam kết đã đặt ra. Chỉ là, ít tiếp xúc với nam chính quân hơn rất nhiều. Tuy rằng, vốn hai người tụ lại cũng không nói với nhau được bao nhiêu.

Mà nam chính quân cũng rất phối hợp, không nói gì thêm. Chỉ là vẫn cứ giống như trước đây, nhắc cậu mười giờ đi ngủ, sáng sớm sáu giờ lại gọi cậu rời giường, buổi trưa sẽ chuẩn bị cơm nước kỹ càng ở văn phòng chờ cậu, ghế salon vẫn là nơi ngủ trưa riêng của cậu...

Tô Nghiêu cảm thấy, chuyện này quả thật là mình đơn phương tùy hứng giận dỗi, làm đến mức giống như một cô gái nổi tính tình muốn trêu chọc đùa giỡn bạn trai, mà nam chính quân vẫn cứ làm một người con trai tốt luôn bao dung cho mình...Con mẹ nó, ví dụ cái khi gì thế này.

Thế nhưng rõ ràng nguyên nhân xuất phát từ hấn mà.

Trước đây, cho dù hai người không nói chuyện, bầu không khí cũng rất thoải mái, sẽ không cảm thấy lúng túng; mà hiện tại, Tô Nghiêu cảm thấy nếu như không nói lời nào, bầu không khí sẽ trở nên ngưng trệ, cậu thật sự muốn hấn nói gì đó...Bởi vì cậu không muốn chủ động mở miệng.

Thế là cứ như vậy mà chiến tranh lạnh mấy ngày, lạnh đến mức vết cắn của nam chính quân trên cổ Tô Nghiêu đã biến mất, mà “chiến tranh” của bọn họ vẫn còn chưa kết thúc.

Đến nỗi kẻ cầm đầu tạo thành những thứ này, nữ chính Lam Tuyết Nhi, tựa hồ bởi vì sắc dụ không thành công, bị đả kích vô cùng triệt để, nên sau đó, cơ hồ lâm vào trạng thái mai danh ẩn tích. Chỉ đến khi có bảng xếp hạng thành tích thi thì Tô Nghiêu mới thấy được cô, nói đúng hơn là chỉ thấy tên cùng thứ tự của cô – kết quả thi chỉ đứng thứ hai mươi chín. Bất quá cũng chỉ là lúc đó vô tình liếc thấy mà thôi, hiện tại cậu không có dư thừa sức lực tâm tư để nghĩ đến quan hệ của nam nữ chính phát triển thế nào, cậu đang nghĩ, đến cuối cùng là làm thế nào mới có thể giảm bớt bầu không khí kỳ quái này đây?

Muốn trở lại như lúc ban đầu chắc có lẽ là không thể được.

Có lẽ là vì cái loại không khí gọi là ảm áp kia biến mất, cư nhiên Tô Nghiêu cảm thấy có chút tịch mịch.

Mà loại cô quạnh này được biểu hiện trực tiếp nhất, nằm mơ.

Những giấc mơ về đời trước trước đây lâu lâu mới mơ thấy một lần, mà hiện tại lại rất nhiều, cơ hồ là mỗi buổi tối đều sẽ mơ thấy. Nội dung trong mơ vẫn cứ tẻ nhạt như vậy, các loại việc vặt, vừa tỉnh liền quên mất kia, thế nhưng những việc vặt này lại mang đến cảm giác khó chịu không thể tiêu tan. Nhiều lần Tô Nghiêu từ trong mơ tỉnh lại, cũng bởi vì cảm giác nôn nóng trống vắng lại phiền muộn kia mà không thể ngủ tiếp được. Bức bách chính mình đi ngủ lại càng ngày càng mất ngủ, sau đó buổi sáng liền trở nên âm trầm.

Nam chính quân tựa hồ cũng phát hiện gần đây tinh thần của cậu không được tốt lắm, hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì, lại chỉ nhận được cái lắc đầu.

Hay là thật sự có chút bận tâm, một ngày nào đó vào lúc ăn trưa, nam chính quân nói: “Chuyện đêm hôm đó, hiện tại tôi chính thức xin lỗi cậu.”

Tô Nghiêu đầu tiên là sửng sốt một chút, không kịp phản ứng lại đó là buổi tối nào, rồi ngay lập tức nghĩ đến đêm Halloween hôm đó, rồi cái chuyện ngoài ý muốn kia, thế là lắc đầu một cái, nói: “Không có gì, tôi cũng không tức giận.”

Nam chính quân thấy bộ dạng của cậu không có chút miễn cưỡng nào, nói: “Vậy tiếp tục ăn cơm đi.”

Tô Nghiêu gật gật đầu, mà vẫn cứ ở trạng thái như vậy, mệt mỏi, không thấy ngon miệng, không có tinh thần.

Nam chính quân thả đôi đũa trong tay xuống, đứng lên đi tới bên cạnh Tô Nghiêu, nhẹ nhàng ôm Tô Nghiêu ấn vào lồng ngực của mình. Tô Nghiêu cứ ngồi như vậy, dựa vào trên người hắn.

Nam chính quân nói: “Không muốn ăn thì không cần ăn nữa.”

Tô Nghiêu gật gật đầu, sau đó cà cà vào nam chính quân bị cậu dựa vào eo, nói: “Anh để tôi dựa vào một chút.” Trên người nam chính quân rất thoải mái, dựa vào sẽ không muốn dời đi.

Nam chính quân không nói gì thêm, cứ như vậy ngồi im cho cậu dựa vào. Mãi đến tận, Tô Nghiêu nằm ngủ. Hắn vuốt ve tóc Tô Nghiêu một chút, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Tô Nghiêu, đặt vào ghế salon; hắn tháo kính mắt của Tô Nghiêu xuống rồi đặt sang bên, nhìn chăm chú vài giây, sau đó lại lấy điện thoại di động của Tô Nghiêu ra, đóng đồng hồ báo thức, tắt máy; cúi người, khẽ hôn lên trán một cái, đứng lên kéo rèm cửa sổ, rồi trở lại bàn làm việc của mình...

Có lúc muốn hòa hoãn một mối quan hệ không cần bất cứ ngôn ngữ gì, một động tác một hành vi, e rằng cũng có thể đánh vỡ cục diện bế tắc lúc trước.

Sau ngày hôm đó, quan hệ của Tô Nghiêu và nam chính quân tựa hồ lại trở về từ trước như vậy, “Thoải mái”, “Tự tại”, mà tựa hồ lại như có thứ gì đó không đúng lắm.

– Tại sao tên kia lại có một ít động tác mập mờ như thế nhỉ? Lẽ nào đối với người nào khác cũng là như thế này?

Thế nhưng vừa nghĩ tới thuộc tính của hắn, nhất thời liền bỏ đi ý nghĩ này.

Tô Nghiêu sờ sờ vết tích đã sớm mất tích trên cổ, nhớ lại chuyện đêm hôm đó, khe khẽ thở dài.

Lẽ nào thật sự...

Suy nghĩ lại một chút sự tình đã phát sinh sau khi xuyên qua, nở nụ cười, cũng thật là, hiệu ứng bướm sao?

...

Hết Chương 11.

12. Chương 12: Bệnh Gay Thật Sự Sẽ Truyền Nhiễm – Bằng Không Thăng Nam Thế Nào Lại Bị Bể Cong Mất Rồi

Tô Nghiêu mở mắt ra, ngây ngốc chốc lát, quay đầu, đập vào mắt là gò má nhìn không rõ lắm của nam chính quân đang chìm trong bóng tối.

Cậu ngồi dậy, quay đầu nhìn về một phía khác. Bởi vì lúc trước đi ngủ không có kéo rèm cửa sổ này, bây giờ nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đã nhìn thấy bầu trời đầy sao đêm.

Ngày mai nhất định sẽ rất nắng, Tô Nghiêu nghĩ. Cậu co hai chân lên, ôm lấy, tựa đầu lên đầu gối, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, tiếp tục ngẩn người.

Vừa rồi cậu nằm mơ. Trước sau như một, là giấc mơ về đời trước. Cậu mơ thấy, ba ba chết rồi, nhưng mà mình lại không có cách nào để đi về nhà, nhìn mặt ba ba một lần cuối cùng.

Tô Nghiêu thở ra một hơi, xuyên qua đã lâu, có lúc cảm giác như những kí ức kiếp trước trước khi xuyên qua chỉ là một giấc mơ, e rằng bản thân đã đạt tới một chứng ảo tưởng nào đó, bị bệnh mà thôi.

Chỉ là trong lòng, vẫn thấy hết sức khó chịu, vô lực còn có bi thương, trống vắng còn có phiền muộn... Suy nghĩ một chút về cuộc sống hiện tại, làm từng bước, lại không có bao nhiêu lòng tin, có lúc cảm thấy, hết thấy đều cách mình thật xa, chính mình chỉ là một khán giả, một độc giả.

“Ngủ không được?” Bên tai đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc, là nam chính quân.

Tựa hồ loại đối thoại này đã từng được thực hiện vào lúc nào đó. Tô Nghiêu có chút không nghĩ ra.

“Thấy ác mộng?”

“Không phải.” Tô Nghiêu lắc lắc đầu.

Sau đó cậu nghe thấy âm thanh quần áo ma sát, tiếp theo bị nhét vào một cái ôm. Hay là bởi vì mới từ trong chăn bò ra, hay là bởi vì thể chất của cơ thể, mà trước sau vẫn ấm áp như vậy.

Nam chính quân nói: “Trên người cậu sao lại lạnh như thế này?”

Tô Nghiêu lại lắc đầu, cũng không biết là muốn biểu đạt dừng để ý hay muốn nói là không lạnh nữa.

Tô Nghiêu chậm rãi giơ tay lên, tựa hồ do dự một chút, sau đó ôm lấy eo nam chính quân.

Tô Nghiêu nói: “Âu Dương.”

“Ừm.”

“Có phải là...anh thích tôi?”

Bụp một tiếng, tựa như màng bọc nào đó đã bị đâm thủng.

Yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

Một lúc lâu, nam chính quân nói: “Ừm.”

Sau đó là một dãy im lặng thật dài. Tô Nghiêu tựa hồ như đang nằm ngủ.

Nam chính quân nhẹ nhàng tách Tô Nghiêu trên người mình ra, từ từ nhét vào ổ chăn, vén tóc mái trên trán cậu lên, nhìn chăm chú vài giây, cúi đầu, khẽ hôn một cái lên trán. Sau đó đứng dậy, dự định quay về giường của mình. (wtf...đi phản lực từ hội học sinh về ký túc xá à $\Sigma(\circ \quad \circ |||)$)

Sau đó, tay bị kéo lại.

Nam chính quân quay đầu, đối mặt với đôi mắt chìm trong bóng tối của Tô Nghiêu, đôi mắt của Tô Nghiêu mở hơi lớn, thoạt nhìn như không có một chút buồn ngủ nào.

Tô Nghiêu nói: “Cùng với tôi...ngủ đi.”

Nam chính quân không nói gì cũng không có chút động tác nào, cứ như vậy mà cùng Tô Nghiêu nhìn nhau khoảng chừng mười giây, cuối cùng quay người sang, nhắc ổ chăn của Tô Nghiêu, chui vào.

Giường là giường đơn, hai người ngủ thực sự hơi nhỏ. Nam chính quân ôm Tô Nghiêu vào trong ngực, để

cho cậu gối lên trên cánh tay của mình, vỗ vỗ lưng cậu, nói: “Ngủ đi.”

Tô Nghiêu cà cà vào vai hắn, nói: “Lại hôn chúc ngủ ngon một cái đi.”

Tiếp theo cái trán của Tô Nghiêu lại được hôn một cái.

Sau đó chính là, một đêm ngon giấc.

Sau ngày hôm đó tựa hồ có gì đó bất đồng, chỉ là bầu không khí thay đổi, chỉ là, hai người càng thêm thân mật hơn một ít.

Có lẽ là bởi vì Tô Nghiêu còn chưa trả lời, nam chính quân cũng không làm quá nhiều chuyện riêng tư, chỉ là thỉnh thoảng sẽ hôn một cái lên trán, hai má hay tóc của Tô Nghiêu, sẽ không lo lắng mà đem người ôm vào trong lồng ngực, tần suất xoa mặt và tóc cầm tay nhỏ cũng cao hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cũng có thể là cảm thấy lần cưỡng hôn kia đã dọa Tô Nghiêu sợ, nên từ đó cũng không hôn môi Tô Nghiêu dù chỉ một lần.

Tô Nghiêu đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng – hơi hơi, ngứa thớ quá mức.

Có lẽ là ỷ vào nam chính quân thích mình, có lúc Tô Nghiêu chợt bắt đầu “tùy hứng”, bắt đầu “ngịch ngợm”.

Tỷ như lúc ăn cơm, sẽ gấp mắt món ăn trong hộp của nam chính quân, trả lễ lại, cậu sẽ gấp món ăn mình không thích đưa cho nam chính. Nam chính cũng không có dị nghị gì quá lớn, ăn hết, tuy rằng trước đó, luôn nói một câu: “Không được kén ăn.”

Hay tỷ như, một ngày nào đó cuối tuần, Tô Nghiêu chơi máy vi tính chơi đến quá giờ ngủ, mà bởi vì vẫn còn muốn chơi, cho nên liền kéo dài chưa chịu đi ngủ, nam chính quân giục mấy lần, cậu đều qua loa cho có, lúc nào cũng nói đợi thêm mấy phút. Thế là nam chính quân trực tiếp ôm người đi.

Hay như lần Tô Nghiêu dự định pha hồng trà cho nam chính quân, nảy sinh ý nghĩ bất chợt muốn thử làm trà sữa một chút, thế là liền bỏ thêm chút sữa bò cùng với đường vào ly, suy nghĩ một chút lại cảm thấy trà sữa vị socola cũng không tồi, thế là lại thả thêm mấy cục socola đắng vào. Nam chính quân đang cầm tư liệu nên không để ý đến chất lỏng có màu sắc quái dị ở trong cái ly, bưng lên uống một ngụm, suýt chút nữa bị sặc ngọt mà chết, Tô Nghiêu cuối cùng nghĩ ra: “Á, xin lỗi, quên mất anh không thích ngọt...” Một bộ áy náy đầy thuần lương, nam chính quân cũng không thể mở miệng trách cứ. Bất quá trên thực tế cũng không biết là hắn muốn nói cái gì.

...

Những điều như thế, nói chung đây chính là #hệ_liệt_không_phải_là_cậu_ỷ_vào_tôi_thích_cậu_sao#, chỉ có điều kỳ thực nam chính quân cũng có chút vui vẻ mà chịu đựng, thật giống như một tên máu M vậy.

Mà có lúc nam chính quân sẽ làm ra một ít động tác nhỏ, cũng dọa cho Tô Nghiêu giật nảy cả người.

Tỷ như có một hai lần, trên mặt Tô Nghiêu dính hạt cơm, nam chính quân vươn tay lấy xuống, rồi trực tiếp bỏ vào miệng ăn hết.

Hay như có lần Tô Nghiêu đang uống một bịch sữa bò, nam chính quân lại gần, ném chút sữa ngay trên tay của cậu.

Có một chút cảm giác xấu hổ, bất quá khi mà chuyện người ta không hề tự giác, Tô Nghiêu cũng không phải rất để ý khi bị hôn môi gián tiếp, cho nên cũng mặc kệ.

Tô Nghiêu thậm chí còn cảm thấy, nam chính là một tên muộn tao ẩn tính, muốn ăn đậu phụ chiếm cái tiện nghi đều làm nhiều trò như vậy. Lần trước nam chính quân bỏ mặc những lời truyền bá đàm tiếu xung quanh kia, chắc là bởi vì nghe nhiều câu nói “Âu Dương Thuần với Tô Nghiêu là một đôi” đi.

Mà cái cảm giác này, phảng phất như là đang nói chuyện yêu đương.

Đúng vậy, chúng ta đang nói chuyện yêu đương. Đại khái là hạnh phúc khá giống như đang nằm mơ, Tô Nghiêu cũng có chút không thể xác định được mà thầm nghĩ.

Buổi tối lúc đi ngủ, Tô Nghiêu bắt đầu xoắn xuýt có nên ngủ cùng một giường hay không - ngủ cùng một giường hình như tiến triển quá nhanh rồi, hơn nữa bản thân lại chủ động chui vào ổ chăn của hắn có phải là...quá phạm quá hay không? Mà khi mình nằm ngủ trên giường của mình hắn lại không đến chui vào ổ chăn, thì đột nhiên lại có một chút thất vọng nho nhỏ – cái ôm của nam chính quân thật sự rất là thoải mái.

Thế là Tô Nghiêu liền xoắn xoắn xuýt xuýt mãi đến tận đến lúc đi ngủ. Sau đó cậu nghe thấy nam chính quân nói: “Lại đây.”

Cậu rất nghe lời mà lẩn qua, nam chính quân trực tiếp kéo cậu lên giường, để cho cậu nằm yên ổn xong, ôm lấy cậu ngủ. Tất cả xoắn xuýt lúc trước đều không công.

Tựa hồ như vậy cũng không tồi. Lúc gần chìm vào giấc ngủ Tô Nghiêu liền nghĩ như vậy.

Có lúc để dưỡng thành một thói quen chỉ cần bốn, năm ngày, cũng giống như lúc trước Tô Nghiêu bị nam chính quân lừa gạt đến văn phòng hội học sinh ăn cơm, hiện tại Tô Nghiêu đã dưỡng thành thói quen ngủ chung với nam chính.

Bọn họ một chút cũng không có cảm thấy tình khiết che kín chắn bông mà ngủ như thế là có gì sai, thật xin lỗi giường chiếu, xin lỗi chăn mền, xin lỗi đọc giả ().

Đã chính thức tiến vào cuối mùa thu, mùa đông cũng sẽ nhanh chóng mà đến, khí trời cũng trở nên càng ngày càng lạnh.

Nhưng đối với Tô Nghiêu mà nói, mùa đông giá rét của hiện tại, đều đã biến thành mùa xuân.

Lúc trước cậu phát hiện một tệp tin tư liệu bí mật của nam chính quân, tên tệp tin rất phổ thông, gọi là “tư liệu mật mới lập”, nhưng mà bởi thì gấp thêm chữ “mật” bỏ vào, nên mới kích thích trí tò mò của người khác.

Tô Nghiêu cảm thấy rất khả nghi, có chút tà ác nghĩ rằng bên trong có phải chứa hình ảnh xxx hay av hay không, nên dùng mấy mật mã thường gặp đi mở thử.

Vừa bắt đầu rất không sáng tạo mà dùng tổ hợp ngày sinh của nam chính quân ghép với họ kép của nam chính quân rồi lại thêm năm sinh vào cuối cùng là tên của hắn, sau đó tự luyến một chút, dùng tổ hợp sinh nhật của sinh ghép với tên họ của mình cộng thêm sinh nhật và tên họ của nam chính quân, kết quả vẫn cứ không mở ra, thế là cuối cùng tự giận mình, quyết định nhập “123456”... Tệp tin đã mở!

Tô Nghiêu: = =

Nói không chừng tệp tin đó mà dùng mật khẩu là sinh nhật hay tên của mình lại khiến tim của bản thân đập nhanh hơn?!

Tô Nghiêu bấm vào tệp tin mật, sau đó đã bị kinh sợ – bên trong toàn bộ đều là hình ảnh của mình.

Những bức ảnh đều là được chụp trộm, thế nhưng kỹ thuật rất tốt, chụp rất dễ xem, Tô Nghiêu cảm giác như hội chứng cuồng shota bị khống chế trong xương tủy thừa cơ hội mà bắt đầu rục rịch, đặc biệt là có vài tấm chụp cận mặt, còn có đêm hóa trang Halloween đầy hiệu lằm đó.

Những bức ảnh chụp sớm có muộn có, Tô Nghiêu nhìn vào thứ tự sắp xếp, phát hiện sớm nhất chính là vào đầu tháng tư năm nay.

...Hình như lúc đó mình mới xuyên qua không lâu thì phải?

Tô Nghiêu hơi xúc động, không trách sau đó nam chính quân cùng mình gặp nhau nhiều như vậy, không trách nữ chính và hắn vẫn luôn xa lạ, thì ra sớm như vậy đã...

Đột nhiên cảm giác có chút vi diệu – bị coi trộm như vậy lâu, quả thực là chuyên nghiệp cấp STK*.

*STK: chụp là trúng.

Thế nhưng khi biết mình bị quan sát rất lâu rồi, đột nhiên cảm thấy có chút... Tô Nghiêu rất không muốn dùng những từ đầy tính thiếu nữ như “cảm động” với “ngượng ngùng” để hình dung →__→.

Sau đó, loại hành vi tự tiện dò xét máy tính riêng tư của người khác của cậu đã bị nam chính quân phát hiện.

Nam chính quân không nói gì cả, chỉ là tắt tệp tin mật kia đi.

Tô Nghiêu nhìn mặt nam chính quân, bởi vì vừa rồi bị bắt quả tang nên nhịp tim đang đập rất nhanh cũng dần bình thường trở lại, thấy nam chính quân cũng không tỏ vẻ quá nhiều, Tô Nghiêu đột nhiên nghĩ thầm, không phải là, xấu hổ đó chứ.

Tô Nghiêu nhin không được cười lên.

Nam chính quân bắt đắ dĩ thở dài, nói, đi ngủ thôi.

Tô Nghiêu đột nhiên nổi lên tâm tư muốn trêu chọc hấn một chút, hỏi: “Anh sớm đã thích tôi rồi sao?”

Nam chính quân dựa thân lên trên bàn, Tô Nghiêu cũng ngồi ở trên ghế, sau đó bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, Tô Nghiêu nghĩ, trước đây thế nào lại không phát hiện đôi mắt của nam chính quân lại đen như vậy? Đen như muốn nhấn chìm người khác.

Độ cong khéo miệng của Tô Nghiêu đang nhếch lên từ từ hạ xuống, hai người dựa vào càng lúc càng gần, gần sát, có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Tô Nghiêu chớp mắt mấy cái, cuối cùng vẫn là nhắm lại, đột nhiên cảm thấy hơi sốt sáng.

Sau đó nghe thấy nam chính quân nói: “Ngủ đi.”

Tô Nghiêu mở mắt ra, đập vào mắt là thân ảnh đã đi xa của nam chính quân.

...

Có một loại, cảm giác như bị đùa giỡn.

Thế là tối hôm đó, lúc Tô Nghiêu vùi vào trong lồng ngực nam chính ngủ, cảm thấy đặc biệt xấu hổ, bình thường dưới cái nhìn của hấn, đặc biệt là lúc ôm eo, ôn trấn, cũng có thể làm cho cậu đỏ mặt rất lâu. Tô

Nghiêu xoay người, đưa lưng về phía nam chính quân, muốn cho không khí lạnh lẽo ở bên ngoài ỏn chẵn làm giảm nhiệt độ trên mặt mình xuống một chút. Bất quá ngay lập tức, nam chính quân liền dính sát vào, kéo vào trước ngực, vẫn ôm thật chặt.

Loại này tư thế thân thể quần quýt này, tựa hồ càng thêm xấu hổ...

Tô Nghiêu thở dài, bất động.

Một lát sau, Tô Nghiêu nghe thấy nam chính quân nói: “Có muốn cùng lên đại học với tôi hay không?”

Tô Nghiêu không hiểu ý của nam chính quân cho lắm.

Nam chính quân nói: “Dựa vào thành tích của em bây giờ, đi lên đại học cũng không có vấn đề gì.” Đoạn thời gian thi cử gần đây, tuy rằng tâm tình của Tô Nghiêu không được ổn định, nhưng vẫn xếp thứ tám. Trình độ này nói lên, cái loại cả ngày chỉ hết ăn lại nằm như cậu lại có thể có thành tích tốt như vậy, thật sự là làm cho người ta vô cùng ước! Mộ! Đố! Hận! Vô cùng xứng đáng với vai diễn Jack Sue mà tiểu thuyết này đã đặt ra!

*Ước ao, hăm mộ, đố kị, hận.

Tô Nghiêu vẫn không hiểu: “À?”

“Lớp 12 không cần học nữa, tôi sẽ làm thủ tục nhảy lớp cho em.”

“Ồ.” Thế nào lại có cảm giác, tương lai của chính mình cứ như vậy mà đã bị quyết định? Tuy rằng cũng không có bài xích gì cả. Thế ra đây chính là cái gọi là giai cấp đặc quyền?... Quả nhiên là hấn bán văn bằng.

“Vậy có cần phải thi không?” Tô Nghiêu có chút quan tâm về vấn đề này.

“Chỉ là một hình thức mà thôi, không cần lo lắng, cũng không phải là thi toàn quốc.”

“...” Cái này tôi chả lo lắng chút nào cả.

Thế là Tô Nghiêu - học hành thuận lợi mà yêu đương cũng thuận lợi, quả thực đây chính là cuộc sống của người thắng cuộc, theo lý thuyết, có sự diễn đến đây là đã có thể vẽ một cái dấu chấm tròn happy ending là được rồi, thế nhưng còn cuối cùng của cuối cùng, nữ chính vẫn còn muốn xin ít nước tương linh một phần lương rồi mới yên tâm lui xuống – nữ chính hận Tô Nghiêu ra gặp mặt.

M.M.B: ngọt ơ hớt răng:v

Hết Chương 12.

13. Chương 13: Tuyên Bố Cuối Cùng Không Chỉ Là Anh Yêu Em Em Thích Anh – Tình Hình Cụ Thể Và Tỉ Mỉ Mời Tham Khảo Sách Văn Học Dành C

Sau tiết đầu tiên của buổi sáng, nữ chính đã đến tìm Tô Nghiêu, có thể thấy được quyết tâm rất lớn.

Chỉ là... Tô Nghiêu nghĩ, tại sao tôi phải trốn tiết với cô chứ? Đột nhiên cậu có loại cảm giác như lớp học trong tiểu thuyết ngoại trừ để ngủ ra thì chẳng còn gì khác, tác giả thật không tôn sư trọng đạo một chút nào hết.

Tô Nghiêu bị cô ta hẹn đến một khu rừng cây nhỏ ở phía góc bên sân trường, có chút cảm giác âm trầm, nói với trình độ nào đó, thì bầu không khí tốt hết sức.

Sắc mặt của nữ chính cũng không được tốt cho lắm, hơi tiêu tụy, một chút cũng không còn khí chất của dương quang thiếu nữ xinh đẹp khi mình mới vừa xuyên qua nữa.

Đột nhiên cảm thấy có chút đáng thương. Tình trạng như thế này mà còn có thể gọi là nữ chính nữa sao?

Nữ chính cúi đầu, không nhìn Tô Nghiêu, tựa hồ như là đang điều chỉnh tâm tình, thế là bầu không khí trở nên yên lặng như vậy, chỉ nghe được tiếng gió phát qua cành lá trong rừng, phát ra tiếng vang sần sật.

Tô Nghiêu bắt đầu thất thần – buổi trưa hôm nay sẽ ăn cái gì đây?

Giữa lúc Tô Nghiêu đang nghĩ đến lỗ thịt bò, cậu nghe thấy nữ chính nói chuyện, ngôn từ vô cùng khẩn thiết: “Trả Âu Dương Quân lại cho tôi có được hay không?”

“...”

Quá nhiều điều buồn nôn nên cậu không biết bắt đầu ói từ chỗ nào.

“Nam sinh và nữ sinh cùng nhau mới là điều bình thường, cậu như vậy sẽ hại hần!”

“...” Tại sao không nói là hần hại tôi?

“Nếu các người cùng nhau, thì sẽ đối mặt với rất nhiều áp lực từ xã hội, còn có áp lực từ gia tộc, tôi đã đi tra tư liệu, có rất nhiều người như các cậu, cuối cùng đều không có gì tốt đẹp!”

“À, cái này, hần sẽ giải quyết.”

“Cậu! Cậu đúng là muốn hại chết hần sao?!”

“...” Nói giống như chỉ có cô mới có thể cứu được hần ta vậy.

“Nếu như không phải mày, Âu Dương Quân sẽ là của tao, tại sao mày lại xuất hiện cơ chứ!”

“...” Tôi đây cũng rất muốn biết tại sao mình lại xuyên việt.

“Chính là do mày! Nếu mày chết thì tốt rồi!” Nói xong, vai nữ chính cũng rất kích động đẩy Tô Nghiêu một cái, không hổ là nữ chính, quả nhiên có quái lực – thân thể nhỏ bé của Tô Nghiêu cứ như vậy mà va lên gốc cây. Tựa hồ vẫn không cam tâm, liền chạy tới quạt cho Tô Nghiêu một cái tát.

Bốp một tiếng, Tô Nghiêu quạt trả lại.

Gương mặt nữ chính đầy khiếp sợ, cũng quên mất che lấy khuôn mặt, ánh mắt đang trợn to kia như muốn nói: Mày dám đánh tao! Ngay cả ba tao cũng chưa từng đánh tao!

Tô Nghiêu bị cô nhìn có chút chột dạ, nói: “Xin lỗi, phản ứng theo bản năng...” Mặc kệ là thế nào, cũng không nên đánh nữ sinh chứ... Tô Nghiêu ở trong lòng yên lặng mà dự định... Quên mất chuyện này →__→.

Nước mắt của nữ chính theo gò má chảy xuống, chảy còn nhanh hơn cả vòi nước gấp mấy lần.

Cô cắn môi, dáng vẻ vô cùng ủy khuất, ngồi xổm xuống, ôm đầu khóc lớn lên.

Tô Nghiêu:...

Một bên khóc một bên cô chất vấn: “Tại sao! Tại sao! Rõ ràng trong những quyển tiểu thuyết kia, đều là những cô bé như tôi cũng nam sinh như Âu Dương Quân ở cùng một chỗ, tại sao cậu lại xuất hiện kia chứ! Tại sao cậu lại cướp Âu Dương Quân của tôi!”

... Xin nhờ, là do hần trước chứ không phải do tôi? Còn có, cô cũng thật là tự luyện.

Thế là Tô Nghiêu hỏi: “Cô yêu thích hần ta ở điểm nào?”

“Hần... hần đẹp trai, còn có rất ôn nhu...”

Hắn có đối xử ôn như với cô sao? = =

“Còn có tiền nữa chứ gì.”

Như là nghe được đáp án gì đó quá bất ngờ, nữ chính ngẩng đầu lên, một mặt bất khả tư nghị nhìn Tô Nghiêu.

“Nói trúng rồi? Nếu như không có tiền, chỉ đẹp trai với ôn nhu, cô sẽ chú ý đến hắn ta sao? Nói trắng ra chỉ là một người có nguyện vọng được gã vào hào môn mà thôi, lại còn giả vờ rụt rè ra vẻ gượng ép.”

“Tôi... Tại sao cậu lại có thể xỉ nhục tình yêu của tôi đối với hắn chứ!”

Tô Nghiêu: = =

“Được rồi, cô nói cô thích hắn, yêu hắn, vậy cô có hiểu rõ hắn không? Cô có biết hắn thích ăn bánh gato vị gì không, thích uống loại cà phê nào không?”

“Anh...anh thích ăn... socola Anh Quốc, thích... thích uống Blue Mountains...” Nữ chính nói chuyện có chút đứt quãng, bộ dạng không chắc chắn lắm bộ, nhưng cô khẳng định đã từng nghe thấy nam chính quân sai người đi mua socola Anh Quốc với hạt cà phê Blue Mountains.

Tô Nghiêu nghe xong nở nụ cười, nói: “Anh ta không thích thức ăn ngọt, ghét nhất sôcôla, không thích cà phê, thích nhất là hồng trà.”

“Tôi...” Nữ chủ còn muốn nói cái gì đó, lại bị Tô Nghiêu đánh gãy.

“Còn có, cô có biết hắn thích ăn bít tết chín mấy phần không? Cô có biết hắn dùng sữa tắm hiệu nào không? Cô biết nhãn hiệu quần lót mà hắn đang mặc không? Có biết đồng hồ hắn đeo trên tay là gì không? Cô có biết quần áo hắn mặc size bao nhiêu không, giày hắn mang số mấy không?...”

Nữ chính không đáp được, gào thét nói: “Được rồi! Những cái này đương nhiên là cậu biết rõ, nếu như tôi vẫn luôn ở bên cạnh hắn, tôi cũng sẽ biết!”

“Há, vậy để tôi hỏi cô một câu đơn giản, sinh nhật của hắn là ngày nào?” Tô Nghiêu có thể kết luận cô ta không trả lời được, bởi vì dựa vào ký ức còn sót lại không nhiều đối với bộ truyện này, hình như là có một đoạn nữ chính không biết sinh nhật của nam chính, sau đó phát sinh ra tình tiết hiểu lầm đầy cầu huyết.

“...” Nữ chính quả nhiên trầm mặc không nói gì.

“Cái này những nữ sinh hoa si Âu Dương Thuấn mà cô vẫn khinh thường đều biết rõ, tại sao cô lại không

biết? Cô nói yêu thích, cũng chỉ là rẻ mạt như vậy mà thôi!”

“...Những đứa con gái kia biết sinh nhật thì sao, lẽ nào cũng... rất cao quý sao? Bất quá cũng chỉ là dựa vào cái sinh nhật để đi lấy lòng mà thôi.”

“Ít nhất các cô ấy cũng có tấm lòng, còn cô thì luôn tự cho mình là đúng.”

“Tôi sẽ không bỏ qua, tôi sẽ đoạt hần về!” Nữ chính vẫn cứ không buông tha.

“Đoạt ra sao? Lại lan truyền tin đồn như lần trước hả? Hay là tiếp tục sắc dụ? Cô cảm thấy đối với một người đồng tính luyến ái, dùng nữ sắc...có thích hợp sao? Nếu quả thật cô muốn nỗ lực, tôi đề nghị cô nên đi giải phẫu đổi giới tính trước đi.”

“Hần sẽ biến thành... Còn không phải là do cậu dụ dỗ hần sao? Nếu không phải là bởi vì cậu, sao hần sẽ biến thành như vậy?!”

“Cô cũng thật là cố chấp. Vậy nói thật cho cô biết cũng được, từ đầu tới đuôi, đều là hần dẫn dụ tôi, dùng đồ ăn, dùng ghế salon, còn có...thân thể (nhiệt độ). Coi như là cô nói tôi dẫn dụ hần cũng được, vậy thì trước tiên hần cũng phải yêu thích mới có thể bị dụ dỗ. Hần không thích cô, cô làm sao có thể dụ dỗ được hần, hần còn không có phản ứng với cô nữa là...!”

Tô Nghiêu cảm thấy cổ có chút khô rát - là do nói nhiều như vậy. Đột nhiên đặc biệt nhớ, muốn nhanh chóng nhìn thấy nam chính quân một chút, sau đó uống một ngụm hồng trà trong tay hần.

Vai nữ chính nói không ra lời, ngơ ngậy môi, vẫn còn muốn tìm ra cái gì đó để phản bác.

Lúc này có một âm thanh từ xa truyền tới: “Này! Các người đang làm gì đó?!”

Là nam hai.

Rất nhanh, nam hai liền chạy tới, gã thấy nữ chính khóc như mưa (...), vươn tay muốn nắm lấy cổ áo Tô Nghiêu, lại bị Tô Nghiêu tránh thoát.

Nam hai tối sầm mặt lại, chất vấn: “Tại sao mày lại làm cho cô ấy khóc?! Không phải tao đã cảnh cáo mày không được tiếp cận cô ấy rồi sao?!”

Tô Nghiêu liếc mắt nhìn nữ chính một cái, quyết định nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện - nếu như nói cho gã biết nữ chính là do bị mình đánh nên mới khóc, không biết bữa cơm ngày hôm nay ăn có còn ngon hay không, thế là nói: “Cô ấy thất tình.”

“Cái gì?!” Nam hai thoát nhìn như khó có thể tin được, mà nữ chính nghe xong, nước mắt chảy càng thêm mãnh liệt.

“Cô ấy hẹn tôi ra, tuyên bố rằng cô ấy thích tôi, thế nhưng tôi đã có người mình thích, hơn nữa còn là nam, cho nên cô ấy không thể chấp nhận được đả kích bởi vì mình bị một thằng con trai đánh bại, nên mới khóc.” Tô Nghiêu nói giống như đó là sự thật.

Mà sau khi nam hai nghe xong, gương mặt đầy khiếp sợ – gã nghe thấy cái gì kia chứ? Tuyệt Nhi yêu thích Tô Nghiêu?!

Mà nữ chính nghe Tô Nghiêu nói xong, cũng một mặt khiếp sợ nhìn Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu vỗ vỗ vai nam hai, ghé bên tai gã nhỏ giọng nói: “Hảo hảo mà an ủi cô ấy, vào lúc thấy tình vừa vụn có thể thấy trống mà nhảy vào.”

Sau đó, tại trước khi hai người kịp phản ứng lại, rời đi thẳng.

Khí trời thật tốt, chỉ là gió hơi lớn một tẹo. Tô Nghiêu bình luận.

Lúc này, tâm tình của Tô Nghiêu rất tốt, đặc biệt là đã đem nữ chính thoát nhìn đã bị hắc hóa thành nữ phụ ác độc giao cho nam hai.

Kỳ thực vừa này, những vấn đề mà Tô Nghiêu hỏi nữ chính, cậu cũng không biết đáp án, tỷ như, nam chính mặc quần lót của nhãn hiệu nào.

Không bằng lúc trở về hỏi một chút, xem phản ứng của hắn thử? Tô Nghiêu có chút nhàm chán nghĩ thầm.

Tô Nghiêu không biết trải qua chuyện này nữ chính còn chạy đi tìm hắn không, còn có thể lại làm một số chuyện “câu dẫn” nam chính quân nữa hay không, bất quá, nếu như người nam chính quân vẫn luôn thích là mình, vậy thì cái gì cũng không sợ.

Nghĩ tới đây, Tô Nghiêu bước nhanh hơn – trở lại xác nhận một chút mới được.

Đẩy cửa phòng làm việc của hội học sinh ra, Tô Nghiêu phát hiện quả nhiên nam chính đã ở bên trong. Hơi có chút không thể nói nổi – bộ bán văn bằng là có thể rảnh rỗi như thế sao? Đến cuối cùng thì anh là hội trưởng hội học sinh hay là ban giám đốc của trường học vậy!

Nam chính quân thấy Tô Nghiêu đến, nhìn thời gian, hỏi: “Ngày hôm nay sao lại đến sớm như thế? Trốn tiết?”

“À, chuyện này sau này sẽ nói cho anh biết. Đúng rồi, Âu Dương?”

“Hả?”

“Anh có từng thích...Lam Tuyết Nhi hay không?”

“Không có.”

“Lần trước lúc bị cô ta bỏ thuốc, có động tâm hay không?”

“Không có.”

“Vậy sao này anh sẽ thích cô ta sao?”

“Không.”

“Ồ.” Tô Nghiêu thoáng yên tâm, trong lòng thậm chí có một chút đắc ý, có một chút cười trên sự đau khổ của người khác.

“Tại sao em lại nhắc đến cô ta?”

“Uầy... Cô ta nói với tôi là cô ta thích anh, tôi sợ anh...?”

Nam chính quân tựa hồ nở nụ cười, nói: “Tôi chỉ đối xử với một mình em như vậy, sẽ không thay đổi.”

... Thật giống như đã biến thành người xấu rồi.

“= = Không phải anh cũng cuồng shotacon đó chứ?” Tô Nghiêu đột nhiên náo噪, sau đó có chút không xác định hỏi thử, vốn là có hơi nghi hoặc tại sao nam chính quân lại coi trọng mình – bản thân ngoại trừ bề ngoài ra, tựa hồ không có gì đặc biệt đáng để chú ý, hơn nữa còn là một tên mẽ trùng.

Nam chính quân không hề trả lời, bắt quá lại nhìn Tô Nghiêu khẽ cười một cái.

... Nè, nụ cười kia là có ý gì?!

“Sẽ không phải là như vậy đó chứ?...” Có khí phách...cảm giác như đã gặp gỡ một tên biến thái, mặc dù bản thân cũng là một tên cuồng shota không có tư cách gì để nói nam chính quân.

Nam chính quân kéo Tô Nghiêu qua, để cho cậu ngồi lên đùi của mình, ôm lấy cậu, nói: “Tôi rất thích trẻ con, đặc biệt là bé trai, bất quá lại yêu thích như kiểu...” Nam chủ quân suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp: “Như kiểu người thích cún nên lại càng thích cún, yêu thích mèo đối với mèo lại càng thích đó. Không liên quan đến dục vọng, nói như vậy em có hiểu không?” (Không!!!)

Tô Nghiêu gật gật đầu, kỳ thực bản thân cũng gần như vậy. Bằng không đã sớm làm chuyện kỳ quái với thân thể này rồi... A, vừa nghĩ như thế cảm giác có chút không được tốt cho lắm ==.

“Cho nên anh xem tôi như là thú cưng?” Tô Nghiêu đột nhiên có chút hắc hóa.

“Không. Có lẽ lúc ban đầu khi tôi chú ý đến em, quan tâm em là xuất phát từ tâm lý kia, nhưng về sau, liền biến chất. Cho nên mới nói, em là đặc biệt.”

... Thật giống, như nghe thấy lời tỏ tình. Trên mặt Tô Nghiêu đột nhiên có chút nóng.

“Tôi sẽ chờ em, mãi cho đến khi em chấp nhận.”

... Bị cảm động rồi, làm sao đây? Tô Nghiêu đột nhiên cảm thấy mình vẫn có một chút thuộc tính ngạo kiều, bằng không tại sao lại không thể nói ra được cậu “em cũng thích anh”? Rõ ràng chỉ cần nghĩ đến câu đó, đã hồi hộp một cách lợi hại.

Hai người cứ giữ yên tư thế ngồi đầy xấu hổ như vậy, không nói gì thêm, bầu không khí trở nên vô cùng ám muội. Nếu như mặt đối mặt, e rằng cũng đã sớm hôn môi.

Sau đó, anh chàng “bảo mẫu” đúng giờ đưa cơm đến đánh gãy giây phút ảm áp này – thời điểm nói chuyện yêu thương thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, đã đến giờ cơm rồi.

Tô Nghiêu đột nhiên rất muốn để cho anh chàng “bảo mẫu” đưa cơm đến muộn một chút.

Gã đặt hộp cơm xuống rồi nhanh chóng ra ngoài, trả lại khoảng khắc vẫn còn tràn ngập màu hồng phấn này lại cho hai người. Mặc dù dùng từ “hồng phấn” này lên người nam chính quân có chút không phù hợp.

Tô Nghiêu đột nhiên có chút không muốn ăn ở chỗ này, cậu nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, đề nghị: “Âu Dương, chúng ta đi lên sân thượng ăn đi.”

Âu Dương Thuần nói: “Được.”

Gió vẫn có chút lớn, hai người quan sát chiều gió, tìm nơi khuất gió, ngồi xuống.

Hôm nay rất sáng sủa, mặt trời rất ảm áp, tâm tình rất tốt.

“Đây là lần đầu tiên anh ăn cơm ở chỗ này đúng không?” Lúc tâm tình tốt, Tô Nghiêu sẽ nói nhiều hơn.

“Ừm.”

“Sau này chúng ta có thể thường xuyên lên đây.”

“Được.”

“Âu Dương, quần lót anh mặc là của nhãn hiệu nào thế?”

“... Chế định.”

“... Quả nhiên là người có tiền.” Không hổ là nam chính quân được đặt ra rất nghịch thiên.

...

“Âu Dương, tôi nghĩ tôi đã quên nói với anh một chuyện –” Tô Nghiêu đến gần, hôn lên môi Âu Dương Thuấn giống như chuồn chuồn nước lướt qua (vô cùng hơi hợt): “Có thể gặp được anh ở thế giới này, thật sự là quá tốt.”

– Tôi cũng vậy, Tô Nghiêu.

Xa xa, lá cây trong rừng vang lên sào sạt – Hôm nay, gió có chút hưng phấn đây.

Chính Văn Hoàn.

14. Chương 14: Phiên Ngoại 1, Không Muốn Bỏ Sức Nỗ Lực Giảng Giải Đạo Lý Cho Một Tên Bị Hội Chứng Cuồng Shotacon Khổng Chế

Quan hệ của bạn học nam 3 Nam Cung Vũ cùng với nam chính quân Âu Dương Thuấn, muốn tìm hiểu kỹ thì phải xem ở thế hệ trước – bọn họ có cùng một ông ngoại.

Cho nên Âu Dương Thuấn đối với thằng em họ này sai bảo đặc biệt thuận miệng, viết theo một cách mỹ miều, chính là “đang bồi dưỡng hội trưởng hội học sinh đời tiếp theo.”

Đặc biệt, khi bản thân không thể chăm sóc cho Tô Nghiêu được, nam chính quân trực tiếp sai bảo Nam Cung Vũ đi trông coi, cũng giống như vũ hội Halloween lúc trước, nam chính quân vẫn bảo Nam Cung Vũ

thay hẳn đi nhìn Tô Nghiêu, đừng để cho cậu xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng trong lòng của Nam Cung Vũ rất là không cam lòng, nhưng mà có lẽ bởi vì bị nghiền ép nên đã tạo thành thói quen, cũng có thể là thuộc tính huynh khổng bị ẩn giấu rất sâu, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đến nhìn Tô Nghiêu. Cho nên khi Tô Nghiêu muốn chạy ra khỏi phạm vi hoạt động, y mới vươn tay kéo cậu lại – làm mất rồi không chỉ có không đèn nổi, mà bản thân e rằng cũng sẽ có tai ương ngập đầu. Khi nam chính quân tức giận vô cùng đáng sợ - dựa vào tuổi thơ ấu vô cùng đen tối của bạn học nam 3.

Sau đó Tô Nghiêu nghe kể về chuyện này, đang cảm thán nam chính quân làm việc “kín kẽ không một lỗ hổng”, đột nhiên nghĩ đến, nếu nam chính quân là shotacon khổng (B: ghiền/yêu/cuồng shota), tại sao bạn học nam 3 lại có “tuổi thơ” đen tối?

Khi hỏi ra cái vấn đề này, hai người trong cuộc đều có mặt tại văn phòng hội học sinh. Nam chính quân cùng với nam 3 quân đều được xem là người có “công việc”, mà Tô Nghiêu thuần túy là rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên mới có mặt ở đó.

Nam chính quân cũng không giải đáp cho Tô Nghiêu, Tô Nghiêu liền trực tiếp đem nghi vấn vút cho bạn học nam 3: “Nhìn dáng dấp của cậu, từ khi còn bé cho đến lúc trưởng thành cũng không đến mức khó coi, thế nào còn có thể bị ngược đãi đến sản sinh ra cả bóng tối? Hay là bởi vì cậu quá đáng yêu nên Âu Dương Thuấn không thể chịu được đành làm ra vài chuyện gì đó biến thái với cậu?”

Lời kia vừa thốt ra, bạn học nam 3 bên này còn chưa kịp phản ứng, thì nam chính quân bên kia đã nhin không được, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ: “Tô Nghiêu, đừng nghịch.” Tựa hồ như từ khi Tô Nghiêu biết hẳn là một tên shotacon khổng, thì ngày thường không có chuyện gì làm lại lời ra cười hẳn.

Nam Cung Vũ thở dài, y cảm thấy anh họ của mình có thể chịu đựng được cái tên này thì thực sự là... Không hổ là anh họ.

“Thế rốt cuộc là sản sinh ra bóng tối như thế nào?” Tô Nghiêu vẫn rất tò mò.

Nam chính quân vẫn không dự định mở miệng, thế là nhiệm vụ gian khổ liền rơi lên trên người bạn học nam 3.

“Vào lúc ấy...” Bạn học nam 3 cuối cùng cũng bắt đầu nhớ lại.

Bạn học nam 3 khi còn bé quả thực là vô cùng đáng yêu, bất quá từ nhỏ đã hơi trầm lặng, hơi có cảm giác như “tiểu” người lớn, cho nên người trong nhà đặc biệt thích chọc cho y tặc mao.

Lần đầu tiên nam chính quân gặp mặt bạn học nam 3 đại khái là lúc năm, sáu tuổi. Nam chính quân từ nhỏ đã vô cùng lãnh khốc trầm mặc, bất quá thuộc tính shotacon khổng cũng bắt đầu xuất hiện từ lúc đó, thế là nhìn thấy một đứa em trai khá ái như vậy, vẫn rất nguyện ý cùng y chơi đùa. Mà bạn học nam 3, lần đầu tiên gặp được một người anh lãnh khốc như thế, trong lòng cũng sinh ra cảm giác sùng bái, sau đó thì có chút giống như một cái đuôi nhỏ mà lúc lắc đi sau lưng nam chính quân, trở nên hơi hơi giống một

thằng bé con.

Bọn họ cứ như vậy mà vượt qua từng kỳ nghỉ hè.

Chỉ cần hết năm học, tiến đến kỳ nghỉ, là bọn họ lại gặp nhau.

Lúc này nam chính quân đã được 12 tuổi, không biết có phải là hần di truyền gen của mẹ hần nhiều hơn hay không, mà hần phát dục sớm vô cùng, lúc này cũng đã sắp cao đến 170cm. Mà hần đã phải đợi một thời gian rất lâu để được gặp em trai khả ái Nam Cung Vũ, tựa hồ cũng gặp phải vấn đề giống hần, một năm không gặp mặt, y cũng đã 160cm+. Đương nhiên đây không phải là trọng điểm, mọi người xem, Tô Nghiêu cũng chỉ cao một mét sáu mấy thôi, nhưng mà nam chính quân vẫn yêu thích cậu ta đấy thôi – vừa mới bắt đầu, shotacon khổng lồ trình độ cấp phổ thông đến lúc cuối cùng đã phát triển thành Tô Nghiêu khổng lồ, cho nên mới nói chiều cao hơn 1m6 thật sự không phải là trọng điểm. Mà trọng điểm là –

“Nó tàn phai sớm.” Nam chính quân tiếp lời, nói.

“Tàn phai sớm?” Tô Nghiêu nhìn bạn học nam 3, nhìn thế nào cũng chỉ thấy khuôn mặt tươi đẹp, lẽ nào trước đây thật sự là khả ái đến mức không thể cứu chữa?

“Không phải là em chỉ trưởng thành sớm thôi sao? Anh cứ như vậy mà làm em tổn thương sao?!” Cuối cùng bạn học nam 3 cũng không thể nào chịu nổi thuộc tính shotacon khổng lồ của nam chính quân nữa, bạo phát. Y hỏi Tô Nghiêu: “Cậu cảm thấy khuôn mặt của tôi rất già sao?”

Tô Nghiêu lắc đầu một cái, cảm thấy khá tốt. →__→ Mặc dù so với bạn học cùng lứa thì thành thực hơn một chút.

“Bộ dạng của nó khi được 11 tuổi so với bây giờ cũng không khác lắm.” Nam chính quân ở một bên bổ thêm một dao.

Tô Nghiêu:...

Cho nên mới nói, cuối cùng là năm đó đã xảy ra chuyện gì?

“Cho nên không phải là em đã nói em trưởng thành hơi sớm sao? Anh có cần phải mỗi kỳ nghỉ hè đều trưng mặt đen ra với em không, còn nhốt em vào trong phòng tối nhỏ, còn đẩy em vào trong hồ bơi, khi tập võ cũng đá em thảm như vậy...” Nam Cung Vũ cứ một hơi mà liệt kê ra tội trạng của nam chính quân.

Tô Nghiêu tưởng tượng một chút, cuối cùng nhẫn nhịn không được mà bắt đầu cười lớn. Cậu vừa cười vừa nói: “Ấu Dương, khi còn bé quả thật là anh rất đáng yêu.” Nói xong lại tiếp tục cười.

Nam chính quân bị cậu chế nhạo như vậy, cảm giác bất đắc dĩ đầy sâu sắc, chỉ có thể trừng bạn học nam 3,

kỳ thực bạn học nam 3 rất vô tội mà.

Cười xong, đột nhiên Tô Nghiêu nghĩ đến một vấn đề: “Âu Dương, nếu sau này em cũng ”tàn phai“, có phải là anh cũng sẽ đối xử với em như vậy đó chứ?”

“Sẽ không, căn cứ vào gen của cha mẹ em, đại khái chiều cao của em cũng chỉ trên dưới 1m7. Hơn nữa em cũng thừa hưởng gen di truyền mặt trẻ con của cha mẹ, cho nên không cần phải lo lắng về điều này.” Nam chính quân nói nhẹ như mây như gió.

= =. Tô Nghiêu vô lực phun tào trong lòng.

“Hơn nữa, hiện tại tôi thích là em, đã không còn là chỉ thích mỗi mặt của em.”

... Thật giống như lại được tỏ tình một lần nữa.

“Hừ, thật chán ghét.” Cuối cùng Nam Cung Vũ bình luận một câu, sau đó cầm lấy một phần hồ sơ, đi ra khỏi văn phòng.

“... Tại sao em lại có cảm giác là cậu ấy đang ghen tị vậy nhỉ?” Tô Nghiêu nói.

“Ảo giác thôi.” Nam chính quân bình tĩnh trả lời.

15. Chương 15: Phiên Ngoại 2, Tác Giả Kéo Hệ Liệt Nam Phụ Chi Nhất – Tình Yêu Lãng Mạn Đây Có Sự Của Nam Hai Và Nam Ba (nôn)

Ở đây cp chính là nam 3 x nam 2, nên xưng hô sẽ thay bằng hắn - cậu.

Nam hai quân, tuy rằng trong phần chính văn hình tượng của cậu bị tạo thành một thiếu niên bất lương mang trong người căn bệnh phản nghịch SARS – tức là so với hình tượng một nam hai vương tử tao nhã, là tình nhân hoàn mỹ kia cách nhau rất là xa, nhưng kỳ thực cậu là một người vô cùng nhị*. Nhị đến ngây thơ. Bằng không cũng sẽ không bởi vì bị nữ chính đánh mấy lần rồi tứ chi tiếp xúc mấy lần lại quang minh chính đại xử lý đồng thức ăn do nữ chính làm ra mấy lần, liền sinh ra tình cảm vượt quá mức hảo cảm của tình bạn đối với nữ chính. Nói một cách đơn giản, cậu là một người vô cùng đơn thuần. Bản chất của những người rất nhị rất đơn thuần đều không xấu, nam hai cũng vậy – cậu rất manh (moe), vì vậy các người không thể cố gắng nhét nữ chính đã bị hắc hóa cho cậu ấy được.

*Nhị = ngốc.

Cho nên, nếu nam hai thiếu thông minh như thế mà lại thành couple với nữ chính, tác giả hơi hơi cảm thấy

khá là đáng tiếc. Mà quét khắp toàn văn, thoát nhìn thì không còn người qua đường nào khác, cũng chỉ có mỗi nam ba còn sót lại, cho nên cái phiên ngoại này, chính là nói về cố sự tình yêu của nam hai quân và bạn học nam ba. (nghe thế nào cũng thấy có chút không đúng?)

Đại danh của nam hai quân gọi là Viêm Dạ, nghe thì có chút hơi (đầu chỉ) nhị, vô cùng phù hợp với khởi đầu Mary Sue đã đặt ra. Bối cảnh của gia tộc Viêm Dạ cũng ngang bằng với nam chính quân Âu Dương gia, nếu không thì khởi đầu được đặt ra cũng sẽ không trở thành đối thủ mạnh mẽ của nam chính quân. Chỉ có điều phương thức giáo dục của hai nhà vô cùng khác nhau –

Nam chính quân từ nhỏ đã bắt đầu tiếp thu các loại giáo dục kỳ ba, đến nỗi lúc hắn được năm tuổi đã biết được cái gì gọi là lượng tử lực học, bảy tuổi cũng đã có thể đại diện người trong gia tộc đi bàn chuyện làm ăn, khi 16 tuổi, chính thức trở thành một người có thể nắm giữ được mạch máu kinh tế toàn cầu. Mấy người chờ nhìn hắn mỗi ngày đều vui đầu ở văn phòng hội học sinh mà hiểu lầm, kỳ thực không phải hắn đang xử lý công việc của trường học, mà là đang nắm giữ mạch máu kinh tế toàn cầu! Đến nỗi tại sao hắn còn ngồi ngốc ở trường học, đại khái là vì để cho bản thân có vẻ điệu thấp một ít, không giống như thiên tài một chút? = = Nhưng thật ra là bởi vì trường học có tiểu chính thái* đi, Tô Nghiêu phun tào nói.

* (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ

Mà nam hai quân mang ra so sánh với nam chính quân, quả thực là khác nhau một trời một vực!

Gia đình của nam hai quân khó khăn lắm mới sinh được con trai, hơn nữa còn là một đứa duy nhất, thế là từ nhỏ đã được sung các loại yêu các loại, muốn cái gì cho cái đấy, ngày ngày trải qua so với Hoàng Đế còn thoải mái hơn nhiều. Nhưng mà trong xương thiếu niên này có máu phản nghịch, cũng không giống như Tô Nghiêu biến thành một con mề trùng, thậm chí là do cậu quá thuận buồm xuôi gió mới sinh ra tâm lý phản nghịch – cho nên tại thời điểm gặp phải nữ chính, cứ như vậy không cẩn thận mà tiến vào trong bể ái tình duy trì trạng thái một chân ướt một chân ráo.

Mà nam ba quân là em họ của nam chính quân, của cải hơi hơi không sánh được với nam chính quân một chút, người hơi hơi không khốc soái bằng nam chính quân một chút, năng lực cũng hơi hơi không cường như nam chính quân một chút... Nói chung mọi phương diện đều hơi hơi yếu hơn nam chính quân một chút – tại lúc khởi đầu trong mắt nữ chính là như vậy – nhưng so với người bình thường mà nói, thì cũng đủ làm cho người ta hít khói. Mà mang nam ba quân đi so sánh với nam hai quân, tương tự cũng quảng cậu không biết mấy con phổ lớn. Nếu mà miễn cưỡng so sánh hai người có điểm bằng nhau, đại khái chính là cùng có một cái tên khốc huyễn đi.

Nói nhiều như vậy cũng nên tiến vào vấn đề chính rồi –

Nam hai quân cùng bạn học nam ba chính thức gặp gỡ, cũng giống như các tình tiết cầu huyết thường gặp trong đồng tiểu thuyết tình cảm kia, lãng mạn giống như cảnh tượng trong những bức tranh châm biếm thiếu nữ – tuy rằng kỳ thực lúc trước bọn họ cũng từng nghe thấy tên đối phương.

Ngày đó bạn học nam ba Nam Cung Vũ trước sau như một bị nam chính quân nghiền ép, lại thêm vào tiểu đệ thủ hạ làm việc không đạt theo yêu cầu của y, cho nên lúc đó Nam Cung Vũ, tính khí hơi có chút táo

bạo.

Tâm tình có chút buồn bực, y cứ như vậy mà buồn bực đi dạo vào rừng cây nhỏ của trường, dự định hít thở không khí tươi mát một chút, tạm thời để cho thiên nhiên đến chữa tâm lý bị tổn thương của mình.

Bất quá vẫn cứ có chút buồn phiền.

Thế là Nam Cung Vũ nhìn thấy cái thân cây bên cạnh này không tệ, dự định dùng nó phát tiết một chút, sau đó liền một cước đạp lên nó – trong lòng cái cây đầy vô tội mà rơi lệ, cậu không thể bởi vì trường học là của anh họ cậu mà tự tiện phá hoại của công.

Qua phiên ngoại 1 chúng ta đã được biết bạn học Nam Cung Vũ từ khi “tàn phai sớm” đã được nhận lấy chèn ép các loại từ anh họ nam chính quân của mình, cho nên năng lực chịu đòn rất mạnh, đồng thời năng lực đánh đấm cũng rất không tồi, cho nên một đạp này, cái thân cây đại thụ thoát nhìn sắp xỉ được trăm tuổi tàn nhẫn mà lay động một cái, mà cái lay động này, liền có “Lâm muội muội từ trên trời rơi xuống” – nam hai quân từ trên trời giáng xuống – lúc trước cậu trốn học leo lên cây ngủ.

Chưa cân nhắc đến trọng lực thì những vấn đề về y học như gãy xương hay gì đó sẽ có xác suất rất lớn, nam hai quân lúc đó chính là quay mặt về phía Nam Cung Vũ mà đạp tới, sau đó nghe thấy âm thanh miệng đối miệng xếp chồng lên nhau.

Lịch sử sẽ nhớ kỹ giây phút này, đây không chỉ là lần đầu tiên nam hai nam ba tiếp xúc chính diện, mà còn đem nụ hôn đầu tiên trao cho đối phương, hơn nữa còn là bên trong thế giới của tiểu thuyết Mary Sue đầy tầm thường này nữa!

Sau đó thì, nam hai quân nằm trên người bạn học nam ba, miệng đối miệng, hình ảnh bị cưỡng chế mà dừng lại khoảng 10s, sau đó lại cho chạy tiếp, hai người nhanh chóng tách ra, vừa lau miệng vừa trừng nhau, theo một trình độ nào đó có thể nói là đặc biệt hiểu ngầm.

Cuối cùng hai người đều không nói gì, yên lặng ở trong lòng như radar nhìn đối phương mà quét lên quét xuống, lại dùng sức mà trừng mắt liếc đối phương một cái, sau đó rời đi. Nhìn đi, hai người như vậy không phải là rất xứng đôi sao?!

Nhưng mà sau đó mấy ngày, bởi vì công việc bận rộn, vốn là ở trong lòng hai người đã phát thệ phải cố gắng cho đối phương color see see*, lại đồng dạng ăn ý cùng nhau tạm thời quên mất chuyện này. Nam Cung Vũ tiếp tục vội vàng làm tiểu đệ sai vặt cho nam chính quân, Viêm Dạ thì lại vội vàng truy nữ chính.

*Color see see: trích từ “”KEEP CALM AND GIVE THEM COLOR SEE SEE“, nghĩa là ”Cho bọn họ ít màu sắc để xem rõ một chút. ” Đây là một câu tiêu ngữ mang tính “hài hước” của cổ động người TQ, khi đội TQ đấu với đội Triều Tiên. (Trích baike)

Sau đó tiến đến kỳ thi.

Bạn học nam ba là học bá*, cho nên khảo thí cái gì đó hoàn toàn việc nhỏ như con thỏ. Thế nhưng nam hai quân lại là một người bất chiết bất khâu học tra.

*Học bá: học giỏi đến bá đạo, giỏi như thánh, bá trong bá đạo.

*Học tra: Không phải là ngu, mà dạng như học mãi không thông.

*Bất chiết bất khâu: không bị bẻ cong, không bị sút mẻ.

Dùng tất cả học tra mà nói, chỉ cần tôi nỗ lực khẳng định không có vấn đề – mà vấn đề ở đây chính là cậu không nỗ lực – một ngày trước khi thi còn tự tìm đường chết mà đi chơi game, cho nên tình hình có chút hơi khẩn cấp.

Phải làm như thế nào đây? Nam hai quân đã mua được giáo viên sắp xếp phòng thi, thuận lợi xếp mình vào đệ nhất lớp học đồng thời còn ngồi bên cạnh bạn học nam ba – thật ra chỗ ngồi chỉ là sắp xếp một cách tùy tiện mà thôi.

Bọn họ ngênh đón lần gặp mặt thứ hai.

Lúc đó hai người nhìn thấy đối phương đều rất sững sờ, suy nghĩ của bạn học nam ba là: Bám dai như đĩa. Còn nam hai quân lại là: Mẹ nó, cứ nhiên là hấn!

Thế nhưng cuộc thi rất nhanh đã bắt đầu, không có thời gian để cho một đôi hai số mệnh này ôn chuyện, mọi người nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Học bá không hổ là học bá, lớp đệ nhất không hổ là lớp đệ nhất. Viêm Dạ nhìn Nam Cung Vũ ở trên bài thi múa bút thành văn, không khỏi thần phục, viết thật nhanh, không phải là đã biết trước đáp án đó chứ?

Sau đó ở bên trong trạng thái giật mình của nam hai quân, Nam Cung Vũ hoàn thành xong bài thi, nộp bài rồi đi. Có lúc, học bá chính là tiêu sái như vậy.

Nam hai quân:... Tôi còn không nhìn được dù chỉ một chữ đây

Ván đầu tiên, nam hai quân bại.

Sau đó là thi môn thứ hai, vừa mới bắt đầu nam hai quân đã hăng máu như gà đá – lần này tuyệt đối phải chép cho xong!

Bất quá công lực liếc trộm của cậu không quá khả quan, Nam Cung Vũ rất nhanh đã phát hiện ra có người đang coi trộm hấn, xác thực mà nói, là coi trộm bài thi của hấn.

Bình thường học bá kiêu ngạo nhất là thành tích của bản thân mình, tất nhiên là biết có rất nhiều người mơ ước được xem đáp án trên bài thi của họ. Bình thường cho xem một chút cũng không có vấn đề gì cả, bất quá bây giờ người ngồi bên cạnh xem trộm lại là thằng ngu này, đột nhiên không muốn cho cậu ăn cắp. Thế là Nam Cung Vũ một bên làm bài, một bên dùng thân thể chặn bài thi lại, nam hai quân vấn thứ hai vừa bắt đầu đã thất bại.

Sau đó thi các môn khác cũng giống như trên.

Thế là một cách tự nhiên, nam hai quân thi không được tốt, vị trí đếm ngược. Bất quá cũng không phải là không thể cứu chữa mà xếp ở hạng nhất từ dưới đếm lên.

Xếp hạng thi cử rất nhanh đã ra kết quả treo lên bảng.

Nam Cung Vũ căn bản không chú ý mấy thứ này, bởi vì hắn vô cùng tự tin vào năng lực cùng vị trí xếp hạng thành tích của hắn, cho nên căn bản rất khinh thường hành động bủa vây lại bảng xếp hạng của đám người kia – mỗi lần hắn đều có thể quảng người thứ hai đến mấy chục điểm. Bất quá lần này, có việc nên đi ngang qua, hắn không cẩn thận liếc mắt nhìn vào đám người, từ đây thấy được nam hai quân. Bước chân chợt ngừng lại.

Viêm Dạ lúc này đang an ủi bạn học nữ chính, bởi vì sau cuộc thi cuối học kỳ hai lần trước nữ chính còn tự mình xin chuyển đến ban A, thế nhưng lần này trong kỳ thi chỉ xếp thứ hai mươi chín!

Nữ chính thoát nhìn như cực kỳ đau lòng, thế là nam hai quân liền dừng cảm đứng ra đi an ủi nữ chính – dùng thứ tự đếm ngược của cậu đi an ủi. Còn... Thật là một người con trai tốt ha.

Nam Cung Vũ liếc nhìn Viêm Dạ sau đó thuận tiện liếc nhìn thành tích của cậu, trong lòng không khỏi cười xùy một hồi, quả nhiên là thằng ngu.

Tiện đà chuyển động con người, Nam Cung Vũ liền liếc tới nữ chính đang được Viêm Dạ an ủi.

“Hừ.” Nam Cung Vũ đột nhiên cảm thấy có chút thiếu kiên nhẫn: “Đứa con gái này...” Không phải là lần trước còn cởi hết quần áo định câu dẫn anh họ của hắn sao, bây giờ sao lại nhìn trúng người của Viêm gia rồi?

Hình tượng của bạn học nữ chính ở trong lòng Nam Cung Vũ vốn đã không tốt, bây giờ lại càng trở nên tồi tệ.

Nói đến thì cũng thật ngược* cho cô, khởi đầu đặt ra bạn học nữ chính dựa vào thành tích của mình mà đạt được sự chú ý của nam ba, sau đó làm cho nam ba thích cô (đừng hỏi tác giả tại sao), mà hiện tại, cho dù nữ chính đã được chuyển đến lớp A, nhưng mà nam ba liếc mắt nhìn cũng chẳng cho cô một cái. Nói đến nói đi sự chú ý của Nam Cung Vũ trong học kỳ này vẫn là dành cho Tô Nghiêu – bởi vì hắn là hắc mã*, bởi vì cậu là người được anh họ của hắn quan tâm các loại!

*Ngược: ngược trong ngược tâm ngược thân.

*Hắc mã: Dạng như kỵ sĩ (võ sĩ ở chế độ CA), nói toẹt ra là nhe bảo tiêu/vệ/mẫu của em TN.

Bất quá, tuy rằng Nam Cung Vũ nhìn thấy nữ chính có chút chán ghét, nhìn thấy Viêm Dạ an ủi nữ chính đang thất ý các loại có chút khó chịu, nhưng hắn cũng không kích động đến nỗi tiến lại đó nói với tiểu thiếu gia bị làm hư của Viêm gia kia là đứa con gái này thế này thế nọ – ngược lại bọn họ như thế nào, không có một chút quan hệ gì với hắn!

Nam Cung Vũ động chân nhấc bước rời đi.

Lại một lần nữa Nam Cung Vũ nhìn thấy Viêm Dạ, là lúc hắn đi ngang qua rừng cây nhỏ, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc thê thảm. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, hắn đi vào nhìn xem thử, thế nhưng phát hiện vẫn là Viêm Dạ đang an ủi nữ chính – chính là cái lần Tô Nghiêu ở trong rừng cây nhỏ đánh nữ chính một cái tát, nói một đồng đáp thẳng vào mặt nữ chính nói rõ là cô đã thất tình kia.

Phía trước đã nói qua bản chất của nam hai là nhị, nếu nhị, có lúc đầu óc sẽ không xoay chuyển được hoặc là chuyển quá cong, nói một cách đơn giản hơn, chỉ là có chút dốt nát, cho nên đối mặt với một nữ sinh đang gào khóc, cậu thật sự không biết đi an ủi như thế nào. Hơn nữa lúc trước Tô Nghiêu nói với cậu là có thể nhân dịp nữ chính đang thất tình mà thừa vắng xông vào, trong lòng lại càng thêm không biết an ủi cô ra sao.

Viêm Dạ ở bên kia đảo quanh cả nửa ngày, cũng chỉ học ra được một câu: “Tuyệt nhị, đừng quá đau khổ, hắn ta không thích cậu, thì vẫn còn có những người khác yêu thích cậu mà!”

Đối lại là nữ chính gào khóc càng thêm thương tâm – được lắm, cậu đâm trúng chỗ đau của người khác thì phải nói cậu như thế nào mới tốt đây hả nam hai quân?!

Viêm Dạ vẫn còn muốn nói cái gì đó, nhưng mà còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, đã bị Nam Cung Vũ giành trước một bước làm thân sĩ – Nam Cung Vũ đưa cho nữ chính một tờ khăn giấy, cho cô lau nước mắt.

Lúc này, bởi vì Nam Cung Vũ đưa lưng về phía mặt trời, nên khuôn mặt nhìn thấy không được rõ cho lắm. Thế là nữ chính vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người vô cùng đẹp trai mang theo dương quang bên người, khuôn mặt còn có vài nét tương đồng với nam chính Âu Dương Thuấn. Vốn là bởi vì trong mắt chưa đầy nước nên bạn học nữ chính không nhìn rõ cho lắm, lập tức liền xem nam ba quân thành bạn học nam chính, nước mắt liền ào ào mà chảy ra, bên trong giọng nói nghẹn ngào mang theo tia mừng rỡ: “Âu Dương...” Khuôn mặt oan uất xen lẫn nũng nịu – nam ba vừa nghe xong trông lòng “ọi” một tiếng – thật không biết tiểu tử Viêm gia coi trọng đứa con gái này ở điểm nào.

Vì danh tiếng của anh họ cùng mạng sống của bản thân, Nam Cung Vũ vẫn là mở miệng giải thích: “Tôi không phải là Âu Dương Thuấn.”

Nữ chính nghe xong liền sững sờ, xoa xoa nước mắt nhìn lại lần nữa, phát hiện hóa ra là học bá quân của

lớp đệ nhất!

Tuy rằng bình thường đều thề son thề sắt là muốn đánh bại học bá, nhưng mà lúc này lại được học bá ôn như đưa cho một tờ khăn giấy như vậy, bạn học nữ chính đột nhiên cảm thấy, học bá Nam Cung Vũ hình như cũng là một cái tên không tồi.

Lam Tuyết Nhi lau nước mắt trên mặt, nhìn Nam Cung Vũ hơi cúi đầu một xiu, sau đó liền chạy đi. Bên trong bước chân tựa hồ còn mang theo chút ít e thẹn, nếu như bị Tô Nghiêu nhìn thấy, thì sẽ chuẩn bị phun tào: Sao có thể nhanh chóng đi tình biệt luyện như thế?!

– Sau khi căn cứ vào biểu hiện của nữ chính, tựa hồ thực sự vì một tờ khăn giấy tình duyên này, mà đối nam ba đi tình biệt luyện →__→.

Bất quá chuyện bây giờ không có liên quan gì đến nữ chính.

Sau khi nữ chính rời đi, hiện tại cũng chỉ còn sót lại nam hai với nam ba. Nam hai quân vừa nhìn thấy một loạt hành động của Nam Cung Vũ, vẫn còn ở trong trạng thái == – Mẹ nó, kỹ năng của gái của tên này thật phong phú... Không đúng! Hắn dám cướp người con gái của tôi!

Thế là nam hai lại bắt đầu trừng người.

Nam Cung Vũ thấy vậy cười khinh miệt một cái, sau đó giễu cợt nói: “Đứa con gái như vậy mà cậu cũng để ý, có thể thấy được ánh mắt nhìn người của Viêm gia ra sao...”

“Này! Mà nói cái gì?!” Nghe thấy bạn học nam ba mở miệng làm thấp đi giá trị của nữ chính, nam hai rất tức giận, lập tức cảm phiền như sôi sục: “Tuyết nhi cô ấy so với tất cả những người con gái khác đều đáng yêu thuần khiết thiện lương hơn rất nhiều, còn có thể nấu ăn, mà thì hiểu gì về cô ấy chứ?!”

Nhìn thấy nam hai quân bắt bình giùm nữ chính như thế, trong lòng Nam Cung Vũ không biết tại sao lại càng thêm khó chịu – có lẽ là vừa mới bắt đầu nhìn thấy Viêm Dạ đã khó chịu đi – Khóe miệng của Nam Cung Vũ câu lên một nụ cười gằn, mở miệng nói: “Thuần khiết? Thiện lương? Cái loại chuyện cười này là do ai dạy cậu nói?”

“Mày có ý gì?”

“Nhìn vào mặt mũi của Viêm gia, tôi cũng không ngại nói cho cậu biết vài chuyện – vốn cũng không phải là bí mật gì – cái đứa con gái mà cậu nói thuần khiết đó, đã hạ thuốc vào trong ly rượu của Âu Dương Thuần, sau đó còn cởi sạch quần áo đứng ở trước mặt Âu Dương Thuần – cậu nói cô ta thuần khiết? Sau khi đứa con gái cậu nói là thuần khiết này nghe được từ chỗ ai đó biết người nào đó là đồng tính, thì bắt đầu phát tán các loại lời đồn của cậu ấy với Âu Dương Thuần ở trong trường học, còn lên lút xui khiến mấy người đi bắt nạt người nào đó – cậu nói cô ta thiện lương? Đến nỗi đáng yêu... Hừ.”

“Không, tao mới không tin, nhất định là mày nói xấu Tuyết nhi!” Có lúc, nam hai quân thực sự cố chấp như vậy.

“Vậy những tấm hình này cậu xem xong rồi cảm thấy thế nào?” Nam Cung Vũ lấy điện thoại di động ra tìm mấy lần, chọn ra mấy tấm hình đưa cho nam hai xem – bức ảnh là ở buổi tối Halloween hôm đó, hắn chụp trong văn phòng hội học sinh, đó là lúc nam chính quân ném kiện hàng đó lại cho hắn, hắn tiện tay chụp mấy tấm làm chứng cứ.

Nam hai nhìn thấy thì đỏ mặt, nói: “Dựa...những tấm ảnh này cũng không thể chứng minh được vấn đề gì cả! Có lẽ là trùng hợp!”

Nam Cung Vũ liền nở nụ cười gằn, lọc ra một đoạn ghi âm, đưa cho Viêm Dạ nghe.

Nội dung của đoạn ghi âm là về quá trình bỏ thuốc cùng với động cơ gây án của nữ chính, nói chung là lục lợi rất tỉ mỉ rất rõ ràng.

“... Cho nên, người Tuyết nhi thích là Âu Dương Thuấn?” Nam hai quân lúc này thật sự là bị dọa cho khiếp sợ.

Trên trán của Nam Cung Vũ nổi lên một sợi gân xanh – con mẹ nó có thể hay không nói đúng trọng điểm!

Bất quá trên mặt hắn vẫn treo một biểu tình cười như không cười, nói: “Có tin hay không là tùy vào cậu, ngược lại cậu với đứa con gái kia ra sao, cũng không có liên quan gì đến tôi cả.” Nói xong liền vô cùng tiêu sái mà rời đi, chỉ chừa lại một mình nam hai quân đứng trong rừng cây nhỏ thường thức sự thống khổ khi thất tình của mỗi tình đầu tiên.

Nam hai quân cũng không phải là ngớ ngẩn, chỉ là nhị một chút, thông minh vẫn có, cho nên mấy ngày kế tiếp, cũng hơi hơi tỉnh táo lại, dự định bản thân mình tự đi đào móc chân tướng của mọi việc.

Nữ chính cho dù đã sa đoạ thành nữ phụ, nhưng cũng không phải là mỗi ngày đều đi làm chuyện xấu, hướng hồ là một nữ phụ đầy tâm kế, làm chuyện xấu sao có khả năng để cho người thứ hai biết được chứ? Cho nên tất nhiên nam hai không thể phát hiện được nữ chính có chỗ nào không thuần khiết có chỗ nào không thiện lương – kỳ thực cũng đúng, chỉ khi đối đầu với Tô Nghiêu và Âu Dương Thuấn cô mới ác độc một chút, những lúc khác vẫn còn bình thường chán.

Bất quá làm STK mấy ngày, nam hai quân phát hiện, quả thật là cậu có xu thế bị thất tình – Hình như nữ chính đang theo đuổi nam ba quân này thì nên phá hoại thế nào đây?

Viêm Dạ âm u suy nghĩ, lúc trước Nam Cung Vũ nói xấu Lam Tuyết Nhi như vậy, nhất định là hắn muốn lừa gạt mình từ bỏ Tuyết nhi để thừa lúc vắng mà xông vào đi!

Nhưng mà lại thấy Nam Cung Vũ căn bản không đem Lam Tuyết Nhi để vào trong mắt, không thèm để ý,

thậm chí trong lúc lơ đãng còn có thể toát ra biểu tình chán ghét... Thật sự là không quá giống với bộ dáng thích cô như hần á.

Viêm Dạ thoáng có chút xoắn xuýt.

Xoắn xuýt xoắn xuýt, cậu lại gặp phải Tô Nghiêu.

Lúc đó Tô Nghiêu đang trong tiết thể dục, tất cả mọi người đang tiến hành hoạt động thể dục, cậu lại ngồi ở một bên lười biếng. Chỗ ngồi rất khuất, đại khái là bởi vì độ tồn tại của bản thân chưa đủ, nên giáo viên cũng không nhận ra là thiếu mất một người.

Mà nam hai quân, bởi vì bình thường biểu hiện quá...lôi, hơn nữa nhìn vào gia thế, một số tiết không quá quan trọng, giáo viên giống nhau nhất trí không thèm quản cậu ta, cho nên khi cậu ta nhìn thấy Tô Nghiêu lười biếng ngồi ở góc đó, trực tiếp bỏ tiết chạy đi tìm Tô Nghiêu.

– Làm giáo viên của trường quý tộc có phải là quá cực khổ rồi không?!

Kỳ thật bản thân Viêm Dạ cũng không biết vì cái mao gì lại muốn đi tìm Tô Nghiêu, hay là nhìn thấy dáng dấp nhàn nhã của cậu, nên rất khó chịu? Nói chung cậu ta vẫn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tô Nghiêu.

Tô Nghiêu vừa nhìn người đến ngồi bên cạnh, sinh lòng cảnh giới: Đến thay nữ chính xả giận?

Bất quá đợi cả nửa ngày cũng không thấy nam hai có bất cứ hành động gì, trong lòng cũng càng ngày càng nghi ngờ – kiện hàng này không phải là cũng đến đây ngồi ngẩn người đó chứ?

Trong lúc Tô Nghiêu đang oán thầm, Viêm Dạ cuối cùng mở miệng nói chuyện: “Cái kia... Lần trước chuyện của cậu tôi có nói cho Tuyết nhi biết, chỉ là muốn để cô ấy cách cậu xa một chút, không nghĩ tới cô ấy lại...”

Hừ. Tô Nghiêu hừ lạnh một tiếng.

Ái chà chà, bầu không khí có chút cứng ngắt, không thể đối thoại nổi nữa...

“Xin lỗi!” Mặc dù nam hai quân nhìn qua có chút ngu có chút ngốc, nhưng mà vẫn biết đạo lý làm sai thì phải xin lỗi này, cho nên một câu xin lỗi vừa ra khỏi miệng, trái lại lại làm cho Tô Nghiêu kinh sợ.

Tô Nghiêu:...Lạnh lùng chế giễu không nổi nữa.

“Thôi, chuyện cũng qua lâu rồi.” Tô Nghiêu rất độ lượng, tỏ vẻ không thèm so đo với cậu.

“Đúng rồi, hình như gần đây cô ta đang theo đuổi Nam Cung Vũ á, mỗi ngày đều làm thức ăn cho hắn ta.”
Bất quá Tô Nghiêu cũng không ngại bỏ vào một đao, làm cho cái vòng tròn này loạn thêm một chút.

“À...” Viêm Dạ nghe xong cũng không có phản ứng gì quá lớn, bất quá trong giọng nói mang theo cô đơn là thật.

Đột nhiên Tô Nghiêu cảm thấy đứa trẻ này có chút đáng thương.

“Cậu còn thích cô ta?” Tô Nghiêu cảm thấy tâm ý mà nam hai quân dành cho nữ chính quá mức thần kỳ, cho dù đã biết nữ chính làm ra rất nhiều chuyện phá nát tam quan như vậy, thế nhưng nam hai dĩ nhiên còn đối nữ chính...

– Lần trước sau khi trở về từ rừng cây nhỏ, Nam Cung Vũ liền đem chuyện gặp phải cậu ta nói cho nam chính quân nghe, Tô Nghiêu tiện thể có dự thính một chút.

“Tôi chỉ là... cảm thấy hơi khó tiếp thu một chút...” Sau một lúc lâu, nam hai học ra một câu nói như vậy.

... Aizz, Thoạt nhìn thấy nam hai quân tâm bình khí hòa nói chuyện cũng không quá thích ứng, tác giả kỳ thực là viết OOC* đi?

*OOC: Out of character, nhân vật trong truyện gốc không cư xử và suy nghĩ như tính cách họ thể hiện trong truyện gốc.

“Vậy tôi hỏi cậu, cậu thích cô ta ở chỗ nào?” Tô Nghiêu cảm giác mình sắp biến thành ca ca tri tâm*.

*Dạng giống như một chương trình/1người ngồi nghe ng khác tâm sự rồi đưa ra lời khuyên, bla bla gì đó.

“Thiện lương đáng yêu thuần khiết... Còn có nấu ăn ngon nữa.”

“Thiện lương...” Tô Nghiêu không nhịn được nghĩ muốn phun tào.

“... Cậu không cần phải nói, tôi biết cậu muốn nói cái gì, chỉ là nếu như không tận mắt nhìn thấy, quả nhiên là bản thân không có cách nào để tiếp thu được...”

“À...” Tô Nghiêu cảm thấy thiếu niên này cũng thật là chấp nhất, nữ chính không theo cậu mà lại di tình biệt luyện đi tìm nam ba thực sự là mắt mù con mẹ nó rồi, bất quá bán cậu ta đem phân chia cho nữ chính thì cũng tội nghiệp quá. Tô Nghiêu nghĩ, chắc là phải giúp cậu ta một tay mới được.

“Vậy để tôi cho cậu một chủ ý.” Tô Nghiêu nói.

“Cái gì?”

“Cậu sẽ giả bộ... Làm bộ cậu cũng thích Nam Cung Vũ, sau đó cùng Lam Tuyết Nhi đi tranh cướp người.”
Có phải là hơi có chút tổn hại?... Bất quá...mà thôi kệ.

“... Tôi cũng không phải là đồng tính luyện ái!” Viêm Dạ lại có chút tặc mao.

“Ể, đừng kích động, chỉ là làm bộ mà thôi. Tôi cảm thấy đây là phương án nhanh nhất, nếu như Tuyết nhi của cậu thật sự thuần khiết như vậy, vậy thì sẽ không làm bất cứ chuyện gì xấu với cậu. Còn người lại, nếu như cô ta cũng có chút thích cậu, vậy thì cũng vừa hay có thể nhờ vào đó kích thích cô ta một chút. Đó là chuyện của cậu, làm hay không đều do cậu quyết định.”

Viêm Dạ trầm mặc.

Tô Nghiêu quay đầu nhìn về phía xa xa, khóe miệng cong lên một độ cong nho nhỏ.

Một hồi lâu, tiết thể dục cũng đã gần hết, Tô Nghiêu đứng lên dự định đi, sau đó cậu nghe được Viêm Dạ hỏi: “Vậy, tôi làm thế nào để cướp người hả?”

Tô Nghiêu suy nghĩ một chút, nói: “Hay là cậu lấy học kèm để làm lý do, đi tìm Nam Cung Vũ đi, dù sao cậu học tập cũng không tốt lắm.”

“Há, được.” Có một loại cảm giác như là bị bán còn giúp đối phương kiếm tiền. Đột nhiên cảm thấy, tiểu tử này tuy rằng không phải là người hay được chú ý đến, cơ mà cũng thấy cậu ta nhị đến mức đáng yêu mà.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-chut-cung-khong-giong-chang-jack-sue-trong-mary-sue>